

مجموعه، مکاتیب حدیث عبدالبها،

۱۴۵

این مجموعه با اجازه مفضل عقد سرروحانی ملی ایران
شیت الله ارگانه بغداد بمقدود بنظور حفظو تکثیر
شد ه استولسی از انتشارات معروفه امیری نپیشا شد
شهر الکمال ۱۳۳۲ بدیع

ایم مجموعہ کاغذ بہار حضرت عبدالحق
از خانہ غفلی مقوق بجانب علیہ امیر پور
عبد علیہ امیر دربار از سواد کلام است

الحمد لله الذي بفيض نوره الأسمى كشف الغطاء عن
 وجه الهدى واشروق لأضواء السماء فأرتفع
 ضيغ الملاء الأحمق سجدوا إلى الأسمى قد انقضت
 الدنيا إلى الدهماء وانقضت الحجرات النائية وانفلق
 صبح البقاء ولاح شمس غيرة ذواتي العيب
 ففتفت ملكة البشرى تعالي من هذا الجبال
 الأسمى قد باج رايح البراء دماج قورم الكيدية
 وقاض نفوس الأصفياء والتقطوا لك إلى نوراء
 ونشروا في ذيل الأذكياء فمثل الأولياء سبوح مبروكا
 رب هذه الأيادي البيضاء لاحت لوائح العطاء

دعوات

وفاحت فوايح الندى وهبت لوائح الصبا وأر
 محائب الجود فوق الغبراء حتى أبحا تلك الخزون
 نيرني وتزينت الحدائق العلبا وانضرت الرياض
 النناء فغزرت حمام الذكرى في اجتهت العليا تبارك
 التدبير الافرحة والأولى قد نفخ في الصور النفخ الأولى
 وأرضعت من ثمن الأجر والسماوات العلى فبتعها فقه
 اخرى لنحو أبحا وقامت الأموات من مرارة العنا
 وامته الصراط السرى بين الورى ونصب الميزان
 المادى وازلفت الجنة المادى ولتعت نار اللظى
 فضجت العنوس بالمتدا قد قامت القيمة الكبرى و
 ظهرت الطائفة العظلى وحشر من في الأثام وجاء

^٣
 تركت والملكت صفا صفا فنطق السن اهل الولى
 وقالت لبتك آثم لبتك يه باريتا الاعلى الى القيوم
 فى ملكوت الأبهى سركت سركت فى حية اللقاء
 على هذه الموهبة والعباء - المواردة التى لا تحصى ^{لمبتك} ومتنا
 الحسى ومشاهدة جمالك المطالع الامع بالافق
 الأعلى يا قيوم الأرض ^{التيها} والبهاء الساطع
 اللامع من الغيض الرحمانى والتجج الاالى ^{يفيض على}
 الكثرة الجامعة العليا ^{والتيهه} اللامعة التوراء ^{واللانو}
 الباهرة الأولى والذاتية الكاملة المثلى المزيه بثمة
 القوى عند سدج المنتهى والمسجد الأقصى الذى
 يرك انة حوله المبشرة بعلوم شمس الضحى وبدر

التي

^٤
 الذى مشارق البها الشجرة المباركة الثابتة
 الأصل وفرحنا فى السماء وعلى فرد عباد اصولها و
 اغنائها واوراقها وازهارها وثمارها فى جميع المراتب
 والشئون من ظاهرها وبطنها بانما ايد اسرمد
 بيققاء الله الملك الأستغبارة التالى بل المتدندن
 حول كفى المستنقذ فى ذهرة بحيرة فى امر تركت الأ
 الماتى تستغرق نوما فى مضاجع حسرة والهمى و
 عراقه بشبهات والأمتراء فانته وخرق كويات
 ومرق السجات بقوة القوى وانظر بصر باناخ
 فيما شاهد ورأى من آيات تركت الكبرى ثم اعلم بان
 ودف فى فناء ساحة الكبرياء معبود الآفاق رجال نازوا

لملهم ربهم الأبى وشملتهم العناية واشرق عليهم
انوار الوجه وفاض عليهم نعام الجود ماء مباركا من العطاء
ولهذا فندتهم عن شاكبة المرتبة والنعوى وادركتهم
لحظات اعين الرحمانية حتى غاروا بهتمام المكاشفة
والشهود وذلك فضل يخصص به من يشاء وباروا
ربهم بصوتهم الاخفى رب كشف الغطاء عن العباد
ذوى القربى واهمهم سبل الرشاد انهم عبادك
الضعفاء الاذلاء الفقراء عالمهم برحمتك الكبرى
واشف سمعهم وبصائرهم وارفع الغشاوة عن قلوبهم
في ايامك واوردهم على شريعة هدايتك ومنهمل
عنايتك فانهم ملكي من شدة الظلماء اى رب انتم

وقروا

وقروا فى البلاد الاقصى وجمالك الاعظم فى معاني
الانبياء البقعة البيضاة دلا يفقهون معنى الكتاب
وما تمرؤا فى فهم فصل الخطاب بين اللاتقاء ووقروا
فى تيه الحكمة صرعى من وساوس اهل الشقى وازاحف
اولى الوهم والهوى الذين نقصوا عبادتك وغضوا
عن اشراكك وتركوا العروة الوثقى وتبرؤا من طهر
نفسك العلى الاعلى عدا المنابر فى محضر الجملاء
تقوهوا بما تنزل به اركان الوجود وسالت العبراء
واشددت الزفوات فى قلوب اهل التلقى اى رب
لولا فضلك الشامل الاوفى وفضلك الكامل على
ذوى النقص اى للضعفاء ولو كانوا من اولى النجى

مع الابنية المنكسرة العروج الى الذروة الاسمي والقبول
 الى الرفرف الاعلى يستخلص برحمتك من تشاء وترحمك
 من تشاء وتضل من تشاء ومايت اذن الا ان تشاء
 انك انت المؤيد للموقف المحيي المهيبت ثم حضره اولاء
 عند عبده اواه الله في جوار رحمة الكبرى وافاض عليه
 سبحانه عناية العظمى والتموا منه ان تصدى
 يطلب بيان معاني سورة الفاتحة التالفة بالسر
 الملك الاعلى ليكون ذلك التفسير والتأويل من معالم
 التنزيل عبرة للذين يريدون البصيرة والهدى فصد
 الامر من مطلع ارادة ربك لهذا العبد البائس العاجز
 المنكسر الخجاف ان احترما يجريد على قلبه بنفحات روح

بآية

تأسيد وانفاس قوة توفيقه ليسكون ذلك عبوة لاء
 القمى وثبت ان الصعوبة بفضل من اراد تستسر
 في أيام الله

بسم الله الرحمن الرحيم اعلم ان البسمة عنونها
 وان الباء التدوين هي الحقيقة الجملة اجماعاً
 للمعاني الالهية وكنها في الربانية والله قائل الصمدية
 والاسرار الكونية وهي في مبدا البسمان جوهر التبيان
 عنوان الكتاب المجيد وفاحة فتور التجريد بظهور لاء
 الا الله كلمة التوحيد وآية التفريد والتفرد من حيث
 الاجمال والتفصيل وان الباء التكريمي هي الكلمة العليا
 والفيض الجامع اللامع الشامل المحل الحاضر للمعاني

والعوالم الالائية واكتشاف الجامعة الكونية بالوجه الأعلى
 لأن التدوين طبق التشكين وعمود وظهره ومثله
 ومجلاه وتجايزه وشعاعه عند تطبيق المراتب الكونية بالعلم
 الأعلى فانظر في مشور هذا الكون الالهي تليق له حيا فميتوا
 وكنابا مسطورا وسفرا جامعما وانجيلنا ناطقا وقرانا
 فارقا وبيانا واضحا بل اتم الكتاب الذي من نشر
 كل الصانف والتربو والالواح وان الموجودات الملكة
 واكتشاف الاعيان كلها حروف وكلمات وارقام و
 اشارات تنطق بافصح لسان وابدع بيان بحامد
 موجد بل ونفوس مشتمها وتبجح بارها وتقدس
 صانعها بل كل واحدة منها قضيدة فريدة خراء و

9

وخريدة بديعة نورا قل لبيان الجرداد الكلمات ربتي
 لنفد البحر قبل ان تنفذ كلمات ربتي ولوجئنا بمشردا و
 لا يحيطون بشئ من علمه وهذا الرق المنشور وحقته الز
 المحتوي على كلمات الوجود منظرنا ومنتورا تياه علينا
 الرب العفور تلاءه ايات الكينونة بسر البينونة اجما
 وتفصيلا من حيث الايجاد من الغيب الى الشهود
 لازالت هذه الكلمات صدارة والآيات نازلة والبيانا
 واضحه والمعاني ظاهرة واكتشاف بارزة والاسرار كنفقة
 والرموز سافرة والالسن ناطقة سررها ابدا فيهمدا
 التشاء الكبرى ومجال القدره العظمى فنبجان ربتي
 الأنا طوبى لأذن واعية واسماع صاخبيه وافرة

١٢
صافية وادراكات كافية تنسب لأستماع هذه الآيات
الجليلة وادراك المعاني الكلية الالهية ولنرجع الى بيان
الباء ونقول انها متضمنة معنى الالف المطابقة الالهية
بشؤونها واطوارها الالهية فالقائمة والمتحركة والمبسوطة
وتحولا في السجدة التي هي عنوان كتاب القدم بالنظر الى
الاول المشتملة على جميع المعاني الالهية والحقائق الربانية
والاسرار الكونية المبسدة وفيها بالحرف الاول من اسم
الاعظم بالوجه الاتم الاقوم كما قال امام اليردى جعفر بن
محمد الصادق عليه السلام في تفسير البسطة الباء بهاء الله
والقوم اتما اعتبره والخدم والتقدير للالف بين
الباء والتين جملا ونسهما حيث لم ينسبوا المعرفة

الآيات

الآيات الباهرة والبيئات الظاهرة والباطنية الكاملة
التي لا تراها السافرة فهذا الحرف المجيد والستر
الفريد لأنها متضمنة بالوجوه الالهية جميع المعاني الكلية
المندرجة في هوية الحروفات العاليمات و
الكلمات القوامات اما ترى ان الالف ظهرت في
سج اسم ربك الأجل واقرء باسم ربك واسم الله
مجربا ومرسوما لاسيما انها اى الباء الف المطلقة
الهيته في غيبها والفسبوسطة في شهادتها وعونها
فاجتمعت الشهادة والغيب والعين والباطن
الظاهر والخبية والشؤون فهذا الحرف الساجع
البارع القاصد العظيم وان سائر الحروف والبيئات

١٢
شؤونها واحوارها واثارها واسرارها فانها من مبدء الوجود
ومصدر الشهود في عالمي التكمين والتدوين واثارها
عنوان الكتب الالهية والصحف الربانية والزبور الصالحة
في البسملة التي هي فاتحة الالواح والاسفار والصحف
والقران العظيم وهدى الكتب باجمعها واتمها
واكملها وجميع معانيها الالهية المندرجة المندرجة
في حقيقته كلما تها سارية جارية في هويته هذا الحرف
الكريم والعنوان المجد كما هو اسم عند اولي العلم
مروى عن علي عليه السلام ان كل ما في التوراة والابانجيل
والزبور في القرآن وكل ما في القرآن في الفاتحة وكل
ما في الفاتحة في البسملة وكل ما في البسملة في الباء وكل ما في

الباء

١٣
الباء في النقطة والمراد من النقطة الألف اللينة التي
هي باطن الباء وعينها في غيرها وعينها وشحنتها
وتميزها في شهادتها وقد صرح به من شعاع ذراع في
الآفاق علمه وفننه سيد الأجل الرشدي في ديوانه
كتابه وفصل خطابه شرحاً على القصيدة الالهية فقال
الحمد لله الذي طرز بهاج الكليزية بسير البينونة بطر
النقطة البارز عنها الهاء بالألف بلا اشباع
ولا انشاق فمذه النقطة هي الألف اللينة
التي هي عين الباء وطرازها وعينها وجمالها وحقيقتها
وسرها وكينونتها كما لبتاه النفا وهذه العبارة التي
اللامعة الواضحة الصريحة ما ابدعها وافصحها وبلغها

و انطقها لله در قائمها و انطقها ونفسها الذي اطلع
 باسرار القدم وكشف الله الغيباء عن بصره وبصيرته
 و اية شديدا القوى في ادراكه و هو متباطه و جعل الله
 مهبط الهامة و مشرق النواره و مطلع اسراره و معناه
 لما لي بكم حتى صرح بالاسم الأعظم و الله المنعم و الرزق
 المكرم و مفتاح كنوز الحكم بصريح جوارته و بديه اشارته
 و وضوح كتابه و رموز خطابه فانك اذا جمعت
 التقطه التي هي عين الباء و غيبها و الهاء و الألف
 بلا اشباع و لا انشاق استنطق منهن الاسم
 الأعظم الأعظم و الرسم المشرق اللامع في اعلى اقطب العالم
 الجامع بجامع الكلم المشتهر اليوم بين الأمم ثم انظر

الى

الى المتبلسين الى ذلك المنادي في اعلى القادى كهم من
 ليال تلوا هذه المنطبة القراء و كم من ايام تلووا هذه المنطبة
 النوراء و لم يلتفتوا الى هذه القسرات الكبرى و هي
 البشارة العظمى و اكمال ان بده العبارة صريحه بالخط
 و اوضح المعنى معلومة منطوقه من معالم التنزيل و لا
 تحتاج الى تفسير و تأويل و ايضاح و تفصيل ليشيت
 انهم مصداق الاية المباركة انك لا تهدي العمى عن
 ضلالتهم و لا تسبح القسم الرفقاء انك لا تهدي
 من اجيبك و لكن الله يهدي من يشاء و هذا الرزق
 في العلم الشهير الشريف قد بين في جميع المواضع من شرحه
 المذيق بعبارات شتى و اشارات غير معي و بشارات

١٧
أخبر من الضيق إذا بدأ ستر هذا الظهور الناطق في شجرة ^{الظهور}
والستر المكتون والرهز المصون والقوم يدسون ^{سبون} فيه
ولا يفهمون ولا يفقهون بل في طغيانهم يعمهون
ذرهيم في خوضهم يلعبون ولو لا بطول بنا الحديث و
نخرج عن صدر ما نحن به حيث لبنت بيانه وشر
عبارته وابت بصركم وكناياته ولكن فأنصرف
صغى الآن عن هذا البيان ونترك زمان قدر
الغزير المتان ونعود الى ما كنا فيه من ان القرآن
عباره عن كل الصحف والألواح والفاصلة جامعة
القران والبسملة مجمل الفاتحة والباء هي الحقيقية
الجامعة لكل بالكل في الكل وان الحمد فاتحة القران

بدر

١٨
ولبسملة فاتحة الفاتحة وان الباء فاتحة فاتحة الفاتحة
وانها العنوان لبسملة في الصحف الأولى صحف إبراهيم
وموسى والاناجيل الأربعة الفصحى والقران الذي
عقد شدة بالقوى ولبيان التنازل من الملكوت
الأعلى وحكايت آيات ربك التي انتشرت في
مشارك الأرض ومغاريها ولما نزلت سورة البراءة
في القران مجرّدة عن البسملة فابتدء فيها بالباء ^{بها}
غيرها من الحروف لجامعتها وكالتبها وخطيم ^{بها}
وكثرة معانيها وقوة مبانيها وانها هي الباء اقل
حرف نطقت به لسان الموحدين وانشققت به شفقة
المخلصين في كور الظهور والاحتراع بل اقل حرف

خرج من ثم الموجودات ^{١٩} وقامت برانواع الممكنات في
 مبدء التكوين والأبداع عنده ما ناطب الحق سبحانه وتعالى
 خلق في ذراتها، وما ذى الست بركم قالوا بل فابتدوا
 بهذا الحرف الشفوي التام دون غيره من سائر الأحرف
 وهذا ثبت له خصوصية ليس عليها كلام حتى الباء
 الواقعة المتصلة بحرف ليس في الخلاب شارة لطيفة ^{بعض}
 يعرفها العارف الخبير والناقد البصير فافهم وبالجملة
 ان الباء حرف لاهوتي جامع لمعاني جميع الحروف و
 الكلمات وشامل لكل الجماني والأشارات ومقام
 مقام جمع الجمع في عالم التدوين والتكوين والأدلة ^{فصح}
 والبراهين قاطعة ^{والحجج} بالغة في ذلك واتما سبقت

الأثر

الأحرف المملكتية والأرقام الجبروتية في جميع الشئون
 والمراتب والمقامات والتحقينات الخاضعة بالحروفات
 العاليات فهو في أعلى مقامات الوحدة والأجمال في
 الحقيقة الأولى على الوجه الأصلي وقد قال العالم البصير
 ما رأيت شيئاً إلا ورأيت الباء مكتوبة عليه فإني
 المصاحبة للموجودات من حضرة الحق في مقام الجمع ^{تجود}
 أي في قام كل شئ ونظيره قال محي الدين بالباء
 ظهر الوجود وبالنقطة تميز العايد من المعبود والنقطة
 للتمييز وهو وجود العبد بما تقتضيه حقيقة العبودية
 انتهى والنقطة هي هذا المقام آية الباء وبإيهما ^{من}
 علماهما ومعالمهما وتعين من لغتهما وآياتهما

تميزها وتفرقتها وتخصيصها يا ايها تامل المبتدئ
 اذا خلعت على بعض المعاني واكتأق والعلوم من
 المنقول والمعقول المودوع فهذه الخريف الكريم القديم
 انا طبع الجامع المبين الذي هو عنوان الاسم الاكظم
 العظيم قل فببارك الله احسن التواطعين وتعالى
 الله خيرناة رئين وانعم المنشين وقال السيد
 في شرح القصيدة وقد قال سبحانه وتعالى الله
 نور السموات والارض فاطلق التور على الاسم الذي
 هو العلة لان الظاهر بالالوهية هو الاسم الاكظم
 الى ان قال يقول مولانا وسيدنا ابو عبد الله جعفر بن
 محمد الصادق عليه آلاف التحية والثناء من الملك

الذات

الحاق في تفسير البسطة ان الباء بها الله يا ايها
 السائل فاكبر خمر المعاني من هذه الكاس التي ملئت
 من نبيض عناية الباري وتمعن في هذا التصريح الذي
 قد سئلته عن التفسير والتاويل حتى تعرف سر الله
 المودعة فهذا الخريف الجيد والركن الشديد فبشت
 بالبرهان الواضح المبين والدليل اللائح العظيم ان
 الاسم الاكظم والظلم الكرم والسر ان تقدم هو
 عنوان جميع الكتب السماوية والصحف والالواح
 النازلة الالهية ومبستره في اللوح المحفوظ والرفق
 المنشور ومستعان به في تم الكتاب الذي انتشر
 منه التورية والانبجيل والفرقان والترور بل كان

طبعًا نبيغًا للأنبيا ^{٢٣} وكهفًا نبيغًا وملاذًا آمنًا
للأصفياء، فيمثل كوردور من الأكوار والأدوار و
أيضًا قال في شرح القصيدة وهو باب، بسم الله الرحمن
الرحيم التي ظهرت الموجودات منها وهي الألف
المبسوطة وشجرة تنوبى واللوح الأبيض فإذا طلعت
ببدا الأسرار واشرق على كيك الأنوار وهتكت
الأسرار وخرقت البحبات المانعة عن مشادة
الغريز الجبار وشربت الرحيق في الكأس الأبيض
من يد الرحمن في رياض العرفان ولاخطت كيك عين
الغناية بجدوجان وعرفت حقائق المعاني
والرموز والأسرار الغائضة من حرف الأسم ^{عظ} الام

ق

٢٤
في عالم الأنوار قل تعالى تعالى من هذا السر العجيب
وتبارك الله من هذا الكنز الغريب والقدرة والقوة
والعسرة والكبرياء، للناطق بالبحر والهدى من هذا
الحرف الذي جمع الحقائق والمعاني كلها ودقائق
الكلمات بأسرها حتى التبر والتصفى الأولى والوا
ملكوت ربك الأبحى وهذا بيان في فنتهى الأجمال
وتبيان في غاية الاختصار في معاني هذا الحرف
الكريم من التبع العظيم وإن اطلعت زمام جواد
المداد في مضمنا المعاني الكونية والحقائق الكونية
التي تتنوع كالبحار وتلاطم كالبحر الدفء في
حقيقة سر الأسرار التي ترى في باطن هذا الحرف

المبين والنور العذب الضاقت صفحات الانفاق
 وتناج هذا الاشراف مستمر في مطالع الاوراق ولكن
 اين المجال في مثل هذه الأحوال والتي لهذا التطير المنكسر
 الجناح التطيران في اوج العزوان بعد ما ججت الأبتكا
 عن شاهدة الأنوار وتتمت الاذان عن استماع
 نداء الرحمن والقوم في حجاب عظيم ومنذ لهم العديم
 لعل التمديد القدرة العظمى يشق اجحبات التملاء
 عن الأعين الرنداء والبعثاء المبتلية بالعمى عند
 ذلك تسبح نجات تمديد لوفاء على افسان حنة
 الذكرى واما الآن منسكت العنان في ميدان التمييز
 ونبتة وبيان منتهى الأسم ونقول ان الأسماء

الالهية

الالهية تشتهر عن الصفات التي هي كالات الحقيقية
 الذات وهي اي الأسماء في مقام احديّة الذات ليس
 لها ظهور وتعيين ولا سمة ولا اشراق ولا دلالة بل هي
 مشنونة للذات بنحو البساطة والوحدة الأصلية
 ثم في مقام الواحدية لها ظهور وتعيين وتتحقق وثبوت
 ووجود فأنس منبعت من كحقيقة الرحمانية على كحقيقة
 الروحانية والكينونات الملكوتية في حضرة الأعيان
 الثابتة فمن ثم ان الذات من حيث الربوبية لها
 تجليات واشراقات على الكونية والموتودة
 الأمكانية يستغرق بها ملك كحقيقة في مقتضياتها
 واثارها وشؤونها وكالاتها واسرارها في كحقيقة الالهية

بالوجه الأعلى ^٧ فذلك الاعتبار اى اجدية الذات الآ
عين المستحي وحقيقته وهوتيه وبمس له وجودا كد ممتنا
عن الذات فان الوجود اما عين الماهية او غيرا فاذا
كان غيرا بل هو ملازم لها ومن مقتضاها من غير تعطيل
وانفكاك او جاز التعطيل والانفكاك فالأول
حقيقة الذات من حيث احدى وجوده عين ماهية و
ماهية عين وجوده والثاني مقام الوجود فالوجود
عن الماهية وملازم لها بوجه لا يتصور الانفكاك ولا
يتخطر الأنف ال لانه من مقتضاها والثالث مقام
الامكان اى الوجود استفاد من الغير المكسب عن
سويه فوجوده غير ماهية و ماهية غير وجوده مع جواز

الانفكاك

الانفكاك والانفصال ^٨ ومثلث المخبثات
فانظر في جرم القمر والكونه ساظعا منيرا لامعا انما
الكتيب وستة نهار التور من الشمس وغير ملازم له
ويجز انفكاك منه وهذا مقام الوجود الامكاني وشأنه
الحدوث في عالم الكيان لأن الماهية غير الوجود والوجود
غير الماهية ويجوز الانفكاك بينهما واما الشمس مع وجود
الجرم والضمياء اى الماهية والوجود بالاستقلال
والامتياز بينهما الألتزام والأقتناء اى الضمياء ملازم
لجمها وجمها مقتضى له بوجوه الانفكاك والانفصال
ولا انقطاع لانهما شمس بوجوب الضمياء واذا وقع
ادنى توهم التعطيل سقطت عن الوجود الذاتي و

الضياء الاستغناء^{٢٩} وثبت الاستفادة والاستغناء
 من الغير وهذا شأن الأمكان ليس شأن الوجود
 وأما حقيقة التوربذات في ذاته فشعاعه عين جسمه و
 جسمه عين شعاعه أي ماهيته عين وجوده ووجوده عين
 ماهيته لا تصور الكثرة والامتياز ولا تتوهم الغيرية و
 الاختلاف وهذا مقام الوجود البحت واحدة الذات
 مع بساطة ووحدة الأسماء والصفات فاذا كان
 الوجود المفهوم الحاط الواقع تحت التصور والأدراك
 من حيث حقيقة مجردة عن النسب والأضافات
 هوية مقدسة عن الكثرات في احدى الذات فما
 ظنك بالحقيقة البسيطة الكلية التي هي محيط بها^{بفتح}

والأدراك

والأدراكات ومنشئة عن الأوهام والأشارات
 بل عن كل وصف ونعت من جوهر الأحدثية وسائر
 الواحدية لأنها حقيقة صمدانية مجردة عن كل سمة و
 إشارة ودلالة فمثل تصور فيها العكس والتعدد و
 الاستيلاء من حيث كالات الذات ووجوه تعلقه
 بالصفات وجامعيتها للأسماء الالهية والتربوية
 لمقتضية لوجود الممكنات استغناء عن ذلك تبارك
 اسم ربك ذوالجلال والاکرام فهذه الدليل والبرهان
 والمكاشفة والعيان ثبت ان الأسم في الحقيقة الأولى
 عين المستسى وكنهه وهويته وذاته وحقيقته لأن الأسماء
 والصفات في الحقيقة تعبيرات كجالية وعنوانات

حقيقة واحدة كان الله ولم يكن معه شيء وهذا بيان
شاف كاف ظاهر باهر لا رموز ولا غموض يزيل
كل حجاب ويكشف كل نقاب عن وجه الحقيقة عذبة
بلغ مقام المكاشفة والشهود بتأييد من الرب الودود
والمقصود من الأسماء معانيها المقدسة وحقاً اقرباً
المنزلة عن كل دلالة وهشاشة فان الاسماء المنطقية
الملفوظة بانانية الهوائية في عالم الشهادة لا شك انهما
غير المستي لانهما اعراض تعثرى الهوائية واشتارات
للمعاني الموجودة المعقولة في الافئدة المقدسة والنعوذ
الجرودة بل المراد المعنى القائم بالذات بوجه البساطة و
الوحدة دون شائبة الامتياز فلنختصر في بيان الأسم

دور

٢٢
ونذكر معاني الأسم الجميل والذكر الحكيم والعباد الاكبر
في لسان العاصي والداني اي اسم الجلال الممتد من
في عوالم الغيب والشهادة ونقول ان المفسرين والمؤلفين
من اهل الظاهر والباطن واللب والشور بمنزلة ما يتجرت
عقولهم وذهبل شعورهم في ادراك كنه ذات الالهية
وحقيقة صفاته الكمالية قد تكثرت بياناتهم وتعددت
تعريفاتهم واختلفت معانيهم واشتارت تعريفهم
وتجزت لغوهم في بيان حقيقة مفهوم هذا الأسم
الكريم والعل العظيم واشتقانه قهره وهو ان اللام
للتعريف والاله اسم مصدر بمعنى المألوه كالكتابة
بمعنى المكتوب وقالوا معناه المعبود بالاستحقاق

والمعنوت بكل مجال جامع عند طراف الافاق وقوة
ان معناه وفنواه المحتار في ادراك كنهه كل العقول والنفوس
على الاطلاق وامثال ذلك كما هو المذكور في الكتاب
الاوراق واصح الاقوال عند المحققين منهم انه علم الله
المستخرج لجميع الصفات الكمالية الفاضلة بالوجود
الالهية على الموجودات الكونية واختصر واعى ذلك
ونحن لسنا بصدد ذلك ولا نسلك في اتبع المسالك
بل نقول ان هذه الكلمة الجامعة والحقيرة الكاملة من
حيث دلالتها على كنه الذات الحيت البات لا يتصور
عنها الاشارة ولا تدخل في العبارة اما من حيث ظهور
الحق سبحانه وتعالى بمظهر نفسه واستقراره واستوائه

ع

٣٤
على العرش الرحمانى هذه الكلمة الجامعة بجميع معانيها
ومبانيها وارشاداتها وبياناتها وشؤونها وحججها
وانوارها وانوارها وباطنها وظاهرها وغيبها وشهودها
وعلائقها واطوارها واسرارها وظاهرها باهرة سماطية
لا مسعة في تحقيقها الكلية الفردانية والتدرة اللابئية
والكينونة الربانية والذاتية السجانية الهوية المطلقة
الجليلة بصفته الرحمانية وشؤونها الصمدانية الناطقة
في غيب الامكان قطب الاكوان المشرفة في سماء
الظهور بطور التور فاران الرحمن المتكلمة في سدة الال
انى ان الله الظاهر الباهر المجتلى على افاق الامكان كجبة
وبرهان وقدره وقوة احاطت ملكوت الاكوان خضعت

الأعتاق لا ياتي وحشت الأصوات لسلطاني
 وشاخصت الأبصار من انوارى وملكى الافاق
 من اسرارى وقامت السموات بنفحاتى وسبقت
 الرقود من نسامى وحات العقول فى بجليتى و
 اهتزت النفوس من فوجاتى وقرت العيون ككشف
 جمالى وتورت العقول بظهور انوارى وانرحمت
 الصدور فى جنته انعامى وفرد بسبح لآئى قاه آه
 يا ايها الملئك الناظر الى كفى بعين المسترسل
 من انباء السبيل لوسعت باذن الخليل سميت
 القيرنج والوعول والائين وكنين من حقائق الميرج
 والانسنة الملكوتية من الملكات بما غفل العباد

ضلوا عن الرشاد فى يوم الميعاد عن الصراط المنير
 ملكوت الارض والسموات مع ان كل الاطراف شرق
 وموعودة فى صحائف التبركة كته وصفحته ويزبره بصريح
 العبارة المستغنية عن الاشارة بهذا الظهور العظيم
 والتوراة اقدم والقصص الاقدم والجمال المكرم تارة
 الانبياء فاذا اراجعت تلك الصحائف والقرآن
 سجدها ناطقة بان هذا القطر العظيم والذليل المكرم
 منعوت بلسان الانبياء والمرسلين مؤيدون
 موسوم بانة ارض مقدسة وخطبة طيبة طاهرة
 مشرق نوره والرب سجد العظيم وسلطان القويم
 واتها مطلع اياته وعكرز اياته ومواقع تجلياته

سينظر فيها بحجود حيوتها وكتائب اسرارها واتهما
 البقعة البيضاء وان فيها البحرى بوادى طوى
 وفيها طور سيناء ومواقع تجلى ربك الأعلى
 على ادى العزم من الانبياء وفيها الوادى الأيمن البقعة
 المباركة والوادى المقدس وفيها سمح موسى بن عمران
 نداء الرحمن من الشجرة المباركة التي اصلها ثابت و
 فرعها فى السماء وفيها نادى يحيى بن زكريا يا قوم
 تولوا قد اقرب ملكوت الله وفيها انتشرت نوحات
 روح الله ورفع منه النداء ربى ربى الهى الهى اتيدى
 بروحك على امرئ الذى تنزل من اركان الأرض
 وقوة السماء وفيها المسجد الأقصى الذى بارك الله

جوله

حوله واليهما اسدى بالجمال المحمدى فى ليلة الاسراء
 ليرى من آيات ربه الكبرى ودروده عليها هو العرج
 الى الملكوت الأعلى والافق الابجى ففتش بلقاء
 ربه وسمع النداء واطلع باسرار الحكمة العالما و
 بلغ سدنة المنتهى ودنى فمتدى وكان قاب قوسين
 اذ ادنى ودخل بجنة المادى والفردوس الأعلى وراه
 الله ملكوت الأرض والسماء كل ذلك بوفوه على ربه
 في هذه البقعة المباركة التنوير وهذه الخطيرة المنيرة
 البيضاء وهذا الكه صريح الالية من غير تحريف أو اويل
 واشارته لا ينكره الا كل معاند جود جهول ولا يتوقف
 فى الأدعان بالآكل من انكر صحف الله وزبره ونحو

٤٩
 بابتد من كل لخرج وحنود واذا غاند معاند وقال
 ملك الاوصاف والنحوت والجراد التي شاعت
 وذاحت في صحائف الملكوت انما جاز ما هذا الاكليم
 الكبيرم والقطر العظيم حيث كان نشأ الانبياء
 وموطن الاصفيا وطب الاصفيا وملاذ الاولياء
 في زمن الاولين فاجواب القاطع والبرهان السامع
 ان الله شرف وبارك وتقدس هذه البقعة الثور
 بتجلياته وخطو اياته ونشر اياته وبعث رسده و
 انزال كتبه ومانتي ولا رسول الا وهو بعث منها
 او ما جري اليها او تشرف بطوايفها او كان معراج فيها
 فاخليل ادى الى كيف الرب بكليل فيها وموسى

بن

ع
 بن عمران سمع نداء الرب المتان من الشجرة المباركة
 المرتفعة في طور سيناء فيها والى الان لم يلقهوا
 التماس ما معنى هذه الواقعة العظيمة المذكورة في
 كل الصيف والزبر وما هذه الشجرة المباركة زيتونه لا
 شرقية ولا غربية كما زيتها النقي ولم تسر نار
 نورها نور الشجرة هذه كتحفة الظاهرة الباهرة
 اليوم القاطن من في نارها يورك من في النار
 موسى بن عمران كان سمع هذا النداء منها وذلك
 الاستماع والاصفا مستمر الى الان لأن جرد
 الزمان ليس لها حكم في عالم الرحمن ومقامات الملائكة
 والربوبية المقدسة عن الوقت والاولان جميع الابد

فيها زمن واحد والأوقات وقت واحد وفيها
 يتعاقب الماضي والحال والمستقبل لانه عالم ابد
 سرمد دهر ليس له اول ولا آخر فلنخرج الى بيان
 ما كنا فيه ونقول وان المسيح نادى ربه لبستك
 اللهم لبستك في جباها وسهولها وانتشرت
 روحك قدسه فيها وكجديب اسرى باليها وتشرف
 ببقاها ربه ورائي آياته العظيمة مشرقها ومغربها
 بوقوده عليها وتسبح بحمده ذلك سائر الانبياء والمرسلين
 الى ان ظهر هذا الامر للمبين الكريم والتسببا العظيم و
 السر القديم ودار في الاقطار الكاسية والاقاليم
 الواسعة الى ان تملك هذا الاشراف في هذا الافاق

وستر

٤٢
 واستقر العرش الاعظم في هذا القطر المكرم فلو كان
 شرقا وغربا وسهولا وتقدسيها وتنزيها لبعث الانبياء
 فيها وهاجرتم اليها ووفودهم عليها لما خطب موسى
 بن عمران فاخضع لعليك انك بالوادي المقدس
 طوى لو كانت البقرة المباركة مشرقة بقدره لما امر
 بخلع نعله كخضوع وشمع الذي من لوازم ادواب الوجود
 عظيمك كريم وسيدان عظيم وقال بورك من في السماء
 وبهذه كفاية لمن اتقى التمتع وهو شهيد والآولو
 نأيتهم كل آية لمن يؤمنوا بها وما نغني الآيات والتميز
 صدق سيدنا العظيم وفي كتاب جحي الدين ان تبهذه
 الارض المقدسة ارض ميعاد اى تقوم فيها القيمة الكبرى

٤٣
 وهي البهجة البيضاء وان الملمحة الكبرى مخرج حكا
 وتصحيح رصفها كل شبر منها بدينار وفي جعفر بن جابر
 ان مخرج حكا مأدبة الله واذا اردنا بيان الأعداد
 والأخبار والرديات الواردة في مناقب هذه الأرض
 المقدسة ليطول بنا الكلام ونقع في الملام فاختصرنا
 بما هو صريح القران واشترنا جملة بما هو في الصحف
 الإسلامية على من اتبع الهدى ولنعدي المعنى البسطة
 ونقول في بيان الرحمن والرحيم اعلم ان الرحمة
 عبارة عن الفيض اللطيف التي تشمل جميع الموجودات
 وسعت رحمة كل شيء وانها تسد لجميع الملكات
 من جميع الشئون والأطوار والظواهر والأشهرار

والمحسنة

والمحسنة والوجود والآثار والتعديلات والتجليات
 والتخصصات من العنبر والشمس في عالم الألو
 وانها تنقسم قسمين بالرحمة الذاتية الالهية وهي
 عبارة عن الغائبة الوجود بالفيض المتمسك بالأسفل
 في جميع المراتب المقامات التي لانها نهاية لها للصفات
 والأعيان الثابتة في حضرة العلم الذاتي الأعلى و
 بالرحمة الغائبة الذاتية الغائبة من الحضرة الرحمانية
 بالفيض المتمسك بالأولى بحسب الاستعداد والصفات
 المستفيدة من التجليات الظاهرة الباهرة في
 اعيان الموجودات وكل هذه مرتبة تتصل الى رحمة
 عامة التي توت فيها الحقائق الموجودة حسن

الوجود العلي والقياسي ورحمة عاصمة ظهر لها أنها تكشف
اسرارها وسترتها باياتها ونخفت باياتها واملكت
انوارها وعموتها بجوارها وضاعت شعوسها وكفرت
بجوهرها ورتق نسيمها وفتح شميمها واغماها وفق مبيها
في الجفان التوراتية التي استضافت ويستفاضت
وستنارت من الأشعة الساطعة من شمس الحقيقة
في جميع أشرف الأقطار والأحوال والأثار وبمثل هذا
فانظر في عالم التشريح والظهور والأشراق ترى ان
الفيض الأقدس الخاضع الذي به وجود الهياكل القدسية
والكينونات المنزهة اللطيفة الروحانية هو افاضة البتة
الكبرى وابتداء الرحمة الالهية الموقدة في العلوب القلبية

المستوفى

المستوفى من النفس الرحماني والمدد الرحماني والفيض
الالهي وابتداء الصمداني وتجدد الفيض المقدس الرباني
هو افاضة الكمال والفيض الوجداني والصفات
الملكات والعطاء الروحاني والخصائل والفيض
التي بها حيوة العالم ونورانية سائر الأرحام فما ان الرحمة
الذاتية ان اي الخاتمة والعامة الصادقان من الفيض
الأقدس الالهي الذاتي المذكوران في البسطة التي فائتة
الايجاد واطراف الوجود للموجودات المجردة والمادية و
اما الرحمان الصفتان الخاتمة والعامة الصادقان
من الفيض المقدس الصفاقي فماذا ذكرنا في العلية
التي هي بيان الحجاب والتعوت الالهية وبهذه كفاية

لمن اراد ان يطلع بأسرها البسمة والآليس لمعاينها بآية
و نهاية الروح والبهاء على اهل الهداية
والسلام
تحريرت في شهر صفر المنان سنة ١٣١٣

الحديقة الذي جعل سماؤه صفحات لم ينزل نافذة حكما بهديج
مراتب الوجود والبهاء آثاره وانتهى آياته في عوالم السيب
والشورى ومهاجر من المحافل القدرت لم تستطع تصفه
مما تتركه الظلمة شؤونه وسائرته في تلك الكمال توصي
الانزول والتصغير فوره ما سبده الابداء في عالم الانشاء
دمعها النفايز اللندرجة في مراتب الوجود الوجدان على
المعادود فلما اشرفت شمسها تقوتها الاشارة الجاذبة على
الهيأت الكافرة في تورية السيب وانبعثت وانشرت
وانتشرت وانتشرت واستفاضت واستبينت و
استأثرت الظلمة الشين الرجائية والاثار الصدايقية ظهر

وما سنانة استناع اولى خواتمها في باسند

بحل الأتوار بعد خرق الأستار وسمارت في أفلاك التوت
 ودر التقرس في مدارات التليل وكان شمس
 المتخرج للشمس والدة مشرقة في فضاء رحب واسع غير
 متناه لا تحده الجهات ولا تقصره الأشارات فبجانب
 يادعد ومنشئة وبأسطه وانظمه ومرتبه بمصالح الأعدا
 لها وقفا وبالانفا والما وللاعلم في دور كرك الأجر
 جعل دور هذا الكوكب الترتيب الترتيبية أفلاك كوكب
 العلية وجعل حزام هذه الأفلاك الترتيبية لطيفة
 ليستة سبابة في قبة متواجزة بجراجه بحيث تسبح تلك
 الدراري الدررية في دائرة محيطها وتسبح في فضاء رحبها
 بغير انضمامها وخالقها ومقدرها ومضتورا وبما

الحكمة البالغة الكريمة اللطيفة التي تكون الأتوار كرك
 في هرة جوهريا بهتينا وجميلا والين يكون لهية الكرك
 نام وسعد في اسك وسمات في الأتوار نظامها
 بقررة عنها وقت انفس الأجسام منتهيا إلى الأجرام قبل
 خلق قوة في ذواتها بين ما في حاله حاكمة عليها سبعة
 من الراديات القوية والموافق والبطانية العظيمة المكونة
 بين حركات هذه العوالم السيرة المتناهي في زيرت والحركات
 وحركت كرك في مدارات والاسات والاسات والاسات
 تلك الشمس التي تبتية الباهرة بجزءها التورتية في
 وسياها اثبات في مداراتها وسماواتها ودوارها فبذلك تم
 نظامها وحسن نظامها والعقن صنعها وظهر حجابها

بش

٥١
 ثبت عليها لما يتحقق برهانها مستبحان بما ذكرنا من البصاه
 كما تضمنها في غيرها من كونها بعضه الطارقون وغيره
 انقاعون يا ايها المستعفيين من فيضان البحر العظيم
 والمتموج المتعرج المتواجم الماوج على شواطئ العلم طيب
 لكتبنا آويت الى الركن الشديد والكهف المنيع فمما
 التبتل الى ربك العزيز الكريم وتبرئت من ظنون الفتن
 وقد تست من ايام الالهام رادك الى مواردها
 والاسرار واستعظما الى معين خيرات العلم جميع الجاه
 وخرج الأتهار فما علم بان كل غير فانه صنوه غير تناه
 وان الحدود صفة الجهد وان الحسرة في الوجود ليس
 حقيقة الوجود ومع ذلك كيف تصد الحسرة لا كوان

٥٢
 من دون بيته وبرهان فالنظر بهم جده في هذا الكور
 الجزية بل رأيت اشأن من شئون ربك تبارك وتعالى
 عنده بالتحديد لا في حصر حقه بل اعلمت شئونه كل
 الاشياء وتبرئت من قلة الاحسان وفي
 عالم الأتاه هذه شئون رحمتك في العوالم الروحية
 وكذا لك فاستل من هياكل العوالم الجسدية لان الحيات
 آيات وانتباعات للروحانيات وان كل ما خلق به
 ومن الالمعالي بل ان العوالم والاشياء والذرات
 والحياتيات والجمادات والعضويات والنباتات
 والجزئيات والبدائى والمباني والشجر والمعاني والاشياء
 كل شئ وظواهرها وادوارها كلها مرتبطة بعضها ببعض

درونی

والتوافق وامتطابق على شرايين تجرد العطرات على نظام
 البهور والتفرات على مبدأ التهورس بحسب قابلياتها و
 هسة تتعداها انما تان الجزئيات التسمية الماد منها كليات
 وابق الكليات المتعظية في تعيين المحجورين جزئيات
 بالقبلة الى استكمالها المكونات التي اعظم منها قابلية
 والجزئية في التسمية امر ضايق وشان التسمية واللا
 رومية زكيات بسحت كل شئ اذ اقامت بان التسمية تجا
 لنظام الوجود شاملة لكل وجود كقلى او جزئى اما ظهورا
 اذ لا يلو تامسرا او عنانية كما ان الجزئيات غير تنانيتها
 من حيث الأعداد وكذلك الكليات بسببية وكقلى
 العظيمة الكونية خارجة عن حد العداد والاحصاء

ان مستارق التوحيد ومعالم التفرقة وشبهها التفرقة
 تعاملت وقة تفرقت عن القيود العددية والبعوالم
 الازدحامية التوازنية تفرقت عن كمهه المحسوسة وكذلك
 هوالم الوجود كجسانية لا يكسبها الحصول والافهام
 لا يتغير بها فذاتك اقل العلم الاعمالي فانها علم الى التسمية
 المأثور ودقيق التفريق معانية الدالة على سعة الكون
 التسايعه الخارج عن العتول واسه ودهم التسمية
 تعالى تعلق ثمة الف الف تنديل دعاق بالعرض واللا
 والسماء وما بينهما حتى التسمية والتا ركها في تنديلها
 ولا يعلم ما في باقى النفس اذ الالاسه وكها ذكر والعبارة
 لها حدا وعجبه والها حصر اتما كان الضيق دائرة العتول

٥٥
 والأدراكات واستجاب بل الأثران الذي تم بحكم
 جنده وفضلهم فاصح من فطر الحجابات في
 كوردوز رذقه بقية أو شرباً متداولاً وإن كان
 هو ما تلوه ويروى بالنسبة إلى المراتب: الدرجات
 الأستعداد والعماليات مثلاً فالنظر في الحقيقة
 الإنسانية والكمالات النفسانية والصفات الجارية
 في الإنسان والوجدانية إنما هما شتات وفجور
 وسجج يتابع التدرج في معارج التنزه الأولى
 مقام النطفة الأدنى إلى اعظمها راجع البلوغ
 ذلك شأن كليات الوجود من الغيب والتهجد
 تفرس في هذا الكور البديع والدر العظيم المنبع

٥٤
 قل تعالى الله رب العرش الرحمن بما ظهر الشمس
 والحقائق السماوية من هذا المصطلح
 العرش القديم بحيث لما سطعت اشعة النافذة
 على الأركان الخاوية والداخلية انبعثت
 كل شئ في الدعوات الكلية لقوتها التامة
 مكنونات العلوم الكاشفة لمتكأن العلوم
 المصنوع الخزين والرمز المنكوت لأن في هذا
 والصلوع العظيم دور الكائن والاسرار
 الرخامية في حركة الأتوار وظهور الكون
 عوالم ربك العزيز اختار بحيث في حقيقة
 تتموج بحور الآيات وفي هوية الذات تجلي شموس
 والشمس

والشمس

والتي هي من ذكيات شفا المعاصرون في حاج الأجناس
 لم يكن شفا الباقون في نواحي مرآة الأنوار التي في
 هذا التمييز إلا أنهم دون النظر إلى استدلال تمدد الأرباب
 الملك شفا والشهود وكما قصت ذوات الأجناس من الأسماء
 من شبكة الأوقاف والكشوف لسجلات وانشقت
 الجينات وبعثها بالأسما من سطوة الأسرار وما كان
 الأسماء من شأنه القهقري والاضمحلال ثم استطيع علم
 كمثل نوار آثاره الشهور المشرق على اعلى الصور التي
 تدرجها نبال ذكيات ستة ظهرون باعين الفرج والبرهان
 آثاره القهقري الأعظم الواجح يتجملون نوار كمة المشرقية
 على كل الأرباب من الأناق ولتتطون درابى النور التي

تقدفنا هذا السطام المتلاطم المنتهج الموج وتضربون
 من الدنيا ببع النماية العذبة التي تبعه من فيضان النداء
 بالذات التي واج فطوبى لمن لم يتحجب بسجيات علوم كما الأرواح
 عن مشاهدة حقائق العلم وادراك جوهرها في أيام الله
 ونسرى لمن كشف عنه العطاء، وبعث به جديدين
 طلاء الأناشء بعدما شاخصت الأبعاض من تحيل الحما
 وويل لمن حشر يوم القيمة اعشى ونفخ عن ذكره الأعلی
 وفي انازة وقرع عن سماح التذاه المرتفع في هذا الفردوس
 الأعلى وقل يا ألعلى لو خلقت في كل جنة من اعتصام
 اسن ناطقة بافصح اللغات ومعاني رائحة فأنته
 عن حدود الاشارات وحمدت وشكرت في التذاه

٥٩

والاحتماب العجزت عن أداء فرائض شكرى الفضلك
 واجسامك بما وثقت على الأيمان بمظهر جمائيتك و
 سلطان فردانيتك ومشرق الكائنات الكبرى؛ ومن
 اسرار تميزت في قطب الأرض، وإياما تدعوها
 الحسنى وكشفت عن بصري الغشاوة الى جبهه الألبها
 وهمعتي نغمات طيور الفس عن اخصان دوحه
 البقاء واستهدتني من كائنات الكافور والآثار الطهور
 يدساقى عنائيتك في هذا الظهور الأعظم الامنع الامنع
 المبارك الكريم يا ايتها المرفرف في جوفها، حجة الله
 فاعلم بان المعارف والعلوم والحكم والفنون التي طرت
 وسبقت في الأودار الأولية بالتسوية للحقائق والمسا

٤٥

الالكتمية والامر الكونية التي انفسح سحابها وكشفت
 نقابها وسطع شعاعها في هذا الظهور اللامع والابح
 الأضياء انما هي مبادي وكنايت بل اكثر ايام وشبهها
 لأن الحقيقة التي ممتدة الكونية مثلها عند ربك كمثل
 الحقيقة السجادة الآن تته فاتها في مراتبها الأولية
 من الطفولية والصبابة والمراهقة ولو كانت مصداقا
 لظهور الصفات والحامد البشرية ولكن ابن هذا الشؤ
 من الكائنات العقلية والحقائق المملوئية والأمر
 الربانية التي القانتة في مرتبة بلوغها وعظم
 سطوعها وشرورها فلاجل ذلك ينبغي ان تحدد هذا
 الامر ميزانا لكل الأمور ولا تقبها بالحكايات والأقوال

التي تتناول على فواه اهل الوجود والاشارة لانتها
 مبالغات. وخصص ساطير لا يعتبرها اولوا البصائر
 بل الشرائع في تحقيق المراسل والكشافات الخفايا
 المستتر والاسرار المكنونة في هوية حقائق الكونية بالبرهان
 الواضح والذرائع الباهرة والبرهان القاطع بموازين تامه
 كاملة فامثال هذه الامور يجوز الاستعانة بالركون عليها
 عند الذين فتح الله بصيرة وتم وطابت سريرتهم وتورت
 بواطنهم والصفحت قلوبهم بهم. انجلت قلوبهم وانشرت
 صده ورسهم في هذا الكون المجيد العظيم والاعمال والمعاني
 التي مؤتمسه على الابدان ولا يقتنع بها الفطن الذي
 الخبير بالعلم اصبح عند اول العلم اليوم كما صنعنا

اصبحت

احلام فبجان المحي على العقول بالوزر تفتيح الطبع
 من مشرق الظهور فتعالى الرب المجيد بما خرق الحجابات
 وبهتك استجبات وكشف الغشبات وقطع سبل
 الاشارات واستعمال الظنيات وحرز العتول عن
 قيود الظنون والخلق طيور الامكار في اوج الاسرار حتى
 يطيرت باجنحة السور في عوالم الوجود وتشق حده الالف
 الاستار التي نسجتها عند كبا الابدان في هذا المايه
 الرفيع والستراق المذبح اذا فاعلم بان العسايم
 الراجسية اكتشف مسألهما واتخذت معصلا لها و
 انسطقت قوانينها وانتمت افانيتها في هذا العصر الكريم
 والقرن المجيد وان الاكتشافات التي سبقت

المستترين

٤٢
 لما قد بين من الغلاسة وارتأى لهم لم تكن في شدة عظ
 اصل يمين واساس رصين لانهم ارادوا ان يحضروا
 بمواالم الله في اضييق دائره واصغر سانهة وتخيروا فيما
 ورا كما الى ان قالوا لاخذوا لاملأ بل عدم وهذا الرأى
 منافع ومبان لجميع المسائل الاكثية والناسية
 الرتائية بل عند تطبيقه في المعاني والصور والروايات
 بالجسمات تجد هذا الرأى اصغف من بيت العنكبوت
 لأن العوالم الروحية القوانية منتزعة عن الجود
 الحصرية والعدوية وكذلك العوالم الجسدية في هذا
 المفضأ الأستظم الأوسع الرجيب وهذا سر كشف الله
 لعباده بفضله ورحمته حتى يظهر اوباهم الذين هم مسكونون

٤٤
 وبفضح الرايين الذين هم في غفلة من عيونهم وبينهم من
 خطونهم وتسود وجوه فنونهم بحيث عميت اعينهم عن
 مشاهدة عوالم الله وقصرت عقولهم عن ادراك السر
 الملكوت في هذه المشاهدة العظيمة واعتقدوا بان العوالم
 محصورة في هذه الدائرة الصغيرة التي بالنسبة الى العوالم
 كسواد عين نمل في فضاء لانهاية لما كما قال قول الحق
 بلا يعلم جزير ربك الابهو واما ما ذكر من الطبقات
 السبع والسموات السبع المذكورة في الاثار التي
 من مشرق الأناوار ومهابط الأسرار هذا لم يكن الا
 بحسب اصطلاح القوم في تلك الحضارة وكل كونه
 خصائص بحسب القابليات واستعدادها في الخلق

من خلف الاستار وكل شيء حمزة ذكرك بمقدار وما
قصده وابتكر الأفعال الممدارات المستيزرات^{الشمسية}
التي في هذا العالم الجامع لنظام هذه الشمس وتوابعها
لأن سيارت هذه الشمس على اقدار سبعة حيث
الجرم والحجم والرتبة والتور و مدار القدر الأول منها
خلقت من افلاك هذا العالم الشمسي وسما من سيارت
هذه الذرة المحيطة المحيطة الكجرات الواقعة ضمن طبا
وكذلك كل الدراري الدهرية لها طعة في وجه السماء
التي تظن احد منها شمس ابراهيم مخصوص بتوابعها
وسيارتها اذ نظرت لها سجد بالانظر الى ظهورها
الى الابصار من دون واسطة المرايا المجسمة ليظهراتها

على اقدار سبعة ومدار كل قدر منها اودائرة سما، مرفوع
وفلكك محيطة في الوجود ثم اعلم بان هذه المدارات في
الدوائر العظيمة واقعة ضمن اجسام لطيفة بايعة
رائقة سيالة متواجبة بزجر اجرامها في الروايات
ومصرفة في الكيمات بان السماء مرجع مكفوف لأن
الظلمة ممنوع مجال فضاية ما يقال ان الاجسام الشكلية
والاجرام الاثيرية مختلفة في بعض المواد والاجزاء
والتركيب والتماسخ والطبايع المسببة للاختلاف
التاثيرات الظاهرة والكيفيات الفاعلة منها و
ان الاجسام الشكلية المحيطة بالاجرام نيمات ايضا
بعضها مع بعض من حيث اللطافة والسيولة

والاثرين

٤٧
 والاذان والآ الحلاء محال فالظرف لابد له من
 منظر وف ولا يكاد يكون المظروف الأجسام ولكن
 اجسام الأفلاك في غاية الدرجة من اللطافة والنعمة
 وهستلان لأن الأجسام تنقسم إلى الجملة كالأجسام
 والمتطرة كالمعادن الفلزات والسائده والمياه كالأجسام
 وانتم منها ما يتصاعدون به اليوم في السفن الهوائية
 إلى جو السماء وانتم منها الأجسام الذارية والأجسام
 الكبر بانة البرقية هذه كلها اجسام في الحقيقة ولكن اجسامها
 غير موزونة كذلك خلق ربك في هذا الفضاء الواسع
 العظيم اجساما متنوعة من غير حد وعدة بل العقول
 عن اعطائها وتجر النفوس في معرفتها ومشاهدتها و

٤٨
 أما الذين نعو بان الأفلاك اجسام مصممه صلبه
 مماست بعضها من بعض عابثه شائعة الامتاع
 نفوذ ضور الأجرام والاقبل الحرق والألتيام ولا يعرضه
 التحلل والله بل في كروا الايام هذه اراء اهل الفنون
 من اهل الفنون ولم يثبتوا المعنى الالاهه بانهم يهيج
 الاشارة وكل في تلك السجون وهذا واضح بان
 استباحه لا مقصورا في اجسام لينده ما اية سائده وتنتفع
 محال في اجسام صلبه جامده اذا فانظر بنصره يد في
 هذا البيان الشاف الكافي الواضح المبين ثم انظر
 الى دلام الحكما وكيف تاهوا واهموا في فلول اللذات
 والمزوم وتصورات ما نزل بها سلطانا الملك العزيم

الشمس

٤٩
 القيتوم واما قضيتة ان الأرض دائرة حول الشمس
 وانها هي الأرض ستجارة من هذه الدراري التابعة
 للشمس وان الحركة اليه مية المسببة للسطوح والفرق
 حاصلة من حركة الأرض عن محورها فمذه ليست
 من الآراء المستوية والكشفيات الحاصلة في الأثرنة
 الأخيرة بل يدل من قال بحركة الأرض حول الشمس
 هو خيتا غورت بحكيم احد اسرافيين الحكمة بحس
 وحاجي وماريا وكاشف اسرارها و اشار الى هذه الأثر
 قبل التشاريح الميلا دي بحس مائة عام واستدل
 بان الشمس حركتها للعالم بسبب تاريتها واتجه في
 هذا الرأي افلاطون بحكيم في اواخر أيامه وآلف

٧٠
 اريستوخ الحكيم كتابا قبل الميلاد بمائتي وثمانين سنة
 وصرح فيه ان الأرض دائرة على الشمس وعلا محورها
 ولكن ما كان مستندا على براهين قاطعة وادلة واضحة
 ورجح بالغة من قوانين الهندسة والقواعد الرياضية
 بل هي سيوخ فكرتي وتصور عقلا واما اكثر الحكماء انفق
 من حيث مشاهدتهم بصرية ومطالعتهم التشارحية
 في العالم المركبي ووجدتهم في الكواكب والنجوم حكوا
 بحركة الشمس وسكون الأرض ومنهم البطليموس
 الزماني الأسكندراني الشهير في علم النجوم والتاريخ
 وكان معتمدا في مدرسة الأسكندرية في المائة الثانية
 من الميلاد فاختار قاعدة من القواعد القديمة و

أرس

الشمس
 عليها رصده ورتب زيجاً موشحاً على حركة الشمس
 وسكون الأرض وقد اشتهرت قاعدته وشرائحها
 رصده ودخجه بين العالم لتسلطه القوية التي كانت
 للأمة الرومانية وحكومتها على سائر الأمم وهو الغف
 كتاباً في فن القجوم والرياضيات وسماه بمجسطي وفي
 القرون الأوليّة من الإسلام ترجمه الفارابي إلى
 العرقي واشتهر بين علماء الإسلام هذا الرأي في القجوم
 وتعدّه من دهن اربعان نظر وتحقيق وانعياها إلى
 بعض الآيات ومعانيها كما قال وقوله بحق وكل
 في ذلك يسجون وبهذه الآية المباركة ثبت بان
 كاذبة هذه الدراري اللامعة في جو هذه السماء الرننج

٧٢
 والنضياء الفصح الواسع وبهذه الأرض أيضاً
 سائرة في مداراتها وسابحة في أفلاكها ودوائرها
 من ذلك ذهبوا في تفسير الآية المباركة الأخرى
 الدالة على حركة الشمس على مركزها ومحورها قال وقوله
 الحق والشمس تجري مستقرها ما هبت عقولهم وتغيرت
 نفوسهم وعجزت مشاعرهم عن ادراك معانيها إلا أنهم
 ارادوا ان يطبقوا على قواعد بيليموس الروماني المذكور
 ويؤمنوا على التبع الذي رتب فلم يتكفوا على هذا التفسير
 فاحتاجوا إلى تأويلات ركيكة كقول بعضهم مستقر
 لها كان في الأسماء المستقر لها أخذت الألف
 وقول الآخرين ان استقر يوم القيمة عند ذلك يقف

^{٧٤}
 الشمس عن سيرها وحركتها مع ان في الية صراحة وضحة
 بان الشمس لها حركة على محورها ومركزها اذا فاعلم بان
 مسائل الرياضية التي تحققت دلالتها ولاحت برامها
 مصدقة بالدلائل القطعية من الاصول الكونية ووجه
 هديته في علم الهيئة هو تيسر على التحقيقات الخيرية
 والنتيقات الرصدية وايضا مطابقتها لاصول المنطق
 الكلية في العلوم الالهية لان عند تطبيق العالم الظاهر
 بالباطن والعالي بالتافل والصغير بالكبير والاجمال
 بالتفصيل نظير ما جنى بيان بان القواعد الجديدة في
 علم الهيئة اعظم تطبيقا من سائر الاغوال كما يتبادر
 او ضمنا وان رصد الكواكب ونجومها في القرن في الاعمال

^{٧٤}
 والتدقيق والتحقيق من سائر الرهجات لانه كان في سنة
 خمسة مائة بعد الف من الميلاد ورصد مدة ستة وثلاثين
 سنة حتى اخرج القاعدة المشهورة بحسب اكتشافه في
 حيز الارض على الافكار ولولا حياها لاجازوا الاختصاص
 لشرح لك تفاصيلها ولخصت مما صيد لها ولكن
 بهذه كفاية لادلى الابصار وهداية لذوى النظر و
 قل تعالى الملك القيوم الذي بظهوره انشق حجاب
 الموهوم واستغنى المخلصون بحسب جمال المعلوم كما
 لحق الحق الحكيم والشؤون من نتائج الظنون ووجهيات
 العلوم واطلعوا المشاكسون على السر المكنون والفرز
 المضمون المخزون وطاروا باختره الشهود الى اوج اللغات

مهدن السور ومقام الفرج والكجور وسمعو الغمات
 الطيور عا افنان كية الظهور وشروا بجزا كيون في عالم
 التور وانشاء واسن الكاسس التي فراجها كما نور في يوم
 مشهور ومشهور ويناجون ربهم بالحن لم تسمع الاذان
 بمشلهما في جنات عيون ويعولون انا جيك بالهوى
 حبيب بلان هوى مقبلا الى مشرق اهدى كات وطلع
 شمس عز فردا نيتك ومرطبا لسانك و التداء
 على مركز رحمانيتك بما خلقته من غير استحقاق بفضل
 في هذا الكبر المجيد والظهور الفريد في ايام اختصاصها بين
 الأزمان بطلوع شمس حقيقتك والساطعة شعرتما
 على كل الافاق وهبغت فيها نعمتك واجمعت

٧٤
 جنتك واهتمت بالذكاء ونعمك على المخلصين ممن بر
 لانك شرفهم بايام كانوا الاصفياء وقد الارواح
 في مفاد الفراق استحيانا لاستنشاق نفحة من
 التفات المرسل فيها واستظار المائدة اثار من الما
 المشرفة في ما هنا وانما بفضلك وحسبك رضى
 بهذا الاكليل اللامع في تطيب الامكان وجلستى على
 سرير جنتك بين ثأ الاكوان واليتنى على الاستقامة
 على امرك بعد ما تزوج منه اعظم القوي بين ملا الا
 دار تدور الفرائض وتسير اركان الوجود في عالم
 ...
 ...

٧٧
 او باجر الاشارات وتوئيدنا على الاستقامة و
 البتوت والركوز والرسوم في امرك يا مالك الغيب
 والشهود انك انت المعطي الكريم الرحيم
 وانا ما سئلت يا ايها المتوجه الى سائر البقاع
 المقبوس من قبسات شجرة طوبى سيناء من الملكة
 والمراد بهذه الايام في الايات الالهية فاعلم بان له
 معان شتى وفي مقام اتصال بطايق عا الذين ورد
 اذ يالهم عن الشهوات وتبتعون رب الشهوات في
 كبر سفاهات وذل الراسم يطول على البقرة ويكفي
 ...
 ...

مناسفة سطور آخرهنگام تسويد حرکت کرده وناخواناست

٧٨
 في آياته وليست بهم باسماء شتى واتي اذ كركت اسمها من
 اسمائهم وافتره كالكلي لتعرف المقصود ومعاني
 كلمات حضرت المعجود منها حملة العرش و اعلم
 بان المراد من العرش هو قلب الانسان كما تعبر
 عنه ليلب لبتقا، وورقا، العما، قلب المؤمن عرش
 الرحمن ونطق لسان العظمة في كلمات المكتوبة فوا
 منزلي قدسه لنزولي وروحك منظرى لمره نظوري
 لانه يقبل تجل الجلال ويستقر عليه سلطان مجتبه
 مالك المبهده والمال وفي مقام الحق يطلق على النبيا
 الله ورسله كما قال تبارك وتعالى في القران الكريم
 الحمد لله فاطر السموات والارض جاعل الملكة

ادلى

٧٩
 اولى اجتهد شئني فملكته ورايع الخ وقد اراد رب الغرة
 من الاجتهد في هذه الالية شئون الايات وقسام
 البيئات التي بعثهم بها ووجهها سبب من العباد
 الى معدن الرشاد وهداية الخلق الى جنة الحب
 الوداد لاقامها في السبيل اعظم لتترقى العالم وكنهاج
 الاقوام لطيران الخلوب الصافية الى جنة الامة وتمام
 قدس الواحدة لهدايتها لاسميت بالاجتهد في المكتبة الالهية
 فواته بايتا المتوجه الى الله لوسمع احاديث من ايات
 ربه يسبح الخوا، ويدرك لذة المعاني التي سرت فيها
 ليسرني الى منتهى مقامات التسداد ويتصاعد من العوالم
 الرابية الى العوالم الحقيقية وفي مقام الطين هذا الاسم

٨٠
على مشيئة الله التنافذة و ارادته المحيطة الكائنة لا تما
هي عذبة تخلق العالم وسبب تفتتخ فتمسح الوجود بكل
العدم وان هذا الاسم يطلق على جميع الصفات
الالهية والتي لو اريد ان يقتصر في هذا المقام لطول
الكلام ومن يريد ان يطالع ويعرف بالتفصيل
فليقرء آيات الله العزيز الجليل ويتفكر في المقامات
التي نزلت هذا الاسم اذا يعرف المراد ويقنع عما ذكر
في كتب العباد وفي مقام يطلق هذا الاسم على الأحكام
التي نزلت من سما مشيئة الرحمن وجعلها الله سبب
الأشظم لحفظ العالم و قدره المورث والحيوة و
انها هي في مقام احطاء الروح بالمؤمنين المقبلين

نسى

٨١
تسمى اسرار فيل وفي مقام اخذ الروح عن المشركين تسمى
عزرائيل وفي مقام حفظ عباد الله عن الافات تسمى
ملائكة حافظات وفي كل مقام تسمى في الآيات
الالهية باسم مخصوص ولا يقدر العاقل ان يشكك
ويضطرب من اختلافات الاسماء التي نزلت في
كتب الانبياء ثم اعلم يا ايها المؤمن بالله بان الذ
خلق الوجود من العدم وعم الألف ان بالعدم يكون
فخرا في ما يشاء ومقدره ما يريد من خلق جديد و
لا ينكر العارف قدرة القادرة وقوة القوية القاهرة
ويؤمن لكل بصيرة بانه لو يشاء لخلق خلقا لا يدركه خوا
الزمان ولا يحيط به حواس من في الامكان والتي

٨٢
 في هذا المقام استبكت ما نزل من جبروت الله
 العزيز الجليل في جواب من سئل به الجليل من جبرئيل
 قوله جئت عظيمة وحملت قدرته واما ما سئلت من
 الجبرئيل اذا جبرئيل قام لدى الوجه ويقول يا ايها
 السائل فاعلم ان الحكيم ان العظيمة بكلمة العالما يا
 جبرئيل تراني موجودا على حسن الصور في ظاهرها الظاهر
 لا تعجب من ذلك ان ربك لهو المقصد القدير
 واما ما سئلت من الجبرئيل فاعلم بان الله تعالى خلق ال
 من اربع عناصر النار والهواء والماء والتراب وظهر
 من النار الحرارة ومنها نجت الحركة ولما خلق الانسان
 طبيعة النار على سائر الطبائع اطلق عليه هذا الاسم و

٨٣
 هو في الحقيقة الالهية يطلق على المؤمنين بالله و
 باياته والجاهدين في سبيله لانهم خلقوا من اثار العظمة
 الربانية التي تكلم بها لسان الالهية لذا قال قوله الحق
 وخلق الجن من نار وكذا لك وصفهم في
 كتاب المبين بقوله المبين ان شاء الله تعالى لان في
 مقام الجهاد مع اهل الغدار ترسم كما ليرق اللامع و
 الروح القامع تعالى من حركتهم تلك النار الموقدة من
 سدرة الالهية ولما ننظر الى رحمتهم ويطغون واتباعهم
 امر الله ولقد سيمهم كما سواه لتسيمهم بالملكه كما ذكرنا في
 بيده الكلام وفي مقام يطلق على الذين يسبقون في
 الايمان عماد ونهم بما يرى منهم سرعة الحركة من النار

٨٤
الموقدة من الكريمة الالهية لابق من قلوبهم ترتفع زفرات
المحبة والوداد وفي اواضهم تلهب نيران موقدة ملكت
المبدء والمعاد اذا احرف يايتها لائل ياها فسرنا
لك التفسير الربيعي في هذا الاسم ولكن ناعلم بانها تطلق
على غير المؤمنين مجازا بما يرى منهم من الكبر والاستكبار
في امر الله والمخاربه والمجادلة مع انبياء الله ويدل على
هذين التفسيرين ما نزل من جبروت مشية الله تعالى
العالمين في سورة بقره قوله تعالى قل اوجى الى الله اسمع
نفر من الجن فقالوا انا سمعنا قرانا نجما يهدي الى
الرشد فامتابه ولن نشرك بربنا احدًا لى قوله تعالى و
اتامنا الصالحون ومتادون ذلك كنا ظالمين قديراً

فما

٨٥
فيا ايها العبد المتوجه الى الله قد نزل في آيات ملكت
المبدء والمال كل ما يحظر بالبال فلا تحتاج بالجاب و
استوال ولكن احتياج اهل الوداد هو من تشتت الاله
في البلاد نسئل الله بان يوفق احتياجهم على امرنا يا
الواحد ويؤيدهم على امرنا والالاستغناء عما دونها
ونسئل الله بان يقدر لك ولا تجارة خير الدنيا والآخرة
ويسكنكم في ظلال شجرة عنانته والظانف ويشركم
من مهيمن رحمة وفضاله الله على كل شئ قدير لا
اله الا هو الواحد الفرد العزيز الحكيم ع

اللهم يا أسمى أتك مؤيد من أخاص وجهه لوجهك الكريم و
 متوق من بهيمة الى حصر اهلك المستقيم ومنجك
 القديم من اجتاك على رضاك يوم تجوز جنانك
 الفئير و سلطانك المبين وجعلت مشرق نور
 عرفانك ومشكاة مسلج الايقان بكت و باياك
 الكبرى التي احاطت ملكوت الانشاء و جبروت
 الارض والسماء ايرت بجودك و حسانك زين
 بمتك كل واحد من هؤلاء بالكمال الوفاء بعد عودك
 الى ملكة الأبهى ليقوموا بقدم ثابت راسخ على
 اعلا كعبتك العلياء والتشبت بعزةك الوثقى

التي لا انفصام لها ويوغوا بجهتك وديننا كلك الله
 اخذت بانزلة كبركنا على من طلاء الانشاء وما سبقه
 في ظهور مظاهره قد زكناك من عهد وثيق و شاق
 شديد كبنيان من زبر حديد لا ترغوه الزوال العواصف
 ولا تحركه الزلازل والقواصف بل جعلت من حيطاننا
 ظهورك الأعظم وتختص برحمك من شأه اى
 رب هؤلاء جمادك الذين وردوا بباب رحمتك
 و وفدوا بفناء صماتيتك و نزلوا بسائر قدسك
 و شربوا من رحمتك و ذاقوا حلاوة حيك و
 تلذذوا بمواكده عرفانك و شاهده الوار جبالك
 و حفوا حول عرشك و انقطعوا بتمام اسواك و

فذروا واحداً من نعمهم فاموا بهم واولادهم يذرتهم
 في سبيلك وحملاً اكل ملاء في حبيبتك وكنز غذاء
 في مملكته كم من ليال بالخي في سنين من الديات
 قضوا تحت سدسل والافعال جبا لبرالك وكم
 من ايام في اعوام متتابعة مكثوا في سجون خللك
 مشدودى ساق بالساق طابك المرصناك اي رب
 اجعلهم اياك الباهرة في ملكوت الوجود وبرايك
 القاهرة عند كل موجود وللايك القاهرة الواضحة
 بين اهل التهود وشم ارفع بهم معالملك وشماع
 نور مينك في افاقك ومملكتهك وجماعهم اعلم
 هياتك المنشورة في ارجاء بلادك ونجوم عنانك

الذرية

الذرية في مثرق ارضك ومطالع سماك
 وشم اسراك في زجاجات امارك وايدهم تقوة
 روح قدسك وملايك الهامك وجنود ملكك
 الاعد وقبيل نيكوك الابهى ليحصى اوارسك
 واشتة لامته وكواكب نيرة في اوج الهدي وافق
 الاضحا برحمتك اربت الآخرة والاولى ثم اجعلهم
 يا كهي امواج بحر حديتك وازداد حديقه وحديت
 وازلن بينهم كل ما تجب وترضى والبينونة التي
 هي اس السلالة والعهي وعنهم في بحر التجويد
 تورق قلوبهم باسمز التفريد وشرح صدورهم بانوار
 التجويد حتى اراهم كالبنيان المرصوص ريشه عنهم

بعضاً ويفدى برور بعضهم بعضاً ^{٩٠} انك تؤيدن
نشأ برحمتك التي احاطت الاشياء وصل
اللهم علا وحره فرايتك وسدره رحمانيتك و
اغصانها وافانها وفروعها واصولها وساع
هو الأبهى

الهي التي مولا عباد الخذوا بنفحات قدسك في
آياتك وشهتعلوا بالنار الموقدة في سدة فريديك
ولتوا لندائك ونطقوا بشناك وانتبوا من بينك
وامتروا من لفيك وشاهدوا آياتك وادركوا
بينك وسمعوا كلامك وبقينوا بطورك وطمقوا
بعنايتك اي رب اعينهم شاحصة الى ملكوتك

الأبهى

٩١
الأبهى ووجودهم موجهة الى حبروتك الاعلى وقلوبهم
خافقة من شعف حب جمالك الأور الاسنى و
البا دهم محترقة بنار محبتك يارت الآخرة والاولى
وحسبهم مضطربة بنيران الشوق الملتبسة بالنظر
ووموعهم منجمة كالديم المدارس من آسما، فما حفظهم
في حصن صنوتك وحماتك واحرسهم في كهف
حفظك وكلماتك وانظرهم بعين وقايتك ذرة
واجعلهم آيات توحيدك الباهرة في ارجاء الانشا،
ورايات تجريدك فوق صروح الكبرياء والترح الموقدة
بدن كبتك ذر جاجه الهمدى وطيرهم بقية منق
الصادق علا الاعلى فروع الاشجار في الحجة الماوى و
حيثان جزيه بينك الحان نضرة العنق انك برحمتك

الكبرى اى رب هؤلاء عباد ارتقا، اجعلكم كبراء فى
 ملكوتك الاى وضعفنا، اجعلهم اقربا، ابدرك العظمى
 واؤلا، اجعلهم اعزاء فى اهلك البكيل وفترا، اجعلهم
 غنصيا، فى ملكك العظيم ثم قدر لهم كل خيرة ترفى على
 الغيب والشهود وهتيا، لهم من امرهم رشدا فى حيز
 الوجود وشرح منهم الصدور بالانك يا مالك كل
 موجود ولا تزلهم بشارتك المنتشرة من المقام المحمود
 وشبت اقدامهم على بذاتك العظيم يا خنزير يا وود
 وقواظهم على حمدك الوثيق بجودك وفضلك
 الموعود انك انت الكريم المنفست المعبود ع
 هو الجبوب

الى الذى ترى تهب زفرانى وتكذب عبرانى وتقطع ارجى
 اختراقى وتسمع خبيج اضطرابى وتاهبى وتاهبى لفرقى
 وبعدي عن ملكوت لقاك وسقو على وهبوطى فى
 وهمة النوى وتجرحى عن كؤوس الالى وابجوى فى
 برادى هجرانك ايرت من نحل من سلات المنصور
 عند اشراق انوار جالك لا يسر حياوة ذلك الشهد
 الباهر الظاهر فيه ايات توحيدك وشعير نقر يدك
 رب ايدى على امر ضيغ به وجهى فى ملكوت الانشا،
 ويعرج بى الى اللأ الاى ويسمعى كينك العليا وبعنى
 الى الهدى الغنقى والمسجد الاقصى انك انت الكريم
 الرحيم ع

ای مشتاق ماکوت الله عالم امکان مطلع انوار جمال
رحمن شده و خیر جهان مرکز ظهور حضرت یزدان گشت
فیوضات غیر فنا هیله احاطه نمود و تجلیات تنها بعرض
کشود انوار شرق و غرب را روشن کرد و کلهای معانی
و ریحان الهی کوه و دشت را گلزار و گلشن نمود جهان گشت
فردوس جهان شد و کیهان بخله آسمان گشت سعادت
خفا بقر در حدائق تعالیس با لحان بدیع تعنی کرد و در تئاتر
بیان بر افغان تبیان بفتون الحان ترنم نمود ببلبل و فنا
بر غنمان سدق منتی بکلبانک پارسى لغمه سازی نمود
و حمامه فردوس اهی بر شجره طوبی بلبلن ججازی بسودن

سلطان گل نمودار شده و بار خنی افروخته و عشاقی جان
سوخته عرض دیدار کرد و مهر شکفته دل اهی را چمن آبی
آموخت با وجود این مواهب عظیمه که چشم امکان نپیدا
مردم مرده و پیر مرده بودند و چشم دوزخه و افسرده مشهور
شدند زهی افسوس و حسرت که چنین مجرمه شدند و
هنر ندانست که چنین مجبور گشتند و البهائم علی اهل
البهائم بما قازوا بهذا الفضل العظیم شرح
هوالابی ای سرگشته دشت و صحراء در سبیل علی
هر نفسی در بادیه سرگردان پریشان افتاد و خیزان یکی
در صحرائی آمال و آرزوی جوان ترابی سرگشته و حیران و
دیگری در تیره نفس و هوای پریشان و سرگردان و درگیری

۹۴
 در بارهٔ جلیل و غوی بی سر و سامان و دیگری در دشت سخا
 از جمال حق ساج و بویان حال آن ناظر الی الله در راه خدا
 مرگشته کوه و دشتند سپین شکر کن که در این بیابان اله
 و حیرانی و در این کوه و دشت سر مست بادهٔ محبت الهی
 هینتا لک مرزا لک تفصیل شهادت حضرت شیخ
 صفوان بسبح این دل سوختهگان رسید و فقیه این لقب
 با و عنایت شده معلوم شد که در این سبیل بیلابیلی خفیه
 نضاد هم خواهد نمود مدتی در این صحرائی پر شور چو بان بوده
 اختتام متعلقهٔ بادهٔ الله را شبان ارضیج ابشام در
 عالم خود بحالت خوش در این بیابانها بسزید و بنزای
 حقیقی خفیه در عرش جمال قدم غمگزانه میبود و ترانه ساری

بزرگ

۹۷
 میگرد البته صد هزار مرتبه جانم بغدایت گفته این همه
 کردی نمردی زنده مان بپیرار باجان با زنده خوانده
 و بسان قلب اقلونی اهلونی بافتات ان فی قیظ
 حیات فی حیات فریاد کرده و آید مبارک از حسن انقص
 توادت نمیره تا شد انی بخواریه ولد تنی الیهما فی قصرین
 الیما قرأت الرطبیه انحرأه و انی و من فی الفردوس لستنا
 انی نفس قد قتل فی سبیله بارمی از الطاف حق و عنایت
 و تا یداش امید داریم که ما هرگز آه الله از این کاس
 نصیب بریم و هرگز بر داریم و الیهما عند اجزاء الله رخ
 هو الا اسی الاء بحنه
 ای دوستان حضرت رحمن در این احیان در روز
 نامهای

اخبار متوارد و متواتر که زاپون را با چینیان جنگ است
 ستیز است و از این کیره و دار در خاور زمین رسم
 رستخیز لشکر و سپاه است که جوق جوق چون سیل
 میاهست میدان رزم است که جولانگاه جهود
 پر غرمت آتش جنگ است که شعده توپ
 و تفنگ است نیران جروب است که ناره
 چیم کرو پرت سفاسن اژدر مته است که در هجوم
 وجد است بنیاد حصونست که بر باد مدت است
 قلاع متین است که مساوی قهر زمین است افواج
 چون امواج است که در دریای نهارک غرق و نابود از
 مرکب علی علاج اجسام گشته است که در خاک است

خون غلطان است نهد آست که جاری و پر جز
 بنیان انسانست که عهد دم و وزیران است اطفال
 صغیر است که تیم و اسیر است پیران سالخورده
 که آوده بخون و آزرده هست گروه بیوه زنانست
 که مرگشته و سرگردانست قراء معموره هست که
 خراب و مطبوره است دستان عظیم است که منتر
 رنج مهر شقیلم است قصه و است که نواب قیوم است
 اقلیمی کجا خراب و دمار شد و کشوری نابود بنی آثار
 کشت میکنی زیره زبر شش و مقلی بپا و کمر شست
 ثمر و نتیجه جمع این زلزال زح طوفان که بر بنیان است
 وارد آنکه زاپون غالب گشت و یعنی قاتل است

و این عبارت از دومی چون سراب بیابان و انعکس این
 صور صریح تر در آب روان چید که اینگونه نظریه پادویی
 بنیان و چون بدقت نظر وحدت بهر لحاظ ملاحظه
 فتوح و تلفیر بر دو قسم است یک فتوحات روحانیه
 که در اقلیم قلوب واقع و با لشکر تجلیات مهاجم و چون
 جهود حقایق و معانی هجوم آورد و سپاه انفس و مرگها
 و شیاطین غفلت و غمی طرد در جرم کردد مدائن آنها
 فتح شود و قلاع قلوب فتح گردد و دیگری فتوحات
 جسمانیه است که اقلیم و کشور خود را بود کرده جمعیت
 بشر مستعد و مصفود شود آباد و بران کردد زندگانی
 اموات شود عدل و داد مبدل بظلم و عدوان کردد

در این

۱۰
 و راحت و آسایش را کمل و همان آفرینش منزلت و شایسته
 شود تفاوت میان این دو فتح و نظر اینست که
 فتوحات روحانیه چون سستاره آفتاب است که خار و
 باختر را بتبع شعاع فتح و آفاق گستره را بجزارت فیض شکر
 میغزاید و فتوحات جسمانیه چون احاطه اقلیم و سیر و کلاه
 که محیط شرق و غرب برستوار برآید است و همچنین نظیر
 لشکر آفریننده چون سستاره ارواح بر جسم است و در
 اجسام چون نظیر و نصرت موت بر اجساد و ایدان آن
 حیات جاودان بخشند و این موت بی پایان آن غلظت
 و لطافت عنایت کند و این نمودت و بصلالت آن
 لشکر حقایق روحانی شمسوار مضمار علم باشد و هرگز
 حدائق و عنایض نمی تویم این است فضل شکر و لطف

بی پایان مبدل دارد و این تعب بکیران پس ای اجزای آفریننده بخواهید که شکر و
 میدان قلوب باشید و صفه صفوت کرب سارا رسپاه معانی باشید و سردار

و بجمع شهرهای قفقاز خنجر و مور و نمائید که بسیار
 لازم است اگر خنجرچه سفری بنیازد بر سر قندزیر نمینویسد
 بسیار موافق بود از برای چستی عصبه و قدیم از برای
 که هر قوم نموده بودید فردا فردا که خوب هم فرم نمود و از برای
 کشت و این نظر عجیب نجای بود و الا ایضا حضرت
 مکه استبد این لغت میل نمود باری که نیکو میدانید
 نه بایست لزوم را دارد مرقوم فرمائید تا با آنها نیز شایسته
 شود این آیات قفقاز نیز بایست اهمیتت را یافته است
 از نظر احتیاط علی بعضی من بعضین باید با آنها متوجه شود
 و چون آنجناب لسان ترک را دارا هستید لهذا
 این چند ستر شما محال نمودیم و انبیا علیک ع

هو الاهی

اگر چه چشم حس حقیقت بنظر اهل بنجام مجمل لکن بزرگ است
 بیناگری و کوشش شنوایشنوی و در یک گاه بیندسی
 انوار تیر عالم شدید تر شد و شجاع سراج آلهی روشن
 تر بجز عالم کبریا از جایش عظمت کشته و فیوضات
 سما که رحمن نور و طاهر تر چه که تا بجان ناممیر کل
 بشری مانع شد نه آفتاب تقیقت بود و حال آن
 پدر منزه و آفتاب ملکات اثر از انوار غا و ملکوت
 الاهی فی الحقیقه همه اسرار جمیع شئون طالع و راجع است
 و نزدیک من الافرغ الاهی و منضمن قام علی نصره انرا
 بچگونه من الملاد الاهی و قبیل من الملائکه المقربین

۱۰۵
 نقص قاطع چنانچه در ظهور منظر امر جدیدی من قبل مشهور
 گشت که بعد از صعود و خروج عظیمت با امر الله مشهور
 و سلطنت کلمه الله معلوم و واضح گشت مثلاً ذکر
 روح بعد از خروج محدودی و لیلی و کجسب ظاهر
 عددی و اریل بود در جوان این نوع روح جمیع است
 کبری قیام نمودند از ماده و توفیق الهی و روح
 القدس منجوی از مشرق ایوان چنان طالع و آرای
 گشتند که الوار منبره شرف آفاق جهان غانی و جهان
 باقی را روشن و منیر نمودند و در بارالین بار با اجتهاد
 الله و امتداد الی هذا الفضل الاعظم الوسی الوسی
 یا خیرة الخلق وصفوتم الی هذا المقام المتعال المقدم
 ع

هو الاهی

۱۰۷
 هو الاهی
 ای مستقیمین و ثابتین بر امر جلال قدم و شایسته این
 الوثقی التی لا انقضام لهما این بنیان آبی از زبرجد
 نابس شده و ایوانش بسی عالی و بلند و این حسن
 حصین تجلی است و بنیادش متین و محکم
 بجزدان جهان گمان گسند که در این قصر شریفه منور
 حاصل شده و یاد این بنیان در منع و توفیق و نور
 باو هم انداختند فیلس ما هم لفظین و یقولون لا
 یسعون در هم فی جنتهم یسعون فی اولی الفضله
 یتسعون این بنیان رحمت و ایوان بزرگان با
 در ارض تقدیر است و نگهوشش ادع آسمان جوید

۱۰۸
 رب حایر حضرت تیموم است و دست بانیش
 یدانه فوق اید تیمم آنی که تکون ای اجبای الهی بنیا
 متین است و حصن امر حصین سدره العتیه بارور است
 و شجره مبارکه شمر و مختصر بمو بهیت لونی اکلهانی کل حسین
 ظاهر وقت چیدن انمار هست و بهر کلام نمره طلیعه
 سائر اشجار زمان خصواد هست و همین اثراد وقت
 قیام است ز نیام و همین قبول است نه خمر ل یوم
 خردش است و دم استماع صلاهای ناکوت ابهی
 بگوش هروش از فضل جمال جن مبعولیم که توفیق
 عنایت شود تا ناید بیاید رسد تا هر یک شیخ اقلیدیه
 و انوار بسین مبدول داریه تا نتیجه مقصد المقصود من

جز

۱۰۹
 حیز الوجود حاصل گردد و البصا، علیک ع
 هو الابهی
 ای اویب دستمان عرفان . علیک رباء الله و
 ثناء و لخطات اغین رحمانه و انظار خنده و عنایت
 آنچه هر قوم نموده بودند در کمال شرق و لاوت گشت و
 بکمال روح عزامت شد بوی بلوی خلوص در امر استقامت
 شد و جلالت استقامت به شورت در محبت است
 و رسوخ و تشبیه بهبه و یقین بجزایق جان رسید محمد
 جمال قدم روحی لاجبار انوار که بعضی را کرم و شیخ
 اسمع الا عظم نفوسی خلق فرموده که ایت با هر کتاب
 توحیدند و کلمات نامه مصحف بگرد و بخوم باز خوانی

۱۱۰
عرفانند و کواکب ساطعه سما، ایقان همین حیات
طالبانند و سفینه نجات سمانگان لطیاء منیع ضطره
و ملاذ خائفان شیخ روشن فضل هدایت و مشعل
پر شعله میدان محبت بر اعلا کبریا الله قائمده و برتر
نجات الله سماعی هر یک امر الله با درج عینه و بنیان
شریعت الله را مضمون صمیمین پیغم نابین را احصای
مشیدند و یا حوج یا حوج مبتدعین راستی از زیر
خندید شکایت از شدت حرقت التشر فرقت تشر
لا زودید این شنایند تحقیق ازین مرکز بان دائره وصل
و این شعاع ازین نقطه وسطی بان محیط متواصل
ولکن الیوم سعی در اخلا کلمه الله شرف بقاء در

ملکوت

۱۱۱
ملکوت اهل است چرا که این شیوه ان شمره بخش و
این نزع آن فیض در بیع حاصل نماید و این محتاج
عزت بآن ملکوت پرور دهد تا این قوت و جذب
بان ساحت کشاند تا یوانند در این امر هم بکشید
خواه با ترمیم با شرم و خواه بکسب کن تن بصیرت
فلاوات بی گیاه منزل کنیم و خواه در پس صندل
صحر او دریا افیتم شما ثابت و رانج باشد و مستقیم
و قائم در خصوص توجه بچشم بزرگ است بکربان
خدم میفرماید و نص کتاب الله سلس است تو چه خواهد
در کتاب عهد و بیثاق و بیان و ایمان الهی منصف
قل وجبوا الی اثرا القم الی علی حتی یتبین الی من انزل

۱۱۲
 نقل لعمر الله لم يسبق كتاب عنده كتاب سب سباق
 في القرون الأولى وهذا مما احتض الله بهذا الكور
 الأخطم والسر الأكرم والرمز المنعم دجوا الشبهات
 لاهل الحيات والمبجحين خلف السجحات من العفاه
 الجمال لعمر الله انهم في غمرات الأدم لم يسهون و
 ذمهم في خوضهم ليهبون كتابهم باخر من القلم الأعلى
 بكيكناهم وتبرينا لاهم هم التي بالتمثل الله بها من
 سلطان ع ع

نور الأبهى

ای شجره شجره محبت الله حمد کن خدا را که از آن
 دار پر برکت معرفت الله و بیدری و از آن معدن

پاک

پاک ظاهر شدی از صلب طاهر بید آمدی در حبه
 محبت الله پرورده شدی و از پستان دل و از کف
 شیر خوار گشتی و در آغوش شوق و اشتیاق پرورده
 در محبت الله بالغ شدی و در معرفت الله کامل گشتی
 پس تخرج بملکوت امبی کن که موقوف بران کردی
 که کل صد برکت خندان آن بگستان باشی و عمره
 طینه آن شجره زکریه باشی تا فضیله بل اطلاق فیض
 اعراق ظاهر و عیان گردد و اما آن شجره باغ افق
 عرفان از حقیقت وجود آن نیده رحمن نمایان و عیان
 گردد و همین است حکایت ع ع

هو الاسبیحه

۱۱۴
 ای محمودان صیبهای الهی نغمه رحمانی از ریاض باقی
 میوزد و صبح نورانی از افق معانی میزید و صدای
 بیداری از ملکوت ابی می رسد و کلبانک پویشیارها
 عند لیب حدیقه تقدیس میزند ککشر ای صبح در باطن
 تجرید باز ذکر کرده و کلهای معنوی دوازده رحالتی در حیات
 خندان پیش گفته اوداد و ریاحین سبز و خرمند و شبنم
 خدائو سبحانی بارور ریشه می آینه استیم جاری و
 چشمه فیض جاودانی چشمه شده و ساری سر و آرزو
 بالیدن است و قمری شتاق در نالیدن لیلای
 حقیقی بار خن آفرودخته مشهور و محبوبی و جدانی بادی
 سوخته مشهور بلبل گلستان الهی بنغمات معنوی

۱۱۵
 و ساز و نهار گلستان روحانی با روی کل ربانی هر از
 از هر سمت صدای نغمه و آواز است و از هر جهت
 دلهای عاشقان در سوز و کداز و از هر شاخه صوت
 رود و سران بلند است و از هر کافه نوای چکانه
 چخانه زمزمه تار و آواز آبی شنوید و آواز نمانش
 و شمایی روحانی استماع کنید خود و بر لب برورید
 در این ریاض تقدیس الجان توحید تجید رب مجید
 بنوازید که طیب و زین حدیقه و ششون این معانی
 مظاہر الطاف رب و در دید و مستطاع انوار شین
 وجود عون الهی با شماست و فیض انبیا شامل
 حال شما عنقریب انار غنایت حق ظاهر گردد و انوار

۱۱۷
الهی شرق و غرب را روشن کند و البهائم علیکم یا

احبت کائنات

هو الاهی

ای هست جام کلام الاهی عریفه کما و اصل و مضمون
قلوب را مجنون بخود و آه و فغان از حیران و حیران
قلب جهان را بکدام حقیقت با تو است کدام هست
که خسته این سهم اشک گیر نیست و کدام جان است
که بر آفتاب زاین رستخیز نه چشمها گریان است و
چگونه سوزان باری جواب در این اواخر شب که
جمع چشمها خواب مشغول و این عهد بیدار بقیم خود
مردوم بنیاید جمیع نفوس در باین راحت ارامید

۱۱۷
در بستر غفلت خوابیده و این مجنون با ده محبت الله بدگر
و فکر احتیاج الرحمن بالوفاست محمد کن خدا را که نشو
نظر شما بیتی و مژگان عین رافت منتسب بشخصی مستی
که بکرات و مراتب در زیر سلاسل و اغلال رفقه و در سبیل
الهی انواع مشقات کشیده سپه شهبها که از نعل کند بجزیر
نخسته و چو روزگار از شدت و زحمت چهاراحت نیاید
بنیاله همیشه که حسب احتیاجی دوست معنوی از
قبل این آشفته جمال الهی بگیر برسان و بگو وقت
و نشور است و زمان اشتغال و شوق مجرب سبایشه
و محرومی نخواهید دره چه و حرکت آید و در شوق
و بشارت تا ناید تمیک احدیت با شماست و

۱۱۸
 توفیق رب محمد انیت فیوضات ملکوت الہی ہواصل
 و تجلیات انی انکانتالیع انوار امرتہ از جمیع جہات
 احاطہ نمودہ است چشم باز کنیہ تا مشاہدہ نمائی
 غفر بیہ واج مشک عوفان مشام جہانیاں را معطر
 کند و روح حیات اہل آفاق و جہات را زندہ نماید
 بکوشید و بچشید کہ سر حلقہ عاشقان کردید و سر دفتر
 تابان و مستقلان و اذن حضور داری ہر وقت تیر شود
 حاضر شروع

ہو الابی

جناب تاسد محمد رضا علیہ بہا کہ اللہ را بحال شتیق
 بذر کربدع ابھی ندگریم و از تائیدات ملکوت تقدیس

۱۱۹
 رجا بینا نیم کہ ہر شان را در جمیع احوال نتجات ذکر
 جمال ابھی روح الوجود را الغدازندہ بداند و اگر کمال
 روح در بیان اسباب بیشتر کردد اذن زیارت دار
 والہیہ علیہ ع

ہو الابی

سینای محبت اللہ حمد خدا را بتیرہ انجذاب قرار
 از غنایات خفیدہ و جلیہ جمال الہی سائل و ایلیم آن مسبط
 فیض نامتناہی ذکر آگہی کردد و این در عرضہ امکان
 بنور عرفان حضرت رحمن ریشہ و قیامی امر و زور
 نداست و آواز او از خدا تا بطور حدائق توحید
 کلشن تجرید بکلیانک معانی در رس مقامات مندی

۱۲۰
دهند و بر شاخسار وجود بزم امیرال داود بنغمه سرائی
و غزل خوانی مشغول گردند اکملت میدان واسع و تائید
حاصل و روح القدس سائق خوشحال نشینیکه
در این قضای جانفزای حضرت صحن جولان نمایند
و کوی سبقت و پیشی را بر بایند طوبی لهم ثم طوبی لهم
من هذا الفضل العظيم شرح

هو الابی

ای آقا یاری یار و خادار بلا یا و مصائبی که بر آن مظلوم
زار از قوم ثنار وارد منعتل یک از احرار سبکاشت
دلها بسوخت و جانها بکداحت ای همیشه یار و دوست
که این راه سبیل حجت پروردگار هست و طریق

مرف

۱۲۱
معرفت کردگار با سانه می نکردد و بچو شی و راحت
جسمانی بپوشیده نشود هر قدمی الم است و هر شی میهم
در مردمی شده و شکر است و زخم دارد و مرهم چهل
الله البلاء غادی لهنه التکرة الخضر را خوانده و
سمند مبتد را در این میدان الله رانده باری عزون
مباش معنوم مباش دلچون مباش تمامش نشین
اشردگی کمزین عشق تریب انوار بتاید باران بسیار
ارایج فلاح بود و صبح نجات دهد در شور و نشور
باش و وجد و سرزد کن که بیلا در سبیل خدا گرفتار
شدی و از این کوششها نصیب بردی ع ع
هو الابی الاسبی

جناب این و حنین قلب و لسان آن مشتعل بنبار
 ۱۲۴ مجتبه الله بساحت اقدس ذراعی و ملکوت ابروی و اصل
 و لطافت اعین رحمانیت در جمیع شئون حاصل و نشأ
 مطمئن با لطاف الهیه باید بود و بر امر ثابت و مستقیم
 در جمیع الواجباتیه ذکر افتخار و امتحان کلی دارد و هم
 چنین ذکر ناعق مذکور و ثبوت و یقین مینماید چون
 شمس غروب نماید طیور لیل در حرکت و جولان آیند
 پس اجزای آبی باید در نهایت انبساط و نیقظ باشند
 که اگر غیب و لغیب بلند شود و طیور لیل پرواز آیند چون
 مشابه ناقب راجم شیاطین باشند و چون توزین
 رسوا کننده ضالین و بده عین کردند از کثرت تلاوت

آیات

۱۲۴ آیات و خطب و مناجات لابد بعضی از فقرات درین
 و حفظ انسان مینماید چون چیزی مرفوم نماید آن عبارت
 بخاطر آید و مرفوم کند لکن بعضی بساده و دلان بچکان برسد
 که این بنحان از قلب است و جاری از پیشه زبان این است
 ایشانرا در مخاطرات تحفیه اندازد لهذا باید اجزای الهی
 باشند و بنصایح مشفقانه اینگونه اشخاص را باید آریانند
 که مبارز در حصن حصین امر و جانی وارد آید و رختها حاصل
 کرد و چه که اعتبارات جمال قدم البتة کل قضا و محقق کرد
 در آیات اخیر اکثر بیانات مبارکند این خصوص بود از
 الطاف الهیه امید واری که هر یک از اجباب سده تکلی
 باشند متقابل بهجود با جود و با جود همی دست سلام عین

۱۲۴
اشبع السدی ع ع

هو الأبی

ای عاشقان جمال حمانی وای مجبوران صهبای و حمانی
مشامتان از نفات کلشن آبی معطر باد و قلوبتان
بجلیات انوار جمال الله منور باد از کرباد امتحان و
محمود نشوید و از شداید و زلزل و زوابع متحرک گردید
چون در سخنان جنت توحید ریشه در ارض اتمه ریل الطینان
محکم نمائید و چون اشجار فرودس الهی شاخه در فروع را
بعنان آسمان رسانید از ارباب عنایت آئینه در آینه ساز
و خفیف بامشید و از فیوضات غمام احدیت پر برکت
و شکر ذوق و شکر طیف هر یک در امر الله چون کج لامع باشد

نوع

۱۲۵

و سرخ سراطح و غمام لامع و در ثبوت بر امر الله چون
جبل راسخ و در عرفان جمال رحمن چون کج زواج بی پایان
و در شنای جمال جانان لسان ناطق و در نمک به صایا
الهی شهیر افاق و در تبلیغ امر الله منادی بین ارض
سما و در اخلاق الهیه رحمت بر جهانیان ای اجبا
الهی نمک بهره و تلقی جوئید و تشبث بذایع عنایت
جمال ابی بعهده و پیمان الهی و وصیت جمال جهانان
چنان ثابت و راسخ باشید که بسوزد بشهوات تصور
خلاف نتوانند و در امر الله تفریق نخواهند در جمیع
حیث است آئینه که در این مدت با طرائف ارسال شد
بهر صرح عبارت و لطیف اشارت مذکور و مسطور که

۱۲۶
 چون شمس حقیقت غروب نماید طیر لیل بطیران آید
 این نفاشها جنود شبهاستند که عنقریب بگرکت خواهند
 آمد البته قدم را ثابت کنند و پای را راسخ قلب را
 مطمئن نمایند و روح را مستبشر جنود شبهاست لغوی
 هستند که مخالف صحیح کتاب قدس و کتاب الهی از
 لسان حریفی رانند امر بنامه راجع بقره معلوم مشهور است
 و این مقام موجود بجمع شئون از جمیع من عاالارض
 چون اقسام ممتاز و مشهور و منصوص لکن با وجود
 این جنود شبهاست بچولان خواهند آمد شرح

هو الأبی

ای ناطق شنای پروردگار چشم بکشا دویده باز کن تا

غیاث

۱۲۷
 تجلیات جمال الهی را در ملکوت عجب مشاهده نمائی
 جمیع از نوجوان جهان گمان نموده اند که ابواب فنون ذات
 مسدود شدند و باران رحمت کبری منقطع گشت و
 انوار موهبت عظمی خاموش گردید فیلسان بظنون غما
 لهم اليوم نائیدات متابعه و توفیقات مترادفه از ملکوت
 الهی و جبروت اعلا چون اشعه مساطعه ملکوت وجود را
 احاطه نموده است قلب با اثرها الذنافل الی اهل خافض
 لندک لتری امارا و انوار اوع

هو الأبی

ای قایم! اوت بقینی هدایت نفوس است پدر

صافی سب حیات جسمانیست و پدر روحانی قلت

۱۲۸
 حیات روح رحمانی فرق در میان بن دجان بجد
 بی پایان پس تکبوش تا بقوت روحانی بانی و
 اولاد معنوی بگویم قسم با اسم اعظم که یکت ولد روحانی
 بهتر از صد فرج اولاد جسمانی این نور عا نور است
 و آن شاید سبب رسوائی و انقضا در یوم نشور و الهام
 هو الابی
 یا من کت الی مدنی فی العتبه الطاهره و انجذب بنجاتها
 المعطره المتعطره مدنی بود که در شان مبارک حاضر
 بودی و بنجات روح مؤمنس حال با صدی شرح
 بذر کرانده و قلبی منقطع از ماسوی الله و مشایع معطر
 بنجات الله سفر نما و از خدا بخواه که در این سفر منادی

بسم الله

۱۲۹
 باسم الله و مناطق بذر کرانده و ما شر عهد و میثاق الله باشد
 چکه بعضی نفوس بدار الله از این ارض رفته و بنیان
 جلوه دادند که مخصوص امورند پس از آنکه باید سبب
 شوند سبب محمودت و جهودت شدند نفوس مشتعل را
 محمود کردند و جانهای زنده را میت نمودند حال شما با
 روحی مستبشر و قلبی مستنیر و چشمی بنیا و زبان کویا
 و صدی شرح بعد و میثاق الهی سفر بعشق اباد و قمر
 و ان صفات نمایند و از خدا بخواهید که تاثیرات محمودت
 و جهودت آن اشخاص را بعد نورانی عهد و میثاق الهی
 زایش نماید و الهام و الروح علیک و علی المستعین
 بار توبت الله ع

۱۳۰
هوالا بهی

ای چشم بینا انوار عیان از لکوت نیران چون
نشان و شمس افق توحید در جبروت ابی از ضلال
عینب امکان پر تو نشان اگر از بصر نمانست بر بصیرت
آشکار و عیانست چشم خاکی اگر حجر و دم است دیده
دل و جان بقنایت لغافا گز و نایوس است بظواهر
حکمی ندارد و سمع جسمانی قوت ندارد فرای روحانی
ادراک است و مشاعر ربانیه اساس عرفان و لهم
اعین لایبصر و لهم آذان لایسمعون بها و لهم
قلوب لایفقهون ما یرسلهمان جبال ذوالجلال و تعالی
روی حضرت متعال یلوس نباشند موزون نمانند

امید

۱۳۱

امید بالطف رب جمید داشته باشید و طلب تائید
از عزیز جمیل کنید انوار عنایت حضرت احدیت
احاطه نماید انسان شتون جسمانی را بجا و راه روشن کند
بصرا حکم نماند در ملک وجود سلطان بصیرت حکم
راغ فرماید و البرهان علیک ع ع

هوالا بهی

ای بیل کاستان محبت لسته در این عرض هستی که
بن و بنگاه نیستی است صد هزار شغوفتیت موجود هر کس
بهوانی پرواز نیاید و بشغوفتیت مشغول و بهوسی مسرور
داز صهبای محمود تو که طیر بنیان آردستی و حمانه
عنایت خود را باین شتون دانیه مشغول کن و در این

۱۳۲
 باغ زخرف عالم خانی لانه و همیشگیه مکرین در حدائق
 و تس بر اعظمان سدره منتهی بنجره و ترانه پرداز و آغاز
 آواز ساز کن و اجتناب ازی با کفر جمال الایزالی در ساز
 مشو قسم بگو هر وجود که اگر باین مقام فائز کردی خجرت
 فرامیرال داد کردد و آوازت تشریح و تقدیر حضرت
 رب و دود و الهام علیک و علی اجزاء الرحمن من

عالم الغیب الشهد ع ع

ای سنان ملکوت ابهی

انوار حق روشن شده در بای حق خوشان شده
 و جبهی نابان شده خفا شهاب پنهان شده
 ابهر کم کرمان شده برق دم خندان شده

لکن

۱۳۳

گلش فضای جان شده پراز کل در بیان شده
 بلبل بصد الحان شده بر روی کل حیران شده
 در پیش سرگردان شده مست رخ جانان شده
 مجزوم هم سکران شده پراگه و پرافغان شده
 سوی خدا مالک شده

کی مالک و رحمان من غفا من بزدان من
 ای روح وای بر جان من ای رزوی جان من
 ای واقف پنهان من ای درد وای درمان من

این صبح باران تواند خود پریشان تواند
 سرگردم و حیران تواند خسته ز همجان تواند

۱۳۴ - مرده زجرمان تواند

یک پرتوی از روی خود یک شعله از سوی خود
یک نغمه از بوی خود یک سنده از گوی خود

برای تو احسانی بکن و از فضل ربانی بکن
از جود رحمانی بکن رحمی زیندانی بکن
تا زنده کی یا بیم ز تو

ای بلبلی خوش الحان گلشن عشق وقت آنست که
از فرقت پر حرقت سلطان گل در صحن چین بنالی و
بزاری و بسوزی و بگدازی و این ترانه آغاز کنی و
باین نوا بنوازی و کار دلها بسازی ای مهر مستور

۱۳۵

ای روح مصور ای نور مشرق فریاد ز بهیرانت ای
شمس حقیقت ای نور بهوتیت ای شمع هدایت فریاد
ز بهیرانت و ابهام علیک و عیا اجتبا، الله من هذا
البائس الفقیصوع

هو الابی

ای فرخ صبح هدایت وقت لغز و اینک و ترانه
و همگام آواز چنگ و بر لب و پنهان تار و آواز سنا
در دست گیر و با بهنگ خوش حیات بخشش روحانی
مجازه و لغز آبی سپرداز در حدایه او جود بزم ایزد
داود آغاز ساز کن و در شاخسار ممد و فتمی نغمه
جانسوزی بنواز تا طوره حدائق تو حید بود و طرب

۱۳۳
آیند و طلعات حجرات تقدیس در جلوه و شوق و
شغف تا از این سواز و آواز و لوله فی در عالم بالا
افتد و تخمین از ملکوت ابی رسد طوبی بلذاکرین
طوبی للناطفین والبعث علیک ع

هو الاهی

ای مشتاق تراب آستان مبارک و انایان ارض در
فضائل مناصب و ترحیم کی از دیگری اختلاف کرده اند
قومی بر آنند که عنصر نارناگشت و مرکزش بلند و شایسته
نفسه زش شدیدا است و قوتش غریب جسم غیر موزون
و سبب حیات جهاد و نبات و حیوان و انسان در
جمع ششون و گروهی بر آنند که تراب افضل است

۱۳۷
و نو آندش اشهر میا، جمیع ذی روحست و منبت
هر موجود این است نه خائن غنی است نه فاقد
منظر من جای با الحسنة و عشاء امثالهاست چه که
تختی دمی اصفاف پس نه و دانز کاری شجر بر شری
عطا کند سینه اش را بجز اش فیض و برکت بخشد
سیدم است و آئین است و کریم بکلاف نار آنچه دمی
تمام کند و آنچه بجز آن از من مزید گوید اقلیمی را در
نفسی است لاشی کند و خرمی را در من مجرولانی نماید
شده یاد است و تمدن و وحدیدا است و جنگی پس
ای موش با بابت الله چون است از این عنصر کریم است
بکوش که دارنوع این صفات جدید کردی و منتصف

۱۳۸
باین اخلاق حمیده شوی سع

بنام پاک یزدان

ای بهرام سپهر مهر پروردگار سپیده امید دمید
و خورشید جهان تاب سخن بالا درخشید بر تو یزدان
خاور و باشته کیهان را تابان نمود و اخترانی چند پر
مهر ماه خشان گرفتند و چون گوهر خورشان روشن
دکلهای کنزار و گلشن گشتهند تو که بهرامی در سپهر
دانش رخ برافروز مر تابان شو و در گلستان خرد
و مهرش گل صدبرگ خندان کرد در راه زندا چراغ
روشنی باش و در چمنستان رستمان سرور و
وزیر و کوششی بر تو نیکان بگیر و در کوشش پیدا دایان

بیزد

۱۳۹

بپذیر فریدون رهنمون شو و چشمید کشور هر یزدان
بی چون منوچهر بر یک پر از آردگان کرد و کیومرث شهر
رستان شو هوشنگ و زکات دانش و پیش شو و
کلبه امک سروش را از جهان آسمان نشنو جوشی برین
و خروشی بر آرزو آغاز کن و چنگ و پیغام برین
مع نکلستان شو و زید و بوستان که زبان کو با شو
و چشم بینا کرد برده برانداز و بند زنجیر شکن شیر
زبان باش و شبدر زومیدان بجز کوی در جهان
نخواه سمندی بتاز دشت دیبا بان خاکدان بود
استین بر آرایش و آرایش و آسایش زمین بنیوت
و آهنگ حرم برین کن و دانش آموز دبستان شو

۱۴۰
 و پرتو تنگ شهرستان جانان کرد سبستان دانائی
 برافروز و بهر شهر شیری بوستان کوهکان
 جهان را فرزندت برزان بیاموز واقعا در کان جابه
 نادانرا با یاران دانایان برآ اینست پند بناسل
 یار مهربان ای بهرام ع

هو الابی
 بهتخاب شیخ سلمان در سخن اعظم و
 و بزیرت برس منظر ناکز از انتخاب خا طلمری
 خوشنود و دلی مسرور داشتند در چنین محفل بدگر
 شما مشغول شدند و بیاد شما مالوف گشتند الیوم
 عالم وجود محبت و عنایتی اعظم از این تصور نتوان
 نمود که نفسی در دروغه مبارکه بدگره یار دوستی پر
 از

از کوفت با این شایسته

دو نای

و دعای خیر کند نوا عظیم عنایتیه و اکبر و بیسته و اتم
 منخته و اعلی عطیته فاستبشر بهذا التفضل و اتم
 بهذا التوسیق العظیم الوفیر و البهائم علیک و علی
 کل ثابت علی عهد الله و میثاقه العظیم ع

هو الابی

ای کریمان پاک در عشق الهی جناب آقا حسین سید
 مرقوم نموده بود و ذکر آن مرغ سخن ذکر الهی را نموده بود
 بسیار باعث روح و روحان گردید بیقین بدان که اجابت
 الهی در این بسیار هر یک از جان عزیز تراند ذکر شران
 از مواعد جنت لذیذ تر هر وقت که بیادشان مشغولی
 حاصل مذاق قلب غرق کنین است و کلام جان پر

۱۴۲

صلاوت از کوزه بهشت برین قلم چون بندگیشان رقم
زند نفی مشک ساطع گردد و دلا پر سواد چون بنا
جاری شود انوار فرج لامع شود همچو کمان کمان که آبی از
ذکر دوستان فارغینم و با از فکر باران مساکتیم و از
یادشان سلامت از فضل وجود سلطان وجود انیم که
حاضر غائب باشند و بعینه مجاور گردند بیکدیگر دور
بروح در مغلند و بیکل اگر چه مجاورند بل در بیت محمود
مطهرین باش بعضی از عزیزین نرسید و بعضی نیز چون
در آیام اخراج بود کسی از خود خبری تراشت و الهام علیکم
هو الاهی ای منظر هدایت الله شمس مهی
از مطلع بقا اشراق فرمود و در جا و اتفاق قلوب را

روشن

۱۴۳

روشن و متور فرمود بعضی از این فیوضات بهره و افری
دشتمند و ضعیب افری گرفتند و برخی بر توج در عالم
اسما گرفتند و حرب فقیر اهل عالم مشر و عم ماندند گو که از
این بجز خفایم فیض فوری برزی و از این انقباب نور
تجلی طلیع یا شتی و از این خنایابی پایان جتظ افری بر
سکر کن خدا را که کچین موهبتی فاکر نشی و کچین نغمی فاکر
شده ی ر ع

هو الاهی ای دانت آثار قدرت پروردگار در
بیشه محبت جمال بندگان شیر زیان باش و در صحرای
عشق پروردگار خوال رخسای روان در کهنش در کراته
بلبل غزلخوان شو و در حدیقه عرفان الله عند لبب خوش

۱۴۴
الحان در ریاض اسرار است هزار شهر در استان و بهای
طیکت ع ع

هو الاهی ای ناظر بملکوت ابی در این آیام که
از آرائمه از مطالع رحمن بر ملکوت امکان مشرق و لاج
و بحر عظم ابی از حیرت عجب متموج و فائض همتی لازم
که از این بخشش الهی قسمتی برد و ازین فضل عظم
نصیبی برداشت در این یوم محمدی مایوسی به نیست
و در این ساعت ممنوعی او میدی سه مدی ع ع
هو الاهی ای در ویش بهای وقت آنست
که فقیر و در ویش از شون ماسوی کردی تا پرتو انوار
غنا، مطلق تباید و هستی وجود و شون و مراتب و

تغنیات

۱۴۵
تغنیات بنیستی مبتدل گردد تا افتاب هستی الهی انتراف
فرماید والیهما علیک ع ع

هو الاهی
ای ناظر منظر اکبر حکایت کنند بسکندر روحی جمالی
بود و کشورستان چون از فرج ایران و توران و چین
و هند و ستان طبل روح بکوفت و با حشمتی بی پایان
توجه بطلن مألوف نمود در شهر زور چراغ عافیت نورانی
شد و شش جهت پرده ظلمت فرا گرفت صبح آخرت
نمایان شد و انایان بر جازه او جمع شدند و انجمن نام
تاسیس نمودند هر کس تعزیت نمود در مقام تاسف
بی کشود از جمله شخصی از هو شمندان برخاست در

مقابل نقش باستان و گفت سبحان الله این شخص گمان
 می نمود که ملک الملک است حال ثابت و محقق گشت که
 عهده محکومت دیگری گفت سبحان الله دیروز این پادشاه
 غنور را هفت ایتم و سعادت کنجایش نداشت امر فرود
 شری از زمین کنجایش یافت باری اگر سلطنت
 باقی بود در جهان الهی سکندری جو و اگر ملک الملوک
 قوایی در ظل قهردرویشی در سبیل الهی در آبی تادو
 الترنین جهان جاودانی کردی سع

هو الاهی ای هم حرفه کنجی الله حضرت نوح
 علیه السلام چون طوفان اعظم را مشاهده نمود سفینه
 نجات مهتبا ساخت و رخت در پناه ملک اسما و صفا

انوار

انداخت پس کبر تو انستی در سفینه نجات آسمان
 که بید قدرت الهمیه تربیت شده بخا و ماوی بید کن
 تا از جمیع طوفانهای کون و امکان اجمن شود و ع
 هو الاهی ای دوستان الهی وای مستغ
 انوار عرفان جمال رحمانی در جمیع اوقات بدرگاه حضرت
 پروردگار تضرع و ابتهاال می رود که آن طیب و رحمانی
 در فضای حدس بجز بد پر وازدهد و در شیان نبوت
 و استقامت منزل و ماوی عنایت فرماید و در فرد
 عنودیت بمقتضیات حقیقت ایمان و عرفان توفیق
 نماید ای مدهوشان خمر الطاف وای سرستان
 صهبای عنایت حضرت رحمن وقت اشتغال

۱۴۸
 وانجذاب است و بهنگام موج و فیضان ذرات وجود
 در حرکتند و قطرات بجز شهود در موج و برکت و شما
 که جوهر عالم انبند باید چون روح در جسد امکان
 همیشه و متحرک باشید تا این جسم بجان زنده شود
 و این عالم امکان مطلق انوار عالم امکان گردد
 اگر بغیابت دوست پی برید قسمت بحال قدم که از
 شدت لطافت و نبضات اجسام حکم جان یابد
 و قلوب مطهر انوار رحمت گردد هینا کلم من هذا الفضل
 الذی احاط اشراقه ملکوت السموات والارضین مع
 هو الاهی الیهم شرم امور ثبوت و رسوخ امر الله است
 جمال قدم اجتبابی الهی را از برای چنین روزی تربیت

و نمود

۱۴۹
 فرموده اند که متفقاً متحداً در اعلائی کلمه الهیه بگویند
 تشکیل بیت عدل بسیار موافق امید دارم که موفق
 گردید جمیع اجتبابی رحمت را بکبیر ایدج ابی از قبل این
 عهد کبیر شوند شب و روز بدگرش ان مشغولم وصل
 اللهم عاصده فرزانیتك و و حده و حدانیتك و عاصما
 و افنا نذا و از را جماع ع

۷۷

الحمد لله الذی انطق الوراق
 الرحمن عطا الأخصان بأیدج الحان فاهترنت و
 ابتهجت و انتعشت و انجذبت من نغابتها الحجاب
 العسویه المجرده الصافية التي تطبع من اشعرتنا

١٤٠
عن شمس الحقيقه واستغلت بالنار الموقدة من السدة
الربانية في حقيقة الأنانية عند ذلك هتفت بالتبليغ
والتكبير في ذكر ربها العزيز القدير واطلقت اللسان
وقالت سبحان من انطق ما يشاء في حقيقته الوجود بمزاج
آل داور وعلما حكمه واسراره وجعلها مهبط النما
وشرق نواره ومطلع آثاره وذل كل رتبة بقوة بيانه
وخضع كل عنى بظهور ربانه واصلى واستمع بحقيقة
الكلمة الفائقة في بدء الوجود الفاضل على كل موجود
المبعوث في المقام المحمود المنعوت بالنظر الممدود
في اليروم المشهود الوسيد العظمى والواسطة الكبرى
صلاة الله عليه واكر في الآخرة والأولى ايها الفا
ضيل

الحليل

١٤١
الحليل ذوالجذ الأثيل ان شئت التصعد الى الأوج
الأعلى من دائرة الوجود فعليك بصيرته ريد في
هذا العصر المجيد حتى ترى نور الهدى ساطعا من الأفت
الأعلى واشرفت الأرض بنور ربها وتعرض انخسات
فاتها من رياض القدس حية القروس واقصد وادى
طوى بقلب منجد على العلى سجة الهداية الكبرى على التما
الموقدة في الشجرة المباركة الناطقة في طيور سيناء وانخر
يدا بفضاء متلذذا بالأوار بين مراء الأخبار ليمرك
ايها الخبير لمنك لتناقذ البصير يليق الخروج الى
اعمالك البروج فاخلع هذا الثوب البالي الرثيث
ولبس حليل التقديس وانشر اجنحة العرفان وقصد

١٥٢
 ملكوت الرحمن وسبح بحمده طيور القدس في اعلى
 فروع السدة المنتهى لعمرك يحيى العظم الترميم وشفى
 صدره انشجرت بحمته الله ولها حفظ عظمه دمع الحيوة
 الدنيا وشؤونها التي تؤول الى القضاء وربك الاعلى
 انما اعلم بل ابراهيم عند اول التهنيت انما الحيوة حيوة الروح
 متعلية بالفضائل التي يوقد ويغني مصباحها في ملكوت
 الانساء والله المتل الاعلى وان شئت حياة طيبة
 فانشر بذرا الحكمة في ارض طيبة طاهرة لتبت لك في
 كل حبة سبع سنابل خضرة مباركة وان تصدت البنيا
 في صقع الامكان فانشاء صرحا مجيدا مشيدا الاركان
 اصله ثابت في النقطة المجاذبة الوسطى في الحضيض

الأذن

١٥٣
 الأذن واعجازها في اوج الاثير الاسمي واشهر
 حريق المعاني من الكائنات الأنيق في الرقيق الأعلى
 مركز دائرة الموهبة العظيمة وتطلب خلائق المنحة الكبرى
 ومشرق الهدى ومطلع انوار ربك الأعلى قسما بشوق
 اليك مادعاني الى بيت هذا الحديث الأجدية تحيك
 وشدت ولائك وشفقت وداذك وانحرت
 لك عظم امانى التي قصرت يدي عن نواها ولا تأخذ
 في كشف الغطاء عن وجه عطاء ربك وما كان عطاء ربك
 مخلورا وانظر نظرة عمعن في العودن الأولى وشؤونها
 وآثارها واطوارها واعيانها وما طهرت فيها من عيوب
 احوالها وعزائب اسرارها واختلاف مشارب عجايلها

وتفاوت اذواق اعلامها فان اخبار الأسلاف تكثر
وعبرة للأخلاف ثم اختر لنفسك ما شئت فليحك
بشان اهل نبيانا واحلى تبياننا وعظم برهاننا وقوى
سلطاننا واظهر نورنا واكبر سرورنا واتم حياؤنا واشد
نفورا واحلى ذوقنا واشد شوقنا واسرع علاجنا واتوم
منهاجنا والنور سر اجنا واعظم مرمية واحل منجى بل
اقوى قوة حيات وروح نبات بحمد الامكان للمرك
كل من علمها فان ويبقى وجه ربك ذو الجلال والاكرام
ان استطعت ان تستقل في ظل الوجوه امتت الغشا
ومنظمت بالبتقاء وتلكنت في الافق المبين نبوء
احياء مته ملكوت السموات والارضين وسينطوى

بساط القبول ويمتد فترشس الخمول ولا تذ السيول
الاطلول ويهوى المشرق من العصور الى العصور
تاخذهم التكرات وتشد بهم الحرات ولات حياص
ولا تسمع لهم صوتا ولا مركزا فانما التريد فيه بسبب اجاء
وانما مائة فتح الناس فيركت في الارض في الله الجبين
الأولين من القرون لنا بصاكر وان كنت ايتك
بالرأى السديد واخذت الشديده ففكر فيما تعود به المنة
البيضاء الى نشتها الأولى وفنزلتها السائمة
العلياء قسما بها قد لوانها وشمس ضيها ونور بهيها
وموتس نبينا ليس لها الآقوة ملكوتية الهية بحجة
فقيصها الرثيث وتبت عزها الأثيث من حشيش

سقوطها و آء هبوطها الى ميم مركزها و اوج معراجها
 الالهى لها هي الها هي الها و التمام من اتبع الهدى
 هو الالهى

ای دو سراج روشن در جایزه محبت است آنچه مرقوم
 شده بود مشهور و معلوم گردید و آنچه مذکور بود مفهومی
 حمد خدا را که ایت است تعالی بنابر محبت است بود و نظیر
 حدیقه؟ اینجذاب آیات است توجیه بملکوت عجب جبروت
 اعلا و لا الهوت رفیق الهی بر دخی و ما و هسین است لا تجا
 التابین الراسخین قد انعموه این مناجات را بخوانند
 پاک یزدانا به مثل دانند بیمنتاندا و حدک لا
 شریک لک لا نظیر لک لا مشیل لک لا شبیه

لک

لک تعزوت فی الوهبتیک و بر بوتیک و تعزرت
 بوحدانیتک و فدایانیتک کل عبادک و ارقامک
 و یا ماکت الداله صلیک فی ملکوت خاتمک لیس لاجد
 وجود و لیس لاجد شود حین ظهورک و یوم بطلانک
 و زین اشراکات و یوم فراکت کما قلت فی حکایات
 عبادک مومن بتبتا اللهم عی دیکم القوم و صراطک
 المستقیم و استغنا علی العهد و المیناق و ابعلمناک

لاستغفیرنا علیکم ایام ظهورک

الهل الوفاق ع

هو الالهی ای بنده درگاه الهی گویند که بین
 نقاشان عالم در ایران مانی ماهر در فرنگستان بر ذکاب
 مشهور بودند مانی در این صنعت چنان اقتدار نمودار

نمود که بقلم صنعت دائره کشیدی و بهیچ وجه نقصان
 نداشتی حال اگر آن سرست جام الست الهی در
 رسامی و مصوری مهارت نامر جوید باید بینی فریاد
 که تا صورت ملاء اعلى در آینه ملاء ادنی افتد آن نقوش
 ملکوت در هر چیز تا صوت پرده براندازد اگر عالم امکان
 با این موهبت رحمن مژگند گردد الوقت این جهان است
 اهی شود رب و قی جبارک و این ممکن بگردد مگر
 بشورت و رسوخ بر عهد و میشتاق عرع
 هو الایهی ای مشتاق جمال ذوالجلال شمدت
 اعین الرحمانیة بیخات الغنایة در جمیع صحائف
 الهیة ذکر نفاق منافقین با وضع عبارت مذکور و

معروف که بعد از غروب شمس حقیقت بلند شود
 نعتی کلمه مخالف نص کتاب عهد آهست که از
 جمیع بائرا الهی گرفته شده است چشم را باز کنید و گو
 شنوا این عهد الهی عروه الوثنی است من بخون
 عنما ضل و عوی و البیت آء علیک عرع
 هو الایهی

ای ریحان کستان ایمان جمال رحمن شب است
 و ظلمت آفاق را در شمش جهت احاطه نموده است
 و این طیر شیمان الهی با نواز ذکره فکر اجبای رحمانی
 لانه و کاشانه دل خویش را روشن و مستور نموده
 سبحان الله یاد دوستان معنوی و خاصان بر

حضرت جانا در مذاق روح از شده و شکر شیرین بر
 و از حلاوت و لذت اعظم انعام خوشتر و لذت تر است
 شبیه و زان ذکر آن جیدمان روحان و باران الهی
 فارغ نیستیم و طلب تا شد و تو مشیت بنامیم و
 الهام و عینک است ع

هو الاهی ای مشعل بنار حجت است ساحت
 که جسم نخبه و قلندر مستقر است بسبب تقسیم مرتبه ای
 حرکت متکلمان دارد با وجود آنکه جسم ثقیل است
 اوقات اتصالات کوکب جلیل را معین نماید و
 بشیر قرب طلوع تیر ذلکات اشیر گردد و چون حرکتی
 ضعیف و ضعیف در جسم ثقیل حاصل شود چنین

ن

شمر جلیل حصول باید پس اگر حرکت شوقی روحانی
 در جسم اشختم بمنابر روح این عالم عنصری است
 نظام هر شود چه آثار با بهره و کمالات لامه تحقق باید
 پس از خدا بخواه که تیر تیری الهی و قوه روحانی
 سبب حرکت و جدانی میا کل انانی کردی و در
 حرکات کوکب طلاء اعلا و نجوم ملکوت ابهی شوی
 و چون روح پر شمع عقلت حرکت و اهنتر از جسم
 عالم امکان باشی و الهام و عینک و عینک کل من
 ثبت علامه الهی و مینا و ع

هو الاهی

ای سرکشند کوی الهی تو را که گفت که در زمره آوارگان

درازی و در انجمن دلدارگان درافتی و در خانه بنویان
 داخل شوی و در جمیع عاشقان وارد کردی دلی آسوده
 داشتی و جانی از مهر صیبتی آزاده آسایش و جفا
 داشتی و باراحت جان همدم بودی حقیقت خاطر را
 پریشان مبدل کردی و اسودگی دل را با بودگی حنفت
 مبادله نمودی چون این دارگان بی سرو و سلمان شدی
 و چون این دل باخته گان کس گشته صحرا و بیابان شکی
 خواند بتالان و تاراج دادی و بشغاله های شیر از باج و
 خراج باری نمیدانستی که در این مصائب شدمیده خواهی
 افتاد و در این بلایای عظیمه گرفتار خواهی گشت آخر
 میخواستی که از آوارگی این بیویان عبرت گیری و از

اسیری این ستمدینگان پند و نصیحت بابی باری این
 سبیل الهی است و این طریق حضرت ربانی راه جان
 بازی و فداکاری و کس شستن از رانست و کلاه کاری است
 این تمیص مطهر هیچ رنگت آرایش قبول نماید و این
 جمال انور هیچ زینت و زور نپذیرد از هر زاهر عربان
 بمیدان آید و از هر قبودی آزاد عیان گردد اگر چنانچه
 هزار سیر شوقی علم محبت برافراختی و هر سبتلای خوشی و
 شوقی خمیده جذب ربابه بلند نمودی عشق ز اول
 گشترش خود بینه تا که برده هر که بهر و نیا بود و فی الحقیقه
 که بر باری سبیل الهی نبود کام عاشقان جمال چه شیرین
 گشتی و کبر بر عیبه تمام من آلام در محبت من نبودند

۱۳۴
 مشتاقان بگرمتند گشتی حضرت اعلی روحی و روح
 الوجود لاساحتہ القدا در مناجات میفرمایند که خدا یا اگر
 بلا یا ای بسبیل تو برود من هرگز قبول نمی نمودم که از
 عالم درس تو باین مقامات شهود کنم شما نیز از این
 بحر غنی نصیبی داشتهید و از این کوثر مریح بکافور
 حق سهم و بهره گرفتید ولی این نعم کفایت است امید
 از فضل حق چنان است که من بعد مائیدات غنیتی
 برسد و با کمال و آرزوی دل جان است و اصل
 کردند در جمیع اوقات که در عقبه ظاهر و خائزیم
 شما هستیم از خدا میطلبیم که آنجا بر اید و هر وقت
 فرمایید که انوارش نماید از این عالم روشن طالع
 باشد ع

۱۳۵
 هو الابی

یا من راه الله ملکوت الایات و اقامه علی تثبیت الالهم
 لعمر الله ان اهل ملکوت الابی نجا طوبونک با علی الذر
 و بیشتر و تک بر حرمه احتضنک الله بهانی عالم البقا و غیر
 الیک بالیمان و یعولون هذا الذی خدم عهد الله و نصیر
 میثاق الله و دینی بما عاهد علیه الله و روح دین الله
 و اعاکله الله و نشر نجات الله و قام علی نصره ابر
 و نفس الحق ان ذرات الکائنات من حیث حقاً
 المرتبه علی النظم الوجودی یصلین علیک و یبتلین
 الی الله و یناصین ربهم و یعلن رب اید عبدک
 هذا یجنود ملکوتک الابی و انصره یقبیل من الملائکه
 المقرین ای رب هذا عبدک الذی اقلص وجهه

هو الله ط حضرت ابراهیم الوجودی بما الله الابر

١٤٧
 اجبتك شاخصه الى انوارك وناظرة الى ملكوتك
 وترصد ظهورك ليديك لعبدك هذا فتورا بصدايحه
 آيات رحمتك التي تنزل على عبدك وانوارها بينك
 التي تغشاها بعضلك وجودك الكائنات الكريمة

الزوف الوهاب ر ع ع
 هو الله

اي دوستان الهى وباران معنوى خداوند عالميا
 در قران حكيم مي فرمايد واكم في رسول الله اسوه حسنة
 يعني متابعت حضرت اسوه حسنة است و اقتداء
 بان معنواى حقيقى سبب حصول نجات در دو عالم است
 رسول مأمور باقتباس در جميع امور دشون بودند و چون
 از ادي اين منتهج و عير اصراط مستقيم دانسته سلك

١٤٨
 لوجهك الكريم وسجد لثورك البين وهدى الى صراطك
 المستقيم ومنهجك القويم وتحمي كل مشقة في سبيلك
 واستعمل كل تعب في مجتلك وقطع الغياني والسبا
 والمفاوز و الجبال وطوى البيداء والصحراء والقفار
 ونادي باسمك في كل انكبات فاجعل للمؤمنين حوائز
 ما انازاه وارش من الحامد والتعوت بالثناء وعاجلك

الابهي ر ع
 اي رب ان في عنقه
 رسم التسلسل من هديد وفي رجه اثر الكبول والوشيق
 وفي جسده علام الغيوب العقاب الشريدي في جنبك
 فاعطف عليه عين رحمتك وانغرق في بحار الطهارات
 واحسانك وادخله مدخل صدق واخرجه مخرج صدق
 واجعل له من لذتك سلطانا نصيرا اي رب اعين

بورك

۱۳۱
نمودند در اقلیم پستان و کشور خاصان ملوک گردیدند
و نفوسیکه در راحت و حصول آسایش گوشیدند خود را
از جمیع مواهب مجرم نمودند و در اسفل حفره یا س
معدوم یافتند آماشان برآمد و خوششان بایان
رسید صبح روشنشان تاریک شد و عابره صافشان
در آلود و غبار آکین نوح بازغشان آفل شد و کواکب
لامعشان غارب اما آن نفوس مقدسی که تاسی
نمودند در اقل اعلی چون نجوم هری بدخشیدند و در مطلع
آمال بانوار بخیال ساطع گشتند بر سر بر سلطنت
جاودانی نشستند و بر تخت کاعزاز زمانی استقرار
یافتند آثارشان باهر است و انوارشان لامع
گوبشان در تیت و موکشان افواج ملائکه افلاک

مهر

۱۳۹
سرمه ی قصرشان نشید است و بنیادشان و طید
نورشان جهان افروز است و حرارتشان جهانسوز
حال قباس نمایند نفوسیکه تاسی بان نور مبین نمودند
بچین هواهیب میراتب فائز شدند حال ماکر تاسی بجا
ابهی و حضرت اعلا روح لمن استشهد فی سبیلها افدا
نمایم چه خواهد شد حضرت اعلا از بدایت طایع جماع
تا یوم شهادت کبری شب و روز را در آشفته بل در بسیل
خدا گذرانند و آخر الکاس سینه راهرف مهر تیر
بلا فرموده با سینه شجره شجره بلکوت ابهی شافند
حمال قدم اسم اعظم زهر مهر بلانی چشیدند و جام لبریز
مهر بلانی نوشیدند سینه راهرف مهر تیر نمودند و
گردن را برین مهر شمشیر فرودند ایسر زندان گشتند

و بسته زنجیر و ایامان بر عصه هجوم اعدا شدند و هدف بر جوی
 اشرا را مقهور سلاسل و اغلال گشتند و مغلول و باقی
 و اصفا را بعد از او طمان کردند و مسکون بلاد
 بلغار و ضغلاب شدند در سخن عظیم مبتلای طایب میسر
 گشتند و سپه نظر دستم درین زندان جفا و سب زلماء
 ایام مبارک آن بسر آمد و صعود بمملکتش فرمود حال
 اید و ستان با وفا و باران انظلفت نوراء ایام سر اودا
 که دیگر در تیفه ما آسوده نشینیم و صبر پیشه کنیم و آسایش
 و راحت جوئیم تا دراز ما نیز و کالت اقیتم و بخیرالات
 خویش پردازیم و به بیکجا و خویش دل بندیم لا اوانتد یا
 شب و روزانی نیاسائیم و دل پاک را بالایش این عالم
 نیالائیم بزم فدایا بیارائیم و جشن عشق برپا نمائیم

و با چنگ و دف و نی با اینک ملکوت ابی نعمه سلاطین
 در قصر کمان شادمان خندان بقرا با نگاه در آستانیم
 و جان و سن و سر و بدن اتفاق نمائیم ای باران و
 و اید و ستان نبوت و استقامتی ای مهملان تیش
 و تو تسلی ای منتظر جان تعلق و تمسکی هر یک باید شو
 دیگری کردیم و محرک سائرین شویم رود زلف نغمات الله
 کوشیم و با عکلاء کلمه الله پردازیم از بس غنایست
 مهتر کردیم و از شمیم گلزار اصدبت منتد شویم و طرب
 ابرار شوق و شور انگنیم و در دل احرار دل و سر در آید
 حمد خدا را که جنود ملکوت ابی در هجوم است و بگویم
 اعلاء در سطوع و سحر علم هر ی در جنبش است و سبح
 عنایت در ریزش و تیر افق معاند در تابش جشن در

۱۷۲
 عیش ملکوت در نهایت مست است و صبح غایت
 ناشر بر تو هدایت اینک ملکوت امی است که از
 ملا اعلیٰ میرسد ای مرده بیجان و دل جاندار شو جان
 دار شو ای خفته در آب و گل بیدار شو بیدار شو
 ای مست و سدهوش و مضل بهشیار شو بهشیار شو
 افاق عنبر بار شد اصداق پرانوار شد اطلاق
 آتش بار شد از جان و تن بزار شو بزار شو
 هنگام قربانی بود انقاس رحمانی بود اسرار ربانی
 بود بر عاشقان سر دار شو سحر دار شو کلها تک مریغ
 خوش سخن بر شاخ سوزاند چمن درس معانی میدهد
 تو محرم اسرار شو تو محرم اسرار شو ع ع
 هو الالهی

ر

۱۷۳
 ای یاران روحانی جناب زائرستی حضرت معصوم
 آقا حسین زقراسمانی بعد از مراجعت از بین راه ایستاد
 نمودند و از برای هر یک سدهای عاطفت فرمودند
 در عودت از مغان یاران گردد و سبب تشویق فتوت
 دوستان فی الحقیقه تجاریر مخصوصه بجهت هر یک از
 دوستان فرض و واجب و از لوازم محبت نزد مهر منجبت
 و این عبد را نهایت آرزو و امان ذکر و یاد و فکر و اشتغال
 بدوستان بر زبان است و چون بیادشان با لوف
 و بندگیشان با نوس کردم زبان شکر زیر شود و نوک
 خامه شکر و دل فرج آئینه ابواب روح مفتوح کرد
 و حقیقه نصر و فتوح مشهود شود زیرا صدائق قلب و برا
 یاران رحمت است و شقائق نفوس را شبنم مویه است

۱۷۳
 مشتاقان دیدار اباد سوز نیست و عاشقان بار کُل
 عذار را نشسته روح پیوری و ملی این اداره صحرائی سینه
 الله چنان در تنگنای مصائب و متاعب و مشاکل و
 مشاغل گرفتار که فرصت که و این و فانه و حنین
 ندارد جمیع اعدای حضرت معصود روحی لاجتماع الله
 سهام جفا و ستان اذ البسینه این اواره متموج بود
 و بجمع قوی در قطع و قمع و تدابیر موساعی و جمیع ملای
 عظیم قوای عالم هاجم و اعتراضات از جمیع فرق و
 اعم تنالیع و مشتقات عدیده و بمایای غظیمه که بی بیان
 نیاید و بزبان جاری نکرد متواصل و متوارد و امروز
 ششون متعلق به امر الله چون دریای عمان متلاطم و
 اعلاى کلمه الله و نشر نجات الله در جمیع نقاط عالم و آ

۱۷۵
 و اداره داخل و خارج لازم و عجزاری دوستان و
 امورشان از جمله ذیالوائت و مخایرات با کس بلاد
 و مجایبات و مسوالات مستمر و متالیع و جمیع این امور
 بنوک این خامه باید تمثیل داده شود ملاحظه فرمایند
 که چگونه فرصت میسر کرد که بهر یک از اجتماع الله
 بالافراد مکتوب مرقوم گردد لهذا از جمیع دوستان آهی
 امید چنانست که شب و روز دست نیاز را بیدرگاه
 حضرت بی نیاز طلبند نمایند و تا لایحه بجهت این طلبند
 که ای جمال اهی این فرید و حید را نشر فرمایند و این
 ناصر و معین را اعانتی کن صد هزار تیر از آشناد
 بیگانه بگیر تیر بر تیر است تو ظمیر و ضمیر باش صد
 هزار ستان از داخل و خارج بگیر تیر طلبند است تو بجز

دستگیر کرد جناب افاضلین این مکتوب را بجز خوش نسخه
 های زیاد نموده بهر یک از اجنبائی که اسمشان را مرقوم نموده
 بودید یک نسخه بدیدید ای حسین حق جاره جز این نه
 بجان تو قسم که انی فرصت ندارم لهذا با این مکتوب منفصل
 قناعت نما
 ع ع

هو الله ای ربیب حضرت عندلیب از حضرت دوست
 استدعای شب روز این است که دوستان راستان را
 ثابت بر عهد پیمان فرماید و راسخ بر بنیاق حضرت رحمن
 چه طوفان امتحان شدید است و لوح سنده شداد غیره
 لناظرین پس از سرست صهباء است بنطق بیانی
 موفق باش که چون اشعه ساطعه سیاب و هم هر ستر زنی
 خارق و چون نور باریق باش منظر را نیک کردی و مطلع

براسته این جناب که توفیق حضرت عندلیب علیه السلام را با ع

توفیق

توفیق و مشرق انوار توحید و البصیر علیک
 هو الاهی ای متوجه الی الله حضرت عندلیب
 خواہش کنارش این سطره نموده ولی وضعت صدید کجا
 با وجود این از جذب محبت ایشان تجریر بردانم ولی بوی
 عاجز از آنچه در ضمیر این قدر بدین که موقوفیت حضرت
 عندلیب بمن استب الیه را از امتان تمسکس جمال مبارک
 روحی لاجتماع الفدا خواہم و میخواهم رب ایدین استب
 الی جماعه ایکه ثناک و عندلیب صدیق و فاکت علی
 ماتحت و ترضی فی جمیع الشئون و الاطوار یا ربی المتعال ع
 هو الله یا الله الله شکر کن حضرت مقصود را که
 چنین ابن محمود داری که هزار هزار دستان مدینه وجود
 و ناخوان نیک معبود است شبی روز باش جمال قدیم

جناب افاضلین این مکتوب را بجز خوش نسخه

دو نسخه را در دست حضرت

١٧٨
 واسم عظم پروردار که بنور توحید خلق بخانه دل را منور نمودی
 و نبی محبت الله مشرک معطر ع ع هو الاهی
 هو الله ای در مقام قبله موقت تو می برانند که رجا
 افضل از نساء و بایه مبارکه الرجال قوامون علی النساء
 استدلال نمایند ولی این عبد الیقین چون نور مبین است
 که این حکم قاطبه نه بان ساء که الیوم برینیاق ثابت گوهر
 انور صدف فضائل است و بار جلال تشریف که حرف
 قهر جبار رذائل پس فضیلت بندگوارانانی نه بمواهب
 اسم عظم است روحی لا تجا له الفدا تاوان قدم بر عهدت
 نما و اما که سائر را راسخ گردان ع ع
 هو الله
 الحمد لله الذی اشرق علی الفؤاد سبزه الرشاد و نور الفلک

انظر القدر و در ذکر موقت کبریا و عظمت عبادت عباد الله

در کتب کبریا و عظمت عبادت عباد الله

بر

١٧٩
 بطرح آیات القدس کل روح و سداد و بهی الخافین
 الی معین العرفان مبینات نظرت فی حقیقه آیات
 الکلمات و اخرج الطائین الی عالم التورین کجوهه الظلم
 و الصلوة و التجه و الذکاء ع التورک طر فی رجا
 القلب المقدس الطاف بالبرکات و نزل الروح الایمن
 عا فواد بالآیات الکلمات و آله الطیبین الطاهرین
 ادلی البراهین و الحجج البالغه بین امکانات و وسائل فیض
 اکی بین الموجودات فاعلم بانها الواقت فی صراط الله
 المتوسیه الی الله و المعقب من انوار معرفه الله بان الایه
 المبارکه التي نزلت فی القرآن بصحیح القرآن قوله تعالی
 ما کذب الفؤاد ما رای لها من کون و فرغ من کون و حقیقه
 لامعه و ششون جامعه و بینات واضحه و حجه بالغه علی

١٨٥
 من في الوجود من الكون التبوذ وكنهاج في بيان حقيقتها
 لبثت تفاصيل من موازين الادراك عند القوم وشمس
 ودرجتها حتى يظهر ويتحقق بالعيان ان الميزان الاى
 هو القوار ومنهج الرشاد فاعلم بان عند القوم من جميع
 الطوائف اربعة موازين يزنون بها الكائن والموت
 والمسائل الآتية وكلها ناقصة لا تروى العليل ولا تبقى
 العليل ولذا ذكر كل واحد منها ونئين ناقصة وعدم صدق
 فاول الموازين ميزان الحسن وهذا ميزان جهود فلا تفسد
 الا فرج في هذا النصر ويعولن بانة ميزان تام كما ان فاذا
 حكم به بشئ طيس فيه شبهة وارتباب واما ان دلل
 نقص هذا الميزان واضحه كالشمس في رابعة النهار فانك
 اذا نظرت الى الشراب تراه ماءً عذباً وشراباً واذا نظرت

١٨١
 الى المراتى ترى فيها صموراً تعيقن انها حقة الوجود واما
 انها معدومة الحقيقية بل هي العكاسات في الزجاج
 واذا نظرت الى النقطة اجماله في الظلمات فمستنداً
 او خطأ محمداً واما حال انها ليس لها وجود بل ترى
 للابصار واذا نظرت الى السماء ونجومها الزاهرة ترى
 انها اجرام صغيرة واما كل واحد منها متوازى
 انما واضعاف كرة الارض بالآلاف وترى الظل
 ساكناً واما حال انه متحرك والشعاع مستمراً واما
 انه منقطع والارض بسيطة مستوية واما انما
 كروية فاذا ثبت بان الحس الذي هو القوة الباصرة
 حاكمتها اقوى القوى الحسية ناقصة الميزان فمحملة
 البرهان فكيف يعيد عليها في عرفان كحائى الآتية

والأثار الرحمانية والشؤون الكونية وأما الميزان الثاني
الذي اعتمده عليه أهل الأشراف والأكفأ المشائون فهو
الميزان العقلي وهكذا أسطرطوف الفلاسفة الأول
في القرون الأولية والوسطى واعتمدها عليه وقالوا بما
حكيم العقل فهو الثابت الواضح المبرهن الذي ليس فيه
ريب ولا شك وشبهته أصلاً وقطعاً فهو لا يخطأ
كلهم اجمعون حال كونهم اعتمدها على الميزان العقلي
في جميع المسائل وتشتت آرائهم في كل القضايا فلو كان
الميزان العقلي هو الميزان العاقل الصادق المتين
لما اختلفوا في القضايا والمسائل وما تشتت آراء الأئمة
والأواخر فبسبب اختلافهم وتباينهم ثبت أن الميزان
العقلي ليس كما بل فانتازوا تصورنا ميزاناً تاماً لو

مؤنث

وزنت بهاماة الفلاسفة لاتفقوا في الكمية فعم
التأقيم برهان كافٍ وإف على اختلاف الميزان العقلي
والمثلثة الميزان الثقلي وهذا أيضاً مختل فلا يقدرا إلا
ان يعتمد عليه لأن العقل هو المدرك للثقل وموزون
ميزانه فاذا كان الاصل ميزان العقل فمختلاً فكيف يمكن
ان موزونه الثقلي يوافق الحقيقة ويفيد اليقين وان
هذا امر واضح مبين وأما الميزان الرابع فهو ميزان
الالهام فالالهام هو عبارة عن خطورات قلبية والو
الشيطنية أيضاً عبارة عن خطورات تتابع على القلب
من واردات نفسية فاذا خطر بقلب احد معنى من
المعاني اوسمته من المسائل فمن امن بعلمها انما
رحمانية فعلها وسواس شيطانية فاذا ثبت ما

الموازن الموجودة بين القوم كلها فاختل لا يعتمد عليها في
الأدراكات بل ضعفها أصلا وطنون وادوام لا يرد
الظلمة ولا يفتي الطالب للعرفان واما الميزان الحقيقي
الالهي الذي لا يتخلل ابراه و لا ينفك يدرك التحاليف
الكلمية والمعاني العظيمة فهو ميزان القواد الذي ذكره
الله في الآية المباركة لانه من تجليات سطوع النوار
الفيض الالهي والسر الرحماني والظهور الوحداني والقرن
الرباني وانه لفيض قديم ونور مبين وجود عظيم فاذا
انعم الله به على احد من اصفياءه وافاض على المؤمنين
من اجتهاده عند ذلك ليصل الى المقام الذي قال عليه السلام
لو كشف الغطاء ما ازدادت يقينا لان النظر والاستدلال
في غاية الدرجة من الضعف والادراك فان النتيجة منقطة

مقتضية

بمقتضيات التصغري والكبرى فمما جعلت الضغنى
والكبرى ينتج منها نتيجة لا يمكن الاعمال عليها حيث
اختلفت آراء الحكماء فاذا اياها المتوجه الى الله طر
القواد عن كل شئ مائة عن ات راد في حقيقة الرشا
وزن كل المسائل الالهية بهذا الميزان العادل الصادق
العظيم الذي بيده اسدى القرآن الحكيم والنباء العظيم
لتشرب من عين اليقين وتمتع بحج اليقين وتهدى
الى الصراط المستقيم وتلك في المنهج القويم واكتمت به
رب العالمين شع

هو الأبهى

اي ثابت بر عهد و ميثاق اسرطك كبريا بسبب حصول
روح وريحان كرديد چه كمان طمش بناه و ايت وفا و

ترجمه جامعى بر آراء و عقايد و عقود و عقايد و عقايد و عقايد

۱۸۶
 دلیل صفا بود از الطاف خیمه حضرت اهدیت کمال الطینا
 که موقوف بخدمت کتبه درستان مبارک خواهد شد یعنی
 چون نار بوده برافروزی و بخوشی تنزل را ثابست و
 راسخ سازی و مطا هر شبها را شهاب ناقب کردی
 و در وادی مقدس چون نور بهی روشن کردی و با علی
 الذراف یاد برآری ای قوم می تا چند سوهی تا چند جفا
 بهتر ز فاجه عهد خداوند است لوز است نه پیوند
 بهم شکر و هم قند است بهتر ز صفا چه این رحمت
 این نعمت احرار این نعمت فرار بهتر ز هر چه
 جمیع یاران اکبر اکبر بر همان با فیاض حضرت افشا
 سدره مبارک علیه هم بهاء الله الاهی و البهائم علیک عرع
 هو الاهی

بر جانب راسته
 در کتب معتبره
 در کتب معتبره
 در کتب معتبره

۱۸۷
 حمد لمن اشرق و لاح من ابق التوجیر بسطیع شدید و
 ظهور مجید و تجلی المنقبت به الظلمات و انقشت به الجحالت
 و زالت به الشهات فی الکوارخ جدید و الدور الحمید و استغفر
 عا عرش الجبال نور الجبال و بهاء الکمال بهاء استغناء
 به ملکوت الارض و السموات فی الیوم السعید مرقه تجلی
 عا هیئته الشمس ساطعه الفجر لامعه الشرق فائضه التور
 و ضیحه الظهور خالعه العذاره کلمه الاستار کاشفه الغیوم
 سبده لظلام الهموم و مرقه تراه علی بیجل السراج الومج
 و یوقده و یضیی فی زجاج الاواق کاتمه کوکب دری لا
 مشرقی و لا غریبه بل کل اجبات جهاته و یکاد یحترق ستر
 الجلال من سعته ناره ذات الوقود فی الیوم المشهود و مرقه
 تراه عا شکل سحاب حر کم فالض عا التلال و الجبال و

الوهاد والبطح واخرزون بالماء المسكوب فاجتمعت و
 انتعشت واحضرت من هذا الفيض الممدار المحمود
 تارة تراه على سعة فخر غير قناه ومحيط ليس له قعر وقوار
 يعلم وجهه الى الراجح الاضحا وتعدف الامواج العليا الفراء
 الغراء واخر اذ التوراء بل اليتيمة العصماء عما سواصل
 القلوب والارواح وان هذا الفضل واضح مستغنى عن
 الشهود والطرف احسان على كل موجود والبهائم والنساء
 عما تقطعه الوجود الظاهره صفة الجود ع ع
 هو الابهى قال الله تعالى رب المشرقين والمغربين
 الى اخر الالء يا ايها الناظر الى الجمال الانور والتمتلك
 بالذيل الاطر والمنشبت بالعبوة الوثقى تثبت المبهتمل
 المنبتل المتضخ الى اجميل الاكبر اعلم ان التير الاظم

والنور

والنور الاقدم عند طلوعه وسطوعه عن مشرق العالم كما
 سائر الامم لمطلعان ومشرقان واعقان ومغربان
 افق افاق امكاني عجبي في الخارج وافق انفسى قلبي و
 علمي وهداني في الذهن فهذا التير التوراني والكوكب
 الرحمانى والبدد الربانى والشمس التى ليس لها ثمانى
 لطلوعه وسطوعه من افق الافاق وسروق وظهر من
 افق الانفس كما قال الله تعالى سنهيم آياتنا فى الافاق
 وفى انفسهم حتى يتبين لهم انه الحق فانظر بعين البصيرة
 ولبصر الحقيقة فى الادوار العظيمة والاكوار القديمة ترى
 حقيقة معانى هذه الالء المباركة مشخصة مجسمة كاشفة
 لكل حجاب رافعة لكل نقاب واضحة البرهان لا كحة
 لتسيان فاذا نظرت الى هذا الكون العظيم ترى

١٩٥
 آثارهم مباشرة وانوارهم منتشرة وشعارهم باهرة و
 شرايعهم مشالعة وطريقهم ذائعة ودينهم المبين محيط
 على العالمين ونورهم العظيم يزير من افاق السموات
 والارضين طريقهم هي المشي والويتهم هي الخافقة
 فوق الصروح العلياء ع فهدا الشرايعهم وتجليهم
 وظهورهم من شرق الافاق ثم انظر الى عالم الانفس و
 الارواح والقلوب لترى ان النفوس ملتهمة بذكرهم ومثمة
 بذكرهم راضية لبعضنا ثم مرضية بالآخر فتمتية بعضنا
 مستبشرة بعطاءهم مستفضية بانوارهم مستفضية
 من سطوع شعاعهم وان الارواح منتمة من نسائم
 صدائهم وملتذة من نغما حنايهم وبتبرج بنضرة
 رياضهم منتشرة بنفحة خياضهم ومسورة بفيض من حياضهم

والنور

١٩٦
 والقلوب خافقة بكتبهم والالسن باطقة بذكرهم وان الوجد
 ذوروح وديكان بنفحاتهم ومنتفظ الليالي والايام بنمايهم
 والكينونات مستفضة من فيوضاتهم والحنان حنان
 من تجلياتهم والذاتيات معتبة الاوار من نارهم
 الموقدة والابويات مكتسبة الاسرار من فيوضاتهم
 المنهمرة والوجود متملئة والالسن متملئة والاذان
 ملتهمة والابصار منتورة والصدور منتشرة وكل ذلك
 من فيوضاتهم الكاملة وكجالاتهم الشاملة فليعلمهم التحية
 والسنة من رب الاخرة والاولى واكرمته رب العالمين
 هو الالهى
 هو الالهى ترى بتمهلا الى السماء بها
 رحما يتيك ومتصفا الى علاء مقام ربك وشمسا
 بعقبه قدس اليه يتيك وراجيا لحضرة عزه يتيك ان

١٩٢
 تو قد عجبك الذي اجازك بمجامع قلبه في حقى ستره وجل
 جهره طالباً امرضاك متمنياً رضاك متابجاً بنار
 محبتك بتبلي سوره معرفتك متجلي اكالجار بذكرك ومتوجهاً
 كالطعام الزخار بتفك عند ما خرج جبينه تبارج حصر
 قدرك وحفر وجهه ليقف عتبة انك دستور بصره
 بنهاية اياك وتخط مشقه صفحات عبقث من
 البقعة المباركة ونعش روحه بنيمات تنفت من
 الروفة المندرة ورجع منك ليك ولو كل عليك وتتر
 لكي ان لو تدره بين الرجوع على اعلا ذلواك الوبتاك
 على الاعا اقل ونشر شعاع امرك في سفن التجات والسي
 البلديع واكبر العظيم في سطوع انوارك عن مطلع الكائنات
 وشهرها كحكك العليا بين الوري اى رب هيا لمن

امرء

١٩٣
 امرء رشداً وسير له ما رضى ويحتمى والنظر لسانه بالثناء
 والتم قلبه باسراك المودعة في حقائق الاشياء واجعله
 راية من راياتك وآية من آياتك ومعنى من معاني كتابك
 المسطور وسر من اسرارك في الرق المنسود واللوح المحفوظ
 هو الابهى يا من استغنى بانوار مصباح الهدى
 في زجاجة الملكوت الابهى التي الصدور وذلت عن
 الوجود التي وعدتناها الماعدت اتمك عنده ما رجعت الى
 البلاد واقمقت اثر الرشد تشتر ذليل الجهد والاجتهاد
 وكشف عن ساعد المبد العظيم بين العباد وقد فضل في
 ضلال ديار القبائل وتخل بجوامع الاحياء بين العشائر
 والطوائف وكشف غيوم المنكاثرة على افان ملك
 الاقوام والارباط وتشغل كالتيران وتودد وتضفي كالمصباح

السا طع اللامع المنير بين ملك القبائل بانوار الفضائل فنيا
 جيبى مستنقضى آيات كجيات ونزل من معادل العز والفتنا
 وقصور الراحة والرخاء الى قبور الملاك والدمار وتنقضى
 ايامنا سدى وتنظوى باط النعمة التي كسر البقية
 بحسبه الظمان ما ودع ما شغلناك الى الورى وتمتلك
 بالعودة التي لا انضمام لها وامتط غارب القرافات
 من جبال الملكوت العلى واطلق العنان وادم الجولان
 في ميدان اعلاء كلمه ربك الرحمن تامة حتى تتايد كنبود
 لم تر ما هو هجوم افواج من الملكوت الابهى عرع
 هو الابهى اى مجد نبخات حتى صبح امدت و
 نفسى سوسى واين عبده يباد روى وخلق وخرى لو مشو
 ودر كل وجه و اشتياق تجريرها لوف جند راست كه بهج

وجه خبرى از انجانب نه و اثرى از خامه عنبر باره حاضر شده
 اگر چه ميدانم که در هر جاني که هستى و بهر جامى که هستى در چا
 خم معانى ارميده و از صهبهاى محبت آلى مجبور و افشاده
 دلى اشتياق از بهتى و انتظار درود اخبار از حنجى شش کل
 است البته اخبار شما دائما بايد برسد خواه جواب ارسال
 شود و خواه در عمده تعوين مانده چه که فرصت تحرير و تحرير
 بجهت اين عبده کسر عظم شده است با وجود اين جمله
 کن که چه قدر تجارير و مکاتيب از اين قلم نگاشته مىگردد از
 جمله با وجود عدم انى فرصت کمبود مشغول از شدت محبت
 با انجانب هر قوم که ديد که في الحقيقه حکم صد مکتوب دارد يارى
 آنچه دعه نموده بايد وفا نمايد تا در آن خطه و در باره
 هر فرد کتاف از قبائل و ايلات انوار آلى ساطع و در

۱۹
 کرده و نفوس تربیت شوند و لیکن هر علی الدین که محقق
 شود ای دوست حقیقی وقت و وقت جوشش چون
 دریاست و کوشش در همه جا احوال و عدالت حکومت
 و مروت سلطنت واضح و مبرهن است و کل رعیت در
 حمایت اعلی حضرت
 ع ع

بهو الله
 ای شرف بطاف مژگان محمد کن حق تویم را که بهمال
 ای موقن شدی و از کوشش محبت محبوبی بهی زوشیدی
 و بنا بر موقده الهیه در یوم الله مهتمدی گشتی و بمطاف
 قدسیان تا نرشدی حال وقت آنست که از عالم است
 سرتر کردی و علم دنیا ترا خدمت کنی و مرکز عهد را کنیم
 نماز کتاب ناسخ کل صحف و زیر کتاب قدس است که

اساس

۱۹۷
 اساس لوح محفوظ میثاق است و کتاب عهد تبیین و
 مفسر آیات کتاب قدس حال اهل فنور بزخرف قوال
 ضعف را شوش نموده اند که بکجا آنها را از وصیت الله
 بیزار نموده اند یکی گوید جمال مبارک کل را مستغنی نمود
 یعنی احتیاج بجزایه میثاق نیست دیگری گوید عصمت
 مختص است بذات مقدس و معنی عصمت ذاتیه و عصمت
 امریه را نداند چه که عصمت الهیه عصمت ذاتیه است
 و عصمت انبیا و اصفیاء عصمت امریه است الا آن عصمه
 الله باری دیگری گوید باینکه رجوع بکتاب نمازیم و
 کتاب کفایت است یعنی احتیاج بمتین نیست و این
 کلمه اول رخنه در اسلام بود و قول ضلیفه ثانیست که حسنا
 کتابت گفت و در کتاب بخاری که کتاب صریح صحیح

بیاز جبار جان محمد علیه السلام الله العلی

عنه اهل سنته است مذکور است باری صد هزار ازین
 گونه شبهات است مختصر این است که بمبتین منصوص
 مخصوص مولود متروک و معمول و مسند اجتهاد بسوط
 و هر کس برای خود مسرور سبحان الله با وجود احتیاطها
 جماله قدم بچردی چه علم اختلاف بلند شد ملاحظه فرماید
 که سی سال قبل اسم عظیم روحی لترتبه الفدا در کتاب سلم
 حکم بمبتین را بیان فرمود و جمیع ارجوع باید از خود دو
 متصلا گوش زد کرد پس ملاحظه اینکه مبادا کسی شبهه
 نماید با اثر قلم حکما بمبتین را بجمیع صفات و اسم بیان فرمود
 و مرکز میناق قرار داد و کتاب عهدی فرمود و کل را مکرر
 در کتاب عهدی توجیه امر کرد هنوز قیص اهل طریقت
 اهل فتور کتبا یا اعلان استغنا از بمبتین مینمایند و حسنا

مکذبه

کتاب الله میگویند که فرموده اند رجوع بایات نمایند این
 آیه صحیح است لیکن بمبتین باید بیان نماید نه هر کس مادی
 بمبتین کسی مقصود آئیر اندازد و الا عهد و میثاق لازم
 نبود در کتاب دس امر رجوع بمبتین تمیز فرمود بلکه می
 فرمود بعد از من احتیاج بمبتین نیست خود بکتاب رجوع
 کنید و آنچه می فهمید عمل نمائید ع

پروا

ای ناظم کانه در فتور رادر سلک سطور دیدیم و لکن
 الکلادار در عقد تریماش هده نمودیم نغمه ظهور بود و رتبه
 مزا میرال داود و حیرت بخش عوالم و شعور ندایت
 بعبودیت این عبد باستان مبارک رسد شیر نتر شود
 و صلا و تش بیشتر گردد این کلام رتبه و طهوریت ارتدی

جانب بر سر قلم را بعد از آنکه از آن

عجودت لبین نذران نوشیده و در اخوش رقت پرورد
 کشته بیندگی خون نموده نه خداوندی و تذلل دانگ نوش
 داشته نه از جنیدی طوبی لکشم بشری لک لوفاتنی
 بعبد البهائم فی کل بیت من ملک القصیده العراء و اکثر
 الفریده النوراء و هذا اعظم الذنای عند عبد البهائم ع
 هو الالهی

ای مت شک بنیل کبریا؟ نفی که از صد لقیه قلبان
 بانته بر خسته بود بمشام شرفان رسیده و سبب روح
 و ریجان کردید حمد خدا را که مجمل مبین میناق تشبیه
 بعروة الوثعای عهد شیر افان مت شک چون باین مویست
 غطی کتاب چه بر ما موفی کردی مطمئن باش و متیق که مویست
 در هیچ مشکون میشوی ولی فطن باش و متیق که مویست

تکرار جمله در صورتی که در صورتی که در صورتی که

و عا رس ناباشارات و کلمات و همز دایم و توریه
 ایام جمع نیام پی بری و امر الله را از طواره و طوارق
 و جوارح و زوائج حفظ نمائی چه که هر یک فکر و معدوم الکر
 در نظر القاء شبهات و بت تشابهات افتاده یکی
 عصمت گیری بهانه کرده و کلمه بر تحقیق مقام مرکز عیان سببه
 و دیگری عنوان تاکید توحید کرده و تکفیر موقدین نموده
 و اشاره و تلویح این عبد را رئیس المشرکین شناساند
 دیگری کیفینا و حسبنا کتاب الله چون خلیفه ثانی کفنه
 و عدم اصیلاج بمبتین را اعلان کرده و چون احد سلف
 کتاب و صده دعوت نموده سبحانه الله مبین حاضر نظر
 و مرکز میناق منصوص و محسوس و بجا متروک و بجهت دفع
 تند دعوت بر جوع ایات و در با می شود و ذکر چهار

باز پسند فهاست کسره میکرد و حال آنکه معنی آیا
و تعیین محکمت و تاویل مشابهات بنقص صریح الهی
با و راجع این العادات و نشر شبهات چه بیکفکریست
و چه بخردی فاعبیر و یا اولی الانصاف و انصفوا یا اولی
الاباب سبحان الله این عجب را امید چنان بود که
اجرای الهی ظلمات شبهات اعدای جمال مبارک را
شعاع کاشف باشند و شیطین از تیاب را شهاب
ثاقب حال مؤتسرس شبهات کشتند و مروج قشایا
باری انجناب امید و ارم که در آن صفحات حافظ مرکز
مبتاق گردید و حارس حصن حصین تیر افاق نجوم می
گردید و دلیل سبیل نجات ضعفاً و ضعیفاً و از
دساوس مصون نمائید و خیران را محفوظ و محفوظ

دارید تشکمان را سبیل هدایت باشید و طالبان را
بدون جنایت شب روز در اعتبار حکمت الله بکشید
و در انجمن یاران چون سراج بدخشید ندای یافت
ملکوت الهی را بگوش جان بشنوید و صدای سرورش
مرا اعلی را بسمع قلب سماع نمائید که با بانگ بلند
فریاد مینماید و حزب مشور خطاب میفرماید که ای
بیوفایان چمنیست عتس من هنوز تراست و آثار حسرت
مشتهر مرکز نمایا فرخ زول نمودید و سلطان خرد را
منکوب علم تزلزل برافراختید و در میدان ظلم بنامید
با سیف مسلول و سهام مرسوق هجوم نمودید و بسید
نبرار کنایه و اشاره و تلمیح با عظم الهنت و تو بهی قیام
روزی انهارا استغنا نمودید و بسویم گفتی الله کلنا من سعته

استلال گردید و دومی یکفینا کتاب الله بر زبان رانزید و
 مبدین مخصوص را محذول شردید و روزی عصمت کبری بها
 نمودید و از برای مرکز میناق و شمع افاق خلاف عصمت
 با زمان القا نمودید و او را فرید و وحید بنی ناصر و معین کذا
 و جمیع زحمات بیکایه و خویش را بر او حمل نمودید و درش
 اعتساف و اسوسختیه و مشبه و روز مشبهیش احکار و
 تجدیش از میان برداختید و در هر ساعتی صد نفر شهتا
 القا نمودید و می او را آسوده نگه داشتید و انی او را آزاد
 نخواستید و شبی او را در بالین راحت و بستر آسایش
 مستحج نهادید با وجود این فریاد و فغان بلند نمودید
 و صیبه نظم بافاق رساندید شب روز در بالین برید
 و بر نیان بیاوردید و در سیر و تفریح وقت بگذرانید

و آه

و آه و ناله نمودید و جرج و فرغ کردید ای هوفایان
 اینگونه وفای بعد است و تمسک بمیناق اعانتی نمودید
 امانت چرا هر می نمودید زخم چرا بانی نبودید بهم چرا
 این علم میناق کو آه معهود دست حضرت مقصود است
 البته سایه بر آفاق افکند و سعی و کوشش شما هر روز
 باری جناب میز را قسم بمحال اگر واقف بر وقایع علی
 و فایان کردی البته خون کبری و چنان ناله کنی که حسین
 انیت بمملکت اهی رسد یک کلمه بشنو مگر منصرف
 موجود و یکفینا الکتاب کویند ع ع

هو الاهی

ای فایان تیرت متقدره چنان منبدا که فراموش
 نمودم مجال است مجال بلکه عدم مجال است تحریر نتوانم

نخاسته است که در این کتاب آمده است

۲۰
 تقریر ندانم که کثرت مشغولیت بچه درجه است اگر حاضر
 بودی با چشمی که بر این دوی سوزان نظر میکردی و آساف
 میخودی پس بهتر آنست که نه بینی و ندانی با وجود این
 ملاحظه کن که از بهند چه رواج مندر است بطاهر از بهند
 بحقیقت از خاک است چه که سر چشمه اینجا است ماری تو
 در اینجا بودی و روش در رفتار این عبد و سکون و عظم این
 فرید و حمید را مشاهده نمودی و صبر و تحمل ملاحظه کردی
 حال قضیه بر عکس شده است ما غرق بلا کاینکه در
 ساحل راحت و رخا هستند اغا ز ناله نموده اند و
 فریاد و اوایل بلند کرده اند و جاؤا ابا هم عتاء بیکون
 تحقیق یافت دشروه شمن نجس در ابرم صدوده طاس کرد
 اجتهاد ما را بسیار از آن فروفتند و ناله و چنین اغا نموده
 والهماء علیک سرع

۲۰۷
 هو الاهی

یا من استانس بنا رحمة الله و استوقا لوجهه صفا
 به ملکوت الارض و السموات و اطفا الظلم بار و من
 جمیب لاح جماله و طهر صلاله فی ظلم من الایات ای
 رب ترکتی و حیداً فریداً بین جماهیر الملل الها جمه تا هم
 البدع بقواء الشبهات ای رب الطیف و الرحم منی
 و عجزنی و انصرنی فی کل کالات پروردگار هر چه
 نتوانیم ماه تابان کردان پشه ذلیلانه بادشاه طلیل فرما
 چاه افتاده ایم غریز مصر نما بچاره ایم قوی خصر فرما
 محتاج و مضطر تم غنی و توکل نما جز تو نخواهیم و بغیر
 تو نخواهیم ای بنم سوگلی ما غریزیم درگاه احدیه بنده قبول
 بن نشان اولور محبوب حقیقی بر قربان اولور آرزوی

جمالی که از محمد علی است

۲۰۸
 قرب جانان اولور مردانه اولور فرزانه اولور بک اولور
 چالاک اولور مهرا لاشدن تمیز پاک اولور حسینی شیز
 اول بر جان ایچون خوف و رجادن کچ فضای کرطابی
 عشقه وار مردانه مردانه رب اشغلا رومنه مه العبد و دوحه
 نه الفرج و اودخله فی جنة رضائک و دریاض عنک و
 غفرک امانت الکریم الرحیم انفقار ع ع
 هوانته

ای درقه طیبه شکر حضرت احدیت را که بعد از صعود علم
 عود در ظل شجره ایسار بلند فرمود و مرکز عیاشی را معین
 فرمود حال نوبه سانی چند در طکران اقامت که این کوکب
 عهد آیسرا از مرکز قطب عیاشی تویل دهند و بهانه نرفته
 عصمت کبری بر زمین منصوص جواز نظر رود و

۲۰۹
 جمال مبارک را تو همین نمایند که نفس جان بر خطا را مرکز دنیا
 قرار داده و مبین جمیع الواح و زبر نموده ع ع ع
 هوانته

ای میهمان الی الله نهز چند در هستان خداوند بنده
 ولی سرور انجمن دانشمندی و سرخیل عارفان پس
 نفاست بلند است و شائست از چند زیر از جام شام
 محبت الله سر مست شدی و بزمره اهل عرفان پیوستی
 و البهاه علیک ع ع

هوانته ای امه الله صد هزار آقا ناست
 آزوی درک آبی از یوم خور می نمودند و فاکر نگشتمه
 و بعضی اصناف حضرت بچون فاکر گشتی و از قوه
 حقیقه بن امریته نابض این صرف فضل وجود است

ای صلوات آیسرا از عیبه جانان الله الکریم

والله صلوات جانیب میرزا احمد علیا باری

۲۱۵
نه از ثمرات رکوع و سجود فلک من فضل الله یوسیرین بقاء
عراج

هو الله

یا من تمسک بذیل الکبریا؟ اعلم ان لسان الغیب
من المملکات الاهی یحاطبک بهذا الاشارة و یعولیا
مهدی ثبت القدم علی العمد القدریم وقوا العذب المینان
الوثیق و شتف الآذان بلالی ذکر ربکم الرحمن الرحیم
یا مهدی قد ماج اعاصیر لقرنزل و الاضطراب و ماج
طاطم التذیب و الانقلاب فالق عین القلوب ما
تطرق کبه النفس و تنجیه الابصار و هو عهد الذی ا
استفی ذر البقاء لمرکز المیناق و الیوم جموا المیزان
هجوم اجداد و و شبرا و ثوب السیاح و اطلقوا الاخته و
اشترعوا الاشته و نادوا بالویل و انحدروا کالسیل

کتاب
تفسیر
الکتاب
الکبری
در
تفسیر
قرآن
کریم

لیستوا مثل الاحیاء و تیز لزل اعدام الضعفا و سبطه
اکملاء و لکن الذین راقت سریرتیم زادت بصیرتیم و
ازدادت استقامتیم و مثبت اصولیم و تعدلت فروعیم
و اما الضعفا کستروهم طایفین فی مجاه العی ذریعیم بلعین
مکتوب الجناب و اصل وارضمون قلب مجزون شد
و کمال تاثیر حاصل گشت ولی ای بنده جمال قدم اکندت
صراط واضح و دلیل لایح و سراج ساطع و حجت بالغ
و نور آبی لامع عهد الاهی مشهود مرکز میثاق موجود مرجع
منصوص و مبین مخصوص مشهور بحال مبارک جای توقف
کنند شسته و محل تردید باقی نماندند مگر آنکه نفسی امر را
بر خود عهد مشتبه نماید و آقا بر ابر حجاب و آب زلال را
سب کتمان کند و بیخوفان نعمه الله تم تکبر و بنا کرد

بشیر

با وجود مهتاب منصفه صبح طالع مخالفت نماید و خود
سمرانه بتاویل قشایهات و القاء مشبهات پردازد
از اوج عرفان بخصیض خسران افتد و در اسفل غفلت
و ذمول مقربا به انجناب باید ضحفا را حفظ فرماید که
مبادا بالقاء زخرف قول از دور و نزدیک پریشان گردند
و کوشش با قوال بجز دان و دهنده ع

آسی در بحیرت تعالیت و تجللت بقره الوهیتک و عظمت
ربوبیتک عن ثنائی و ثناء کل شیء و تقدست و ترنت
بصدق احدیتک عن محمدی و نعتی و نعت کل
شیء فما احلی بالحق فی موارد العجز الاعراف بالذل و
الاکبر و الاجتناب عن العرة و الاستکبار کفانی یا
الهی عجزی و فقری و ذلی و هوایی و فزائی و اضغالی و حسی
یا محبوبی الطافات و احسانک و جودک و اکرامک
ای رب اغنیته فی فضلک القیم و جودک البین و
فیضک العظیم عما سواک بما به تنی الی معین ^{تفتک} جمیع
و اورد تنی عما شرعیة فردایتک و انزلتنی منزل صدق
بسلطان و بایتیک و سقیتنی من کأس العطاؤن بی
ساقی عنایتک و رزقتنی مائه السماء علی خوان ^{میتک} موهبتک

اى رب لك الحمد على ذلك ولك الشكر على هذه المنية
 التي اخصصت بها الخالصين من ارقائك وشهيد
 روجي وذاتي وكنيتي بانك اتممت على الرحمة واكملت
 على النعمة واسبغت على العطاء واكثرت على النعماء
 ولكن يا الهى اتدلل اليك وابتهل بين يديك وانفضت
 الى ملكوتك الابهى وترجى من سلطان جبروتك الا
 ان تقدر لي غايه منانتي ومنتى رجائي وما هو جلا بهي
 وصفاً قلبي وراحة روجي واخظم فتوحى ومسرة فؤادي
 واكبر رشدي ونور جيبني وافق مبينى وهو سفاك
 وانفاق روجي فى سبيل حبيبتك واحتراني بنار عذرا
 اعدا لك فى سبيلك وذلى وتبليل حسبى على
 التراب هشتياقاً الى ملكوت لقائك اى رب قدر

٢١٨
 لى هذا المنى واسئلى هذه الكاس الطافى تصهباء الاطفا
 من فيض رحمتك الكبرى واطعمنى من المائدة التي
 رزقت جمالك الالهى وتوج راسى بهذا الاطيل
 الذى تتلذذوا به الباهرة فى قطب العوالم اعظمها واسئلى
 من عبادك المخلصين المستشهدين انك انت
 الرحمن الرحيم اى رب هذا عبدان انتسب اليك
 عبدك الذى انجذب بنفحات قدس احديتك
 واشتعل بنار محبتك واهتمت من ناسم التي باجت
 من رياض معرفتك واستبشر بانوار سطعت من مشرق
 موهبتك وبام فى ميام الشفقت فى جمالك وتوغل
 فى صحراء صحاح ونواح فيه المشتاون للزيارة طلقك
 وشمل من كاس عطاك حتى سرح الى مشهد هذا

٢١٦
 في سبيلك وركض الى ميدان الفدا جبا بجا لك و
 انفق روحه شوقاً الى لقاءك اي رب اجبت
 عليه السج بسطانك وجعلته حبة غمائم وروضة
 غلبا له بقدرتك وبرطتك واستقام فيه سنين
 متواليات تحت تسلل الأعدال المشقات و
 هو يستبشر بذلك ويتبرج في كل ذلك الى ان
 ايده بفضلك وجودك ان يرتاح الى ملكوت
 قدسك فاخرجه طامعاً خلفك من قعر السجن الى
 فضاء الفداء في سبيلك يا حي يا قيوم طيب
 وقال يا ايها الكاصرون قلني في سبيل ربّي الجز
 ليس لي شيء اهدي لكم لهذه البشارة التي تبرئوني
 بها الا هذا العطاء لرأسي فاهديه لكم مقابلة لعرفكم فقط

٢١٧
 بين الملأ كاسد الشرى وتطأ في السماء توجهاً الى
 الأفق الأعلى وصعد روحه الى ملكوتك الأبعي و
 جبروتك الأسمى طوبى له ثم طوبى اي رب هذان
 المنته بان اليه ايديها على الثبوت على عهدك و
 ميثاقك ووقفها على اطاعة امرك واخلصها في
 دينك انك انت الكريم الرحيم الوهاب عرع

هواته

روحى لكم الفدا يا اجبا، الله چون حجبات عالم اعرضي
 وپرده تیره جهان خلكى از دیده برداشته شود صحراى
 وسيع وفضاى فرج جهان الهى نمودار كردد ودلبر
 بخشش بزدانى رخ بكت يد و مواهب جمانى جلوه
 ابواب ملكوت را مفتوح بيند و صدور سكان جبروت

۲۱۸
 مشروح باید حقایق اسرار نمودار گردد و لطائف
 انوار آشکار شود آنوقت قدر و شان و مقام یاران
 الهی معلوم شود و عزت و علویت کینونات معنیه
 اجزای رحمانی مفهوم گردد پرده رقیق بر چشم انبیا از
 مشاهده این مواهب بر زمین و آسمانست بقسمیکه
 افتاب نور مستور ماند و ماه منور محجب معذور مطکور
 گردد و کل گلستان خار مغیلان خرف و صدف
 یکسان باشد و گوهر و صحرایی جوهر مسادی گردد
 گلشن و گلخن مثل هم ماند و چمن و دمن چون باوای
 زاغ و زغن پس اگر البصار الیوم از مشاهده نور
 کبری شامه بر اجباب محجوب ماند تعجب ننماید و در
 جزیره استغرق نشوید پرده باین رقیق چون

۲۱۹
 حائل مشاهده جلال آیات الهیه گردد دیگر معلوم است
 که حجاب کثیف عالم عنصری چه کند معصود این است
 که بفضل و موهبت جمال احدیت دوستان را مفتاح
 که جوهر وجود جان فدا نمایند و قربان گردند ای اجباب
 الهی قدر این مقام عظیم را بدانید و با نچینترا و است
 قیام ع

هو القیوم
 حمد المین خلیفه حقیقه نورانیه و هویت رحمانیه و کینونیه
 رود انیه و جوهره ربانیه و دره نوریه و فریده نزاره
 و جبهها و واسطه الفیض النظمی و رابطة العله المکرمه
 و وسیله الموهبه العلیا فدا است بمواهب تبها
 و انصاف بر خائبانها و تشعشع و کلمت

و انصاف

واضمأنت واشرفيت ولاحت وابتحت بالأمير
 وهككت الأستار وشفقت الجار في ازاحة النجفا
 عن وجه توارت به الشمس في التجارب كل من جعلها
 فان وبتقى وجه ربك ذو الجلال والإكرام واقدم
 التحية والتناك والتسليم والبهاء على ملكة لدة
 البهيمياء والياقوتية المحمكة والخزيرة التوراء
 بطهرة الربانية والكنوزية الصمدانية والذاتية
 الرومانية والثانية الوجدانية وأسئل البدان
 كجملتي منخرقا من نزلها وستة فخرها في كبرها و
 مستفيضا من فيضها وستين من اثارها
 ومقتبسا من انوارها وصعطا من ابرارها وتقيفا
 من كتابها مشحان من خلقها وانشرها وابهرها

٢٢١
 واحتراما واصطفاها على العالمين سع
 هو الله
 قال الله تبارك وتعالى حتى اذا بلغ مغرب الشمس
 فوجدنا تعزب في عين حجة الالية يا ايها الناظر الى
 الملكوت الأسمى فاعلم بان في هذه الالية المباركة و
 الرتبة الملكوتية والنعمة اللاهوتية والحقيقة الروحية
 لايات للمستبصرين واثار لكاهدين فانظروا بان
 ذلك العالم البصير والعارف الواهت العليم المطلق
 بامر الرب لقدير المشاق الى مشاهدة انوار الكمال
 المنيرة منسوخة اقاليم الوجود وسافر في شرق الألبا
 ومغرب الأخرى وشتاق الى المشاهدة واللقاء
 فمراى كائنا من الكائنات وموجودا من الموجودات

٢٢٢
 الاطلب فيه شهود نور الوجود وملاحظة الحقيقة الفاضلة
 على كل موجود مركز السموات الرحمانية ومطلع النور
 الربانية والسر المستر والرقم المكنون في الكينونة
 الفردانية فتوغل في عوالم الغيب والشهود واخترت بجوار
 الكبرياء ومفاوز عوالم الخفية عن اهل الانشاء
 حتى اهتدى الى شاطئ البقا الساجل الذي خفي عن
 الأنظار وسر عن الأبصار وغاب عن حقل الاله
 الفجر القدم والاسم الأعظم والمطلع الاكرم والمغرب
 المنور الطالع ^{عند} آفاق الأمم
 فوجه شمس الحقيقة الربانية والذير الأعظم الرحمانية
 ونورية القدسية السبحانية والذاتية النورانية
 قسدية غاربية اى مخفية مستورة مكنونة في كينونة

٢٢٣
 جامعة علماء الوجود وحراج النار الالوهية حياثان
 المنظر الرحمان والمطلع الرباني والمغرب الصماني
 مقامان في عالم الظهور ومرتبتيان في حيز الشهود
 في المقام الاول هو فاضل عن سماء الخيرات وسبيل
 التجات والروح الساري في حيايات الوجودات و
 هذا الفيض العظيم وايجاد البدين يعبر بالماء المعين
 ومن الماء كل شئ حي وفي المقام الثاني هو الذناب
 في السرة المباركة والشعلة الساطعة في السناء
 المقدسة واللمعة النورية في محور البقعة الرحمانية
 كما قال النبي عليه السلام اكنتم اتي انت ناراً اعلى
 اكنتم منها بقبس ولعلكم منها تصطلون فالعلماء الغيا
 من حقيقة وجود عالم الوجود في حيز الشهود وكنهه

رتبة

الشريعة التي ظهرت من بارالوود اذا اجتماعا عبر
 بالعين الحكيمة اي حامية بحيرات حجة الغزيرة الودود
 يايتها الناظر الى تلك الوجود فليدبر في تلك معنا
 ثانيا في الالية المباركة فان ذلك الاعمال التي
 في عوالم الالجاد بقدم الفؤاد الساج في افان الكائنات
 بنزل الرشاد لما شئت فيه الغرام والتصباية والاشواق
 الى مشاهدة الاشراف من نور الافاق تاه في هياكلكم
 الكائنات ولام في سباسب وصياصهي سطلح
 الموجودات حتى وصل الى قطب الرحى مركز دائرة
 الوجود في الفلك الاعلى ومحور الكرة العليا ثم الدائرة
 حول نفسها في الفضاء التي لا يتناهي فاهتمت الى الوجود
 من الحكمة العليا والصدق الملتقى والمسيح كرام

٢٢٤
 والمسيح الاقصى الذي يورك حوله فوجدان شمس الحقيقة
 غاربة في مغرب عين الحيات الحكيمة اي معين بأه الوجود
 المختلط بحياة اي طين من غنما صر المر موجودة في حيز
 الخارج المشهود فذلك التوالط طاع اللامع وحقيقة
 الاحتقان والقيمة الاضخم موجود في هيكل بشري وقاله
 ترابي وجسم عنصري اي كيميائية جميع الاسماء والصفات
 والاذوار في هذه المسكاة اللدود السموات والارض
 مثل نور كشكوة فيها المصباح والعين له سيمون
 معن في اللغة منها عين جارية وعين بكيرة وقهي
 الشمس الشعاع والسحاب والرئيس وحقيقة والذ
 وامثال ذلك وقال المفردون كانهما تغرب في عين
 حمة ع

هو الله
والله اعلم
بما في
القلوب
و شدّة لوعتي وسورة غلقت وكثرت ظمئي وعطشي
لمعين فيوضاتك وسبيل خدائيك فاداهي
في جمالك وواجذبني لمنته الهدى انوار طلعته
وواشوقى للقاءك والتجوع من كفاوسر طاعتك
بصهبا عطاك اي رب اتى اسير اطلقني
بقدرتك واتى مستجير فاجرز من ذره حرمانى
بقوتك واتى دجيل فاقوتى في كف حفظك و
جمايتك ومشتاق ارفعني الى ملكوتك وملهف
ادخاني في ظل صونك وكل انك و ما سودة عليه
شعاني بطيات اعين رحمانيك اى محبوبى الى
نور الفراق والى متى هذا الحراق فى زيارت

الاشتياق فيغزبك ضاق صدرى وارتخا ازرى
ونكس ظمري وصدقته جوى وابعث شعري ودار ليحيا
وبلى غلطي وسالت عبراتي وصدعت زفرا تى و
سكراتي ودارت حسراتي في كل يوم اما رحمتي يا الله
اما تعطف عايموناى هل لا محير الا انت ام لي
نصير الا انت ام لي حنون الا انت ام لي ودود
الا انت لا وحضرت عزك انت ملاذى و ملجى و
مهرب في كل حال اجزنا وخطني واعرج بي الى ملكوت
جوار رحمتك انك انت المقدر الرؤوف الرحيم
هو انك
ع
يا ايها المتوج الى ملكوت الوجود والمتشبهت بنيل
رداء الغلظة في حيز الشهود المتقلب بين اهل الوجود

ذات

٢٢٨
 فامعن النظر في طبقات اهل البشر تزيهم منسكين في
 السموات التي هي المملكة والسيئات الهالكه والنجيات
 استارة والظلمات الخالكة من شر والنفوس والهوى
 والهبوط في مهاوى الدنل والشقي ومعذبين بشنون
 العقاب والعبي والاربعين في هياكل الجحيم وكل الملايل
 تنظر اشراق شمس الحقيقه في افق الامل وكل فرقة تصد
 سطوح النوار ساطعه في مشرق النور وكل قوم موعودون
 بظهور سيد الوجود الموعود عند اليهود والمنظر عند اهل
 الانجيل بفضل الرب الودود والمبشر بظهوره في حيز
 نشود في اسان الجيب الممجد حتى باشراته عن افق العالم
 تكشف الضلمات الصليبه وترذل العموم المسكافه في
 انوارهم وانشئت مثل جنود الجبل ويند صرلا

٢٢٩
 العلم والفضل ويكمن اولو العرفان وتبيد دعونه
 الخذلان ويلوح صبح المدي ويشرق سراج النجى
 يعهد كل اعوجاج ويستقيم كل انحراف وترذل
 كل الشبهات وتكشف البهجات عن وجه الحقيقه
 فلما جاءهم بالبرهان القاطع والنور الساطع والدليل
 اللامع انقلبوا على اعقابهم صانحين وعن الحق من
 المحجبين ع

هو الله سبحانه من انشاء الوجود وابدع كل
 موجود وبعث الخالصين مقاماً محمود وانظر الغيب
 في حيز الشهود ولكن المتكلم في سكرتهم يعمدون في اس
 بنان القصر المشيد والكور المجيد وتخلق الخلق الكبريه
 في حيزهمين والعموم في سكراتهم غافلون ونفق في

والفرق في الناقور وارتفع صوت البتفور وصعق من فرخ
صقع الوجود والأموات في قبور الأجساد لراقدون
ثم تفجخ لفتحة الأخرى وانت الرادفة بعد الرجفة وظهرت
الفاجمة وذهبت كل مرصعة عن راضعة والناس في
ذبولهم لا يشعرون وقامت القيامة وانت البتاعة
وامتد الصراط ونصب الميزان وحشر من في الأمكان
والقوم في عمية مستلون وانشق النور واحياء الطوارق
ومشتم في رياض الرب الفقور وفاحت نفحات الروح
وقام من في القبور والفاقلون لفي الأجداث لراقدون
وسررت التيران وازلفت كجنان وازدهبت الرياض
فتمقت ابرياض دانت الفردوس والكبابون في
... وكشف النقاب وزال الحجاب و

انشق السحاب وتحتى رب الارباب والحرمون الحاسر
وهو الذي انشا كل النشأة الأخرى واقام الطاعة
الكبرى وحشر النفوس المقدسة في الملكوت الاعلى
ان في ذلك لآيات لقوم يعصرون ومن
آية ظهور الدلائل والاشارات وبروز العلائم والبشائر
وامتثار اثار الاخبار واستطار الأبرار الأختيار والاكابر
هم الفاضلون ومن اياته النوار المشرقة من قوم التوحيد
واستعنت الساطعة من المطالع الجيد وظهرت البشارة الكبرى
من بشرة الغريب ان في ذلك لدلائل لاربع لقوم يعقون
ومن اياته ظهور مشهودة وشبوة بوجوده بين ملائكة
في كل البلاد بين اقطار الأخراب المهاجمة كالأدب و
بهم من كل جهة يعجبون ومن اياته مقادسة الملل الفاخرة

٢٣٢
والذوق النفاهرة وفريق من الأعداء السائمة للدماء
الساجدة في هدم البنيان في كل زمان ومكان ان
في ذلك لتبصرة للذين في آيات الله يتفكرون
ومن آياته بدائع بيانها وبلغت بيانها وسرعة نزول
كلماته وحكمه وآياته وخطبه ومناجاة وتفسير الحكامات
وما ويل المتشابهات العجرك ان الامر واضح مشهور
للذين بهجس الانصاف ينظرون ومن آياته اشراق
شمس علومه ويزرع بدر فؤونه وشبوت كالات ششونه
وذلك ما اقرب علماء الملل الراسخون ومن آياته ضو
جمال وحفظه يبيكل انسانه مع شروق النواره وهجوم
نناء بالسيان والسيوف والسهام الراسقة
من آياته ان في ذلك عبرة لقوم ينصفون

٢٣٣
ومن آياته حبه وبلائه ومصائبه والامة تحت السيل
والاغلال وهو ينادي الى التي ياملوا الأبرار الى التي
ياحزب الأبخار الى التي ياملوا الأنوار قد فتح باب
الأسرار والاشراق في خوضهم يلعبون ومن آياته
صدور كتابه وفضل خطابه عتبا بالملوك وانذارا
لمن بهوا احاط الأرض بقوته نافذة وقدره ضابطه
واشمل عرشه العظيم بايام عديدة وان هذا الامر مشهور
مشهور عند العموم وامن آياته علكو كبرياته وسمو مقامه
وعظمة جماله وسطوع جماله في افق السجى فذلت له
الأعناق ونشعت له الأصوات وعنت له الوجوه
وهذا برهان لم يسع بالقرن الأولون ومن آياته
ظهور معجزاته وبروز خوارق العادات متتابعات اذ

بكره

کفیض سحابه و اقرار العافلون بنفوذ شهابه لعبره
 ان هذا الامر ثابت و اضح عند العموم من کل الطوائف
 الذین حضرتوا بین یدی اخی القیوم و من آتیه سطوح
 شمس عرصه و مشروق بدر قرنه فی سماء الاعصا
 و الأوج الأنعام من القرون بشیون و علوم و فنون
 بہرت فی الافاق و ذہلت بہا العقول و شاعت
 و ذاعت و ان هذا الامر محسوس مع ع
 ہوائہ شمع روشن است و انجن
 روحانیان کلزار و کلشن نفحات قدر فشر است
 و نسائم حدائق ملکوت ابھی روح بخش مرستہ
 ندای الہی از جبروت غیب بلند است و صدای
 رحمن از جہان بہرمان گوش زد ہر مستمند و از جہند

بکر الطاف پر موجست و موج حسان رو باوج کھنزا
 رحمت است کہ باغبان غنایت بدست خویش ترین
 نموده و مرغان چمن رحمانیت است کہ رنگتک طیبور
 بہشت برین کشتہ رحیق مخمومت کہ نشد بخشش
 مواقع پنجومت و کائس ظهور است کہ طایف بزاجما
 کافر بہت ای دوستان تا چند در زاویہ خوابم و نمود
 درین نار و قودیم و غافل از مقام محمود چہ کہ جمال مود
 متفاح بچہ دوستانش متذکر فرمودہ کہ خبطہ اصغیا
 و غنہ ای از روی اولیا وان مقبولیت و محبوبیت
 در ساحت کبریا است ان مقام منصور است و منتظور
 مود است موختست سپاہش جنود لم تر و اوست
 و پناہش ملکوت ابھی رایش باقی الای ایش

۲۳
 علمه شد بد القوی خوبی لمن فاز به بفضل ربّه الازلی
 هو الله حقّین کونیه عموماً منظر اهرایات
 الیه ایسه آنجی شرف کرامت و منقبت
 کتیه ایله سرفراز و ممتاز اولان ان سندر ایت کبری
 در و نسو عظمی در منظر کامل در فیض شامل در نور
 باهر در طور شایسته منظر اسما در مطلع صدقاً
 علی ادر برزخ جامع در مشرق لامع در طعنا کبری
 در مجمع نهرین در مرکز سطوح انوار حقیقتله برابر
 ظلمت شتر در قوای روحانیه مقتضای جسمانیه
 غالب کلور ایسه ملکوتی اولور جبروتی اولور لاهوتی
 اولور رحمانی اولور معدن محبت اولور منظر عتبات
 اولور مطلع موهبت اولور مصدر فضائل انسانیه

۲۳
 اولور منبع خصائل رحمانیه اولور جامع عفت و
 استقامت و امانت و معرفت و رحمت و شهادت
 و عبودیت اولور جنت شهبانیه و خصایص حیوانیه
 سی غالب کلور ایسه معدن ظلمت اولور منبع
 خیانت اولور منظر حجاب و شناعت و شرارت
 اولور ای الکرمک سوکلی قوللری چاشم علی جمال
 مبارکک لطیفله منظر رحمان اولملی و اسلام غم

هوانته

شمع شبستان حق نور بافاق بخشش
 مقبلس از شمس شو شعلا و اشراق بخشش
 شروق منور نما غیب به عطر نما
 روح بصق قلاب ده نور با فلاق بخشش

جم

جسم علیل جهان خسته شده ناتوان
 مرهم مهر زخم شود اروی در یاق بخش
 فتنه عالم مجو در ره آدم پیو
 خالی از این کففت کوز با خلاق بخش
 گاه چو برق سحاب گاه چو ابر بهسار
 خنده بلبها بده گریه با ماق بخش
 یوسف کهغان من مصر ملاحمت خوش است
 جلوه ببا زار کن بجزه با صدق بخش
 فیض بهائی مسلح عون به آت ز جارج
 خاک درش بر تو تاج مرده بمشتاق بخش
 جان کینین دلبری آفت انس و پری
 کربدهی بر پری فرصت عشاق بخش

بلبل کویا بسیا نغمه بکاشن سرا
 صیو بزین یا بهار چینه با طلباق بخش
 یکیم که بود در کا پر در بان اولور ^{اولور} کتور جان و دله سلطان
 مورد ضعیف اولور بسیمون ^{اولور} حمدات ایا الیمه سلیمان اولور
 ذره صفت بر تو خوشتر شیده نور حقیقت نمایان اولور
 قطره نابود وجود اولور بسیمه در و کهر دن دو و عثمان اولور
 بنده ناچیز ضعیف اولور اگر تاج سر جیه شایان اولور
 لشکر جهل ایسه پیوم باشنه میر سپه صفدر میدان اولور
 شمع حقیقت اولور افکار سار نوزدهی شعله سوزان اولور
 دلبر جانانیه جانی فدا یکیم که ایدر شاه شهیدان اولور
 آفت هر فتنه دن او تور اولور ثابت جهمه رخ پیمان اولور
 ع ع

یا ابا الفضائل و امه و انجید چندی است که بوی خوش
معانی از ریاض قلب آن معین عرفان بمشام مشتاقان
نرسیده و حرارت حرکت شوقیه شعاعش بجز من
دلهای دوستان حقیقی نرسیده و حال آنکه کتب
مفصلی در بدایت حرقت از فرقت محبوب آفاق آرزو
شد دلیل وصول ظهور نمود و اشاره قبول شده است
معلوم است این افسردگی و پژمردگی از شدت احسرت
از فراق محبوب آفاق است و این نمودت از کثرت
تاثرات از مصیبت کبری، و لکن انوار شمس حقیقت را
افولانی نه و امواج بجز عظیم سکون و کمونی نیست فیوضات
طهارت ابری مستتر است و تجلیات جبروت اعلا تر از اف

ابر نیسان عنایت فائز است و شران محبت الله
در جبهه امکان با بصر تائید از رفیق ایمی متابع است
و توفیق از حضرت کبریا متواتر اگر ان افتاب نور از افق
ادنی که افق امکان است غار بست از افق اعلا طالع و
لاح اگر با کمال البصار بشر سبب سحاب جسمانی از نشأ
افتاب حقیقت نورانی محروم و ممنوع و محجب بود حال
آن حجاب که در هر عهد و عصر و سید انکار بود کشف العطاء
کردید چکه در جمیع احوال ظهور که منظر احدیتش
از مصلح امکان طالع شدند بهانه غیبتش ان بود
که می گفتند انما انت بشر مثلنا و ما هذا الا بشر مثلکم
خلاصه ظهور این منظر احدیت را از منظر الع بشریت
علت بطلان میگردند و سبب انکار میگردند و بعد از

صعود مؤمن و مومن میشدند زیرا باین ظاهر شخصی بشری
ملاحظه نمیکردند لهذا منتهی قوت و برهان در حج الکلی
میشدند و مغز و بصیرت الیوم جدید میکشند چنانچه
اگر ملاحظه بفرمائید مشهود میگردد که در جمیع اعصار اعلاء
کلمه الله بعد از صعود مشرق انوار باقی ای کرده
چنانچه فطره ایمان بعبودیت را نمودند و در کس
تر شمرند در جمیع اعیان در یوم ظهور اسرار نمودند و
ورزیدند و بهانه جستند در لانه اولام آشنیانه کردند
چون ملاحظه می نمودند که شخصی به شکل بشری ظاهر و مشافهت
جسمان دارند از موهبت ربانی محجب میمانند چون شیطان
که فطره در جسم خاکی و طلسم تراب حضرت آدم کرد و از آن گزند
نی پایدان که اعظم موهبت الهیه و اشرف منقبت ان است

کوفه باین باشد و خلقی من نار و خلقه من طین گفت
باری مقصود این است که در رساله ایمان به یکبار
بمنزله سیاب شمرده اند و حقیقت نورانیه را بمنزله آفتاب
و حینند نشیند و بن این الائن اتیای سیاب السماء
بقوایه و محجبه عظیم عبارت انجیل با باین کوه تفسیر قابل
فرمیده پس حال وقت شعده و اشتعال است و هنگام
نار و انجذاب وقت آن است چون بگرد جوش آید
و چون حجاب در برق و خروش و چون حمامه در قیام
و قادر نغمه ترانه بگوئید و چون ظهور آید و قادر نغمه
و نوا آید ای بلبلان کلر ابرایت دای به بدان
سبای عنایت وقت جوش و خروش است و هنگام
نغمه و اینک است حال رنگ مشینید و غمخون بخون

محبسید پرواز با وج عالی نمائید و آغاز آواز در گلشن
 هری نمائید قصه سبای رحمن کنید و اینک ریاض
 حضرت مثنان کرد این بهار الهی غنچه سرشاید در چ
 موسیقی آغاز ساز نمائید و یکلهای معانی بهم در همراز
 کردید یا ایالفضل این شستعال تار سر زنگ و این
 اشراق انوار حبتک و این امواج بحر نمانک و این
 نسائم ریاض ایقانک و این نعماتک الساقه اللادان
 و این نجاتک المعصرت المشام اهل الامکان این خبته
 قبلک و این بر سر صدک و این بشاره روه دک و
 این اشتعال جذوتک و این شعله قبستک دع
 استکون و نوکان فیروزه الایام المحوده من شته العوم
 محوده محموده فاخرج من زاتیه الخمول واقصد اوج

القبول و طرفی هذا الفضاء الأبهی و ادخل حدیقه
 امر الله بما یک عاشر و الخ قدسه و اعلاء کلمه قیاماً
 نیز نزل به ارکان الشکر و میره بقرآن فی الاحجاب
 عن رب الارباب و اعلو معالم العرفان و تنشر اعلام
 الایقان و تحقق ریات التبیان و یرفع شرع الحیوه
 فی سفینه النجاه علی بحر الامکان جناب اناسید محمد در
 خصوص حرکت انحضرت بصنجات کیمی نفضیه مرقوم
 نموده بودند جناب آئین زعفرانی است تفصیلاً عرض
 خواهد نمود اگر چه آنچه موقوف رای واقع شد بنظر جناب
 که جو در انحضرت شمر شری جدید خواهد شد در صورت تقسم
 بر غزیت بنظر خیال می آید که اول زیارت تربت طاهره
 مشرف شوید بعد عازم آن سمت گردید و الرجوع الیهما

شکر

۲۴۶
 عليك بنهايت استعجال مرقوم شده عفو فرمايد عتق
 رساله استلاليه كه اثر و نام آن جان باك بود قرانت
 و تلاوت شد بشكر انيت الطاف حضرت احديت لسان
 كشودم كه تا ميدان ملكوت اهبالش نفوسى مبعوث فرمود
 كه بهدايت جميع فرق عالم قيام نمايند و نطق و بيان
 قوت برافشا نراد جميع ملأ عالم حاصل و معاوضى نباشد
 نكوه عا نا انظهم بنمايه و اتاكم على بيان برمانه
 و اثبات حجت و دلالت و اظهار امره بين ملكوت خلقه و لولا
 كان للناس آذان واعية و عقول نكية و نفوس مطهرة و
 قلوب صافية لكفتم هذه الرسالة و اتى لا تضرع الى الله
 يجهلك آية الهدى و راية الحق و مدار العرفان و مطلع
 الايقان و محمد الطريق و الدال على سوا السبيل بين

جناب آقا محمد باقر انصاري عليه السلام

۲۴۷
 من الوجود و قائم جزو الكون و تعلقك الشهود انه مؤيد من
 ريشاء و انه اعلم كل شئ و تدبير و البهاء عليك ع
 هو الابهى

اى سجير ياب رحمت كبرى جناب ميرزا عنقايت الله
 چند ايامى در مصر چون طوطيان شكوه كنون گشتند و چون
 بدلان حشر كرمى انجن بنابر انبان گشتند و به انرا بنينا
 برانداختند از كسرت تنقل نبات و تلاوت شهيد مهران
 عواض بر پستان و دندان جناب ميرزا عارض كه چون
 اسما بهماى با بل كنج از كار عا طل و باطل شد عده زندان
 بندش كچيت در شسته در لاي كسته از هم بر كنجت عروا
 منظوم فنشور گشت و جوامع موقوفه موقوفه شد حال با
 دندانى ننده كيعصه لؤلؤ بود همچون صفا سرازير پوسته

۲۴۸
 درد مان گرفته از فوج منم نوزم اول آرایشش بیشتر نظم
 و ترتیبش دلگشا است و لکن این فوج بد بر چون اجنبی
 و بیگانه هستند چون فوج وطنی و بهشتی سبای مطیع
 و متفاد نیستند گاهی در صدد و لغو و تصرف جنگ بیایند
 و معصه کنند و سرفه و خواران را بیخا و غارت نمایند
 و گاهی در نفس اولیوم دمان فساد می کنند و الهیاب پر
 حرارت ایرات نمایند چون نمند بر آنکه همه خصیان و
 طغیانان از بیدار شود چاره نداردند مگر آنکه از فوج
 بیگانه را اخراج بکنند و چون اولیوم دمان را راحت و
 سکونی حاصل گردد فوج را اعاده بجهنم و حرکات حری
 نمایند بلکه شجاعتی ابراز کنند و صید مرغ و ماهی آهوی
 بیابان و کبک دری و بزکوهی و پنجه و تیره و غیره نمایند

۲۴۹
 چون یک شکم جنگا کنند و خوان انجام برند باز بنای نماید
 نفس اقلیم بگزارند باز اخراج شوند باز اعاده شوند حال
 بر این متوال است بازین جرح معطل و کارخانه توت
 باین سخن عظیم تشرف آورده اند افواج عاصیه بگزارند
 که فتح و فتوحی نمایند گاه گاهی بیفوج بجهت مواقع تجوی
 خواهند و شیخانی زنند لکن خیره شمشیر و فتح عظیم حاصل
 نمی شود اینها جمیع فواج بود بر سر اصل کلام بود چون
 مستی اینها آید امید چنانست که نوزم هدایت شوند
 و جمیع آن خاندانرا بر زمین رحمانت و دلالت قرار دهند
 در مولتی که سوسیا بقره اعظم است از محبت الله را
 چنان روشن کنند که آتش بجز کون قلوب زنده و شعله
 و حرارتش اطراف و کائنات را بفرود نهد از جوشان را

منابر

مناسب بدیدیم این نمون نسبت بالقدم قوت و
 قدرت و سلطانش چون آفتاب زائق عالم طالع
 واضح اسرارش عجیب است و آثارش غریب جلوه
 تجلی نور است و لغزشش نور صدمه ترا بطور کوشش به
 گران است و فضلش به پایان ریاضش موقوف است
 و ریاضش مدهوشی قطره اش دریاست و جذبه اش
 و امکان اش نشان بهارش حیات ابدیست و
 خورشش بر سه سرمدی قطرات امطارش نشانی است
 فیضش کبج روان آبی نوزش جهان افروز است
 و ظهورش آفتاب نور ملکوت سعی بلخ بایر هر چه عظیم است
 تا منظر این الطاف شوم و شریسته این انعام کویم
 و البهائ و حال مل الهبائ و ظل الشیون و الأوال رع

هوالت خاطر من افهه الأعلی

قله تبارک و تعالی ایستوی الذین یعلمون و الذین لا
 یعلمون خداوند عالمیان در کتاب مجید که فرقان بین حق
 و باطل و نور و ظلمت و علم و جهل است بتصحیح بیان مابین
 دانایان و جاهلان را فرقی و تمیز کرده یعنی انسانزاد
 زهر و یاعلمون و بشر را در سگت لایعلمون محسوب فرموده
 انسان را بمقام عقله البیان مفتخر و بشر را در سبه العکم
 الذین لایعلمون آورده پس انسان از سعه علم خود غنی فرمود
 و بشر را ضنک معینه منت داده انسان را شرب ظهور
 نصیب فرموده و بشر را زقوم جهنم مقرر داشته انسان را
 عکاس مرتقا بلین بطیون جلیم و لوان محمدهن باکواب
 العلوم و المعارف و قواریر الحکام و الکتابین جالس نموده و بشر را

این سخن از تعریف است
 خبر جناب علی بن ابی طالب
 از حضرت علی بن ابی طالب
 در بیان صفات او است
 و اینها از کتب معتبره است
 و در کتب معتبره است
 و در کتب معتبره است

عاشقانه با کج و در رکات الجلیل بشیر بون با کج و کج
 و یا کلون لم البعض والعند مستقر نموده انسان را حقیق محسوم
 و سبیل مکتوم عطا فرموده و بشیر را شور و خور و خمول
 مقرر داشته جام می و خون دل هر یک کبسی دادند
 در دایره شمت اوضاع چنین باشد هل یستوی الذین یعین
 والذین لا یعلمون انسان را نور عرفان عطا فرموده و بشیر را
 ظلمت حرمان انسان را شرافات آفتاب بیا آفتاب
 و بشیر انغمیم تیره کار کده داشته انسان را بخلعت عرفان
 جمالش خلیع نموده و بشیر در پس پرده غیب منتظر داشته
 انسان را بایه قرصنت العلامات کلمها واقف نموده و بشیر
 بکجاب هل القیامه قامت محجوب انسان را بفرمان کلمه
 مستغاث و فیات عارف نموده و بشیر در پس شهادت

ایمان و علامات معوق و معطل داشته انسان را بیک
 بعد و یشاق ثابت و مستقر نموده و بشیر انقبض و درین
 و اجمال تاویل و تحلیش مهیا نموده هل یستوی الذین
 یعلمون والذین لا یعلمون انسان را بخلعت آنا جعلنا
 خلیفه سرافراز فرمود و بتاج کرامت خلق الله لادم علی
 صورته متباهی انسان را مسجد ملک نمود و بشیر امر د
 فلک فرمود انسان را وارث میراث نبوت و حکمت
 فرمود بشیر را مستغرق بحر حسرت و غفلت و کفایت نمود
 انسان را منبع علوم و حکمت و معدن نبوت و شجاعت و
 مخزن همت و غیرت و منظر آداب و تربیت فرمود تا
 چون آفتاب جمال در ظل غمام مستور گردد انسان را کلام
 چون آفتاب منیره و آنچه در شنیده در سماء امر متعلق و نوار

کدر

کردند و بقوت نورانیت چنان یکدیگر را متعاضد و متما
شوند که نزار غمام اثری و ناز ظلال خلیا بر اثر این شمس
اصدیت وارد آید تا اشعه آفتاب عهد چنان غنیمت بشود
وجود را روشن و منور نماید که از عدم و نقض و نفی چیزی
و حرفه نماند استغفر الله عن ذلك اگر اشراق آفتاب
عهد که مراد ف با وجود است و امر فر مصطلح از وجود
نزد اهل بها آفتاب عهد است بر لفظ عدم و نقض و
نفی نمی باشد هرگز بقصص مستی عارضی موجود نبود فتعا
عن ذلك علواً کبیراً امروز جمیع اشیا بافتاب عهد الهی
روشن یعنی جمیع مهورات از فیض عهد یعنی مهور
گردیده این است اصطلاح اهل بهادر این عهد جدید
که مطابق است با بیان حکمای الهی که فرموده اند جمیع

موجودات از فیض وجود حق موجود گردیده قلوب مجالی
و منطاهر و الفاظ مختلف و کونا کون لکن بمعانی و حقایق
و شرب و حریق و سبیل وحی و باده واحد هر لحظه بسکلی
آن بت اختیار بر آمد رو کرد و نماند شد سخن را
روی بر صاحب دلان است ای الذین یظنون آیا
مقصود از عهد قدیم در جمیع الواح و صحیف الیهیه چه بود
و از آیه شریفه یا نبی امرئیل اذ کرم النعمی التي نعمت
علیک را و قول بعدی چه و از آیای فایز چون چه این
شده و مقصود سوره مبارکه والمرسلات عرفاناً فالصفا
عصفاً و التاشرات نشرًا فالفاثقات فرحاً فالملقیات
ذکر آ کیانند حاشا لا ریب فیه هری للمتقین و ذکر آ و
هری لاولی الالباب فی المبدئ و المآب الذین یعقلون

۲۵۶
 والذین یعلمون ای الذین آووا بعد الله ویتناوه فی الیوم
 الموعود یوم الذی فیہ یطمس النجوم و فرجت السماء
 و نسفت اجمال یوم یقوم الناس ای یادی احمرک
 الناس لنصرة ربنا الناس فی سنة التدار و یوم
 عشرة بعد الفرج الأعظم ای یوم طلوع شمس الذکر
 عن افق العهد لتربیت الناس بعد یوم الأبی و صوته
 جمال الحق الی سماء قدسه الرقیع المنیع لیل یروزها
 ان دارد که ستیاره یعنی یادی امر که بدو طلب تجاوه
 یوسف مصر احدی راه در جاه غربت و وحدت بلانا صر
 معین یافته بیکت و کن بصوت و کینغرا من نغمه لریند
 که بشری که در بریم وجود رخ یار عیان شد چشم همه روشن
 از فجر بقا طلعت دلدار عیان شد چشم همه روشن

۲۵۷
 امروز که یوم عید الهی است خفته کان بالین محو را بشارت
 طابع تیر عهد صحو و بیداری نرس است چه که هر روزی را
 روزی مقرر در صبحی را صبحی بمقرر کرده
 هو الأبی

دارت
 ای دوستان الهی و منجربان ملکوت رحمانی از عا
 الهی و حکمتهای بالغه صمدانی آنکه چون فصل ربیع
 آید و صولت خریف شکند و بهار جان بخش برسد
 و انقباب نور سبج حمل بخارند و ابر نیسانی کو بهر نشاند
 و لواتح از دی بهشت بوزد و نسائم جان بخش از آری
 بگذرد درخت سبز شود و شاخسار شکوفه نماید
 و درشت و ضوا و کوه و دلهما چون زفر و خضر اغبطه
 سندن استبق کردد کلهما و الله ما چمن بیا یاید

روز

کلمه
 در کتب
 و کتب
 و کتب
 و کتب

۲۵۸
 و مرغزار و قطار رشتگان از جنان شود و سر در بوستان
 بیالده و غنای لیب ناله و فغان نماید و غنچه مکتد در دهان
 گیرد و جمیع این مواهب حضرت بچون رخ بکشد
 و لکن بهنگام شرم و میوه تر و نتیجی این اثر فضل صیفت است
 و موسم حرارت عینا و در شدت صورت تابستان است
 و در حدت تاب حرارت شمس آسمان پس حال که
 بهار آبی منتهی شد و بساط اربع معنوی منطلوبی گشت
 لطافت کل و سنبلی جمال حقیقی منجی شد و حسن جمال
 محبوب ایی در ملکوت اعلا و بهرودت بقا و مما لک انبی
 جلوه فرمود باید از اشجار حقائق اجزاء الله در حدائق الله
 انما لطیفه طیفه و فواکه بدلیه رطبه روحانیه ظاهر و همی
 کرده و الا از آن بهار آبی بضمیمه نداشته و بهره نبرده

۲۵۹
 و از فضل بیان این سخات حضرت بزبان مجرود مانده
 و از آن ای جهان بخش ریاض احدیت مانوس گردیده و
 لائق سوختن و افروز خلق هر کجانی است چه که باغبان
 آبی را مقصد در عرس این اشجار و نشانند نهالها
 بهمال در این مرغزار و فیض بهسار آبی و بخشایش
 غیر قناری ربابی و اشراف و تربیت شمس حقیقت
 بهسوس لواتح عنایت و موهبت جمال احدیت ظهور
 انما سرور و فواکه طیفه مشکبار است موسم بهار اگر چه
 طراوت لطافت اشجار و شاخسار بیشتر و مشکوه و
 جلوه و زینت و زیور کله و ریاحین و از بار باهر تر
 و دشت و صحرای سبز و فترم تر است و موسم است فاضله
 از فیض آبی است لکن ظهور سراج و شرف فواکه مالار است

عین ولا سمعت اذن ولا خطر بقلب بشر در موسم
تابستان است طوبی الشجرة ظلمت منها الیقین والتمتع

العظیم رع
هو الله

ای مرد میدان عرفان سحر کن که بچنین پدیر ز کوار
موقوف گشتی که بجهت جمال قدم کربانی چاک دارد
و بنور معرفت اندر رخ روشن و تابناک در تنای
عجیب آفاق سانی ناطق دارد و در حق عباد چون
ارادتی صادق چون از این کاس نوشیده و از این سینه
پرده احتجاب را از پیش چشم تو درید تو را موقوف بودستی
کرد که انشا الله در افواج انگیز عرفان و سپاه حیات و کجا
سالار کردی هو آمار یک شده است و این انامل بحر مشغول
رع

هو الله
لم یسألهم الله و یسألهم رحمان غفلت نفوس و وقت
قلوب و شدت انکسار در شهوات و کسرت اشغال
بمضرات و اعمال شرعیة ناسر و اتباع ارا اید
و کسرا آن قیل و دیار استوار جنت و عقیقت
پروردگار زنجی از روز یکد آتیم هر مدی و کسور
تقی و شهر بار دیار نقطه طایع و نو که خندان مانع بود
بهر حضرت لایق نفس را در شهر حاضر شهربا نمودند
و در مشهد فرابا و جوی انامه بار خرد شمع از دست
در آن جمیع حاضر بود و با کمال تقطیع از افق
بشارت عظیم خون بدر با هر عوانان عبرت مکرر

لم

جسم و سحر و جادو و سحر را دم تو بکند شسته
 و پیر روح مفسد شمس هم تو شتر نیز با وج صفت
 و مظلوم فریاد کننده و الملمات کجاست ازت است
 این خلق عظیم و جرم بدین اوقات از جمع جهالت آن
 اقله را احاطه نمود و فراتر بقصد تسبیح آیات که بر زبان
 احاطه کرد بر زبان نیز چنین دارد در کت و
 گاه غیبی و گاه ظاهری باشد با وجود این عبرت نر فتنه
 و بیدار است زنده و پند و نصیحت قوی تر از هر مکر روز
 بر روز عقلت نر داد شد و عجب است که زدید و
 نگران لغت از دید یافت و در نهایت در شهوات
 استند است نه عبرت و نه ندامت نه توبه و نه

پشیمان و نه عبرت و نه فتنه و نه نصیحت و نه توبه و نه
 صبر و نه در راه استوار است و پشیمان است که از یاد
 پند و نصیحت عیان مستولی گردد جز خداست
 پشیمان و ندامت نشود و چنانکه انرا بشماره طغیان
 بر افروزی جز تاب تو بر درازمانه و بستراری
 نیغیرد و لای این درد در زمان غم و این ستم
 در این عالم آسمانی یک چیز است و آنرا کفایت
 محکم تعلق نمودی بجز در وقوع محض مقاصد تعلق بر کردید
 و نسیم خیر عافیت و سوسریست تعلق بر کردید و نصیر
 حرکت آسمانی تعلق بر رسید و از جمیع جهالت در آن
 زیاده آثار رحمت پروردگار است که از شکار تعلق بر است

۲۹۴
 دان امر برورد و عهد بقید که نغظیس رحمت عزیز
 غفور است و جاذب عنایت رب است و گویا
 که باید در فاسر کشیده است علاج فوری این
 درد و وسیله نشان دفع بلد بجز در وضع
 اسر عجز کشیده و آفات دشمنی که علت
 که اتفاق آن اقدیر است و تا برین منجبت تمسک
 نشود و آفتاب چشم حضرت در مشرق و تابان
 گردد و کان و عدد تیر میفولان با وجود این
 در تربت مبارکه و عایشه میسر و تفسیح و تبارک
 میکنیم و گریه در از این میسر که این مصیبت را
 دفع فرماید و میسر فرمائید علی الله بجز هیچ اجتناب

۲۹۵
 و حسن الهی بتبذیر اربع ابر بر مبر
 ع ع
 هو المثلث
 الهی در جای و غایب آمانی مؤلفه و خصموا
 سلطان و شعوا القوة بر بانک و حمت
 و جوهر لبر تک باقر و با قیوم و ذلت رقابسم
 سلطانک یار قیوم تقدیر قدر الیوم و خصمت
 اغنا قهر لبر تک یا مولای المنون و قد نعموا
 تحت محراب سباع ضاریات من البقیات و
 سقطوا فر و بده الخذلان من البصیبات و
 استول علی ملک الدیار و الله یمر القیوم الخلد

۲۳۴
 دستم رسید و الیوم ففتح علی بنسروز لرل
 ارکانسرد امراض حب مهر و از حج اردو همسرای
 رتبه لایق تقدیر بنلوب غیر همسرد و شرف صبریم
 بانلار غفل و غفرانک و نفسانک و رحمتک و
 استغاثک و اذیع عنکم هر بیاید و مشقتک و
 سقامتس انت الرحمن

ع خ

هو الأجدی

یا علی اعلم حق البیقین ان اسمی عبد البرهء و سمنی عبد
 البرهء و صفتی عبد البرهء و یقنی عبد البرهء و شرقی
 عبد البرهء و حقیقی عبد البرهء و کینونی عبد البرهء

۲۳۵
 و ذاتی عبد البرهء و ستری عبد البرهء و عدلیتی
 عبد البرهء و ظاهری عبد البرهء و باطنی عبد البرهء
 و اولی عبد البرهء و آخری عبد البرهء و قبیعی عبد البرهء
 و روحی عبد البرهء و فوادی عبد البرهء و جسمی
 عبد البرهء و بصیری عبد البرهء و سمعی عبد البرهء
 و نطقی عبد البرهء و فکری عبد البرهء و ذکری عبد البرهء
 و حفظی عبد البرهء و ادراکی عبد البرهء و تخیلیتی عبد البرهء
 و ملوکوتی عبد البرهء و جبروتی عبد البرهء و ناسوتی عبد البرهء
 و لاهوتی عبد البرهء و ماهوتی عبد البرهء و کعبتی عبد البرهء
 و حقی عبد البرهء و حرمی عبد البرهء و قبلیتی عبد البرهء
 و شعری عبد البرهء و منافی عبد البرهء و غنائی عبد البرهء

و مسجدی اکرام عبدالبهاء و مسجدی الاقصی عبدالبهاء
و غایتی القصوی عبدالبهاء و سد رقی المنتهی عبدالبهاء
و ملاذی عبدالبهاء و طنجی عبدالبهاء و کهنی عبدالبهاء
و حصنی عبدالبهاء و نیتی تسمیتی عبد عبدالبهاء و
بغیتی مشرقی رقی رقی البهاء هاندهی و دینی مشرقی
و مخبری و اقراری و اعترافی کما نال القائل اضم اذا
نودیت باسی و انشی اذا قیل لیا عبده لسیع
عبدالبهاء عباس

هو الله

ای ثابت راسخ بر عهد و میثاق الهی مسطورات
انجذاب و اصل و مضامین معلوم و واضح گردید

محمد خدا را که در ظل کلمه توحید و آیت باهره تفریح بفضل
رب مجید نفوس مبارکی مبعوث و مؤید گشته اند که گهن
میثاق را رکن برکینند و بنیان عهد و پیمان را بنیاد
متین جنود شهبات را رادع عظیمند و زوایج اودا
دافع مبین این معلوم و واضح است که هر امر غنیمی را
در عالم وجود هجوم شدید محقق و هر غنینه متین را
اصواج کبیر مصادم و مکرر چنین بنیان پیمان را ناقصا
در نهایت قوت پیدا خواهد گشت و چنین بنیثاق
قدیمی را متقوامانی در غایت قدرت موجود خواهد کرد
بجز محیطی هر چه وسیع تر است طوفانش عظیم تر است
و بنیان هر چه متین تر است معرض شستاد هوا

بیشتر

۲۷۹
بیشتر است و الیوم میزان امر است و حفظ و حیانت
دین الله و سلامت اجناب الله و نجات عباد الله و صلوات
کلمه الله و نشر نجات الله منوط و مشروط به ثبات و
رسوخ بر عهد و پیمان الله است و اگر چنانچه مقدار
جزئی و همین وسعتی حاصل گردد جمیع امور مستحسن
و محتمل میگردد حال بعضی از نفوس با طوائف الجلیل در
فکر نغمه و کسر عهد لکنی و فسخ و قطع پیمان عظیم رحمان
افتاده اند و بجان خویش تیری حاصل خواهند نمود
فبئس ما هم یفعلون فسوف تری بر منی خسران مبین
در ترسندگان حسبنالکتاب الله گویند و کبی یوم نغی الله
کلام من سعته بر زبان رانند و می عصمت منکوست

۲۷۸
و خطا و سهو ممکن و مأمول است گویند و قیام
تو حیدر بظواهر بالابند لکن در حقیقت تو همین کجی
خواهند رب و حیدر اشتریک نباشد بر زبان رانند
و باین کلمه تجدیش از زبان و تشویش از کنار مراد دارند
کلمه حق آید بها الباطل همین است چه کمال الهی
روح لعنیه التامیه فدا اشتریک و شبهه است خضر الله
بلکه عبودیت لایه و پرستش بر بارش و قطع و سستی
فاته و حده احب ان یكون محبوب العالمین و عضو
العارفین و لکن اهل شهرات باین اشارات
مقصود نشان تشنت کلمه الله و تقرب حقربان الله
و تحقیر عهد و پیمان حضرت رحمن است تا نفوس

ضعیفه را بر خرف قول تزلزل کنند و چون تصور می چنین
 بخاطر گذراند مسلت عصمت پیش آرند و حال آنکه
 مدعی عصمتی در میانند و چون این را در پیست
 عنصرتن کنند عهد و پیمان را از بنیان انکار کنند
 باری اصل اساس این اشارات و شبهات را میراث
 از عمر گیرند که در صحیح بخاری که کتاب حدیث مسلم
 صحیح اهل سته است مذکور است در وانش ثقات
 و صحش بری از شبهات مرقوم و مذکور است که
 حضرت رسول روح العالمین له الفداء در وقتی که
 انار صعود بر وجه مبارک بمبادیش نمودار شد یعنی
 روی تابناک بر افروخت فرمود کاغذ و قلمی حاضر

نمائید که چیزی مرقوم و بیان نمایم من بعدین که از شیخ
 و دستور العمل نمائید و حاضر بود گفت حسنا کتاب
 الله بعد بعضی از اهل بیت گفتند اطاعت امر
 نمائید و قرطاس و قلم حاضر کنید خلیفه ثانی استغفر
 بزبان راند که ان المرء لیهجر یعنی حضرت از شدت
 مرض هذیان میکوبید لغو با الله من القول الباطل
 التحیف باری این کلمه حسنا کتاب الله را ابتدا
 عمرا دانمود و امت اسلام الی الان بوبالی این کلمه
 مبتدا کسیکه از جمیع الوار و ادوار و وقایح و دسائس
 و وسوس و واقعه بخیر کان نماید که قائلین حسنا
 کتاب الله در این کور است و بس دیگر سچا پخی

۲۷۳
 داند که همیشه باین وسوس و وسوسین خلیل در دین
 و شریعت است و اوضاع گشت که بنیان امر متزلزل کرد
 و حال این اقوال از امر ارضیه بعضی سبک منفران است
 که خویش را از دوستان میسرند و اگر گوش یابند
 تلغین می نمایند مقصود این است که آنجناب
 مواظب بوجه که مبارک صغیر است مضطرب و متزلزل
 نمایند و شب زود در تنگی و توشیح خود را می در
 قلوب یاران بگویند بقسمیکه اگر افواج نقص
 چون امواج و لواز آسمان برسند نتوانند زخمه را
 نمایند فانک مؤیدین هذا المقام نسل اللد ان
 یعنی بک آفاق قلوب المقبلین ع

۲۷۵
 هو ارباب الترسیم
 یا ابناء الملکوت ان سلطان الملکوت قد تم فتح عجم بر
 الناسوت و ان شمس حواله القابوت تم طلعت و ان
 من افق الجبوت القرة لها و اللمنة لها و العظمه لها و ان
 استغناء بنور و استغناء من فیض جود و ان رب
 الکنود الموعود فی التوریه و یسان داود قد ساق اجواق
 ماکتله و افواج کما کعبه و برکت الی مشارق الارض و مغارب
 البسیطة و نزلوا فی میادین الکفاح و معتزک التزلزل
 و هجوم الحزاب الظلمات و جنود الضلالت بلعات
 بساطعات فخر قوا منهم الذرف و کسر و منهم الماکون
 و استصفاة الارباب و اضاء و جبال السماء و تاملت

الأوزار والكشف الظلام بسطوع نور انشتر من بار الشجرة
المباركة في فردوس الرب الجليل وبمثل وجه المخلصين
وتماثل حسن الزبانيين واختبر وجه الفريسيين ووجه
تدرب العالمين وانتم يا ابناء الملكوت مثلكم بالنطق
بروح القدس في انجيل الجليل ان امير الكرم هذه
رحمتها فزيتية يجمع النعما والالاك وفيما ماشى النفس
وقلذبه العين الاصدقا وتكلموا به دعة الوجها وتخرج
قلوب لانقياء ودعا اليها الكبر والاعزاء والعلماء فلما
اتي الميعات واعدت الاقوات من الذنعا متنوعات فاجم
المدعوون عن حصنوا واطهر العذ الموقر وما تروا عن الرند
المرفود والورد المورود عند ذلك ناد الامير كل كبير وصغير
وقريب وعريب واجلسهم على المائدة واطعمهم من الذ

الطعام باوفرانعام وعظم الكرم حيث ان الوجها ما كان
لهم نصيب من تلك النعما واما الطائفة الاخرى كانوا
ابدا لتلك الالاك وانتم يا ابناء الملكوت في تلك
الارحاء الشاسعة والاكحاء الواسعة بما كنتم ابدا لهذه
المنح الرحمانية والنعمة الربانية بعث الله اليكم نعت زكية
تهديكم الى هذه المائدة القدسية السماوية وتذكركم الى هذه
الأقوات طعة من ملكوت ربكم والنعيمضات المتنازلة
من سما جبروت باركم فياثرها لكم من هذه المواهب ويا
سرورا لكم من هذه الرغائب ويا طربا لكم من هذه الموائد
ويا طوبى لكم من هذه الاظاف التي هي سنة الله يستفظ
كل نام وروح الله يحي كل عظم ريم لم تلك استبشروا
استبشروا استيقظوا استيقظوا فوف تنته

هذه الرواح المحيية للارواح وتبرهنه الانوار الكاشفة
 للظلام فبئالمراسم تعطر من نيك الرواح وبشعة
 كل بصيرة تورت من هذه الانوار في النواتم والفواح
 اشرح
 هو الله

يا من انجز بتفحات نبتت من رياض موهبة الله
 قل قد فتح الله بيدا القدرة والقوة ابواب النجاح ونادي
 منادي الافراح حتى عيا الفلاح يا جواهر الارواح في
 اصداق الاشباح فابشروا بهذا اليوم المشهود والورد
 المورود والتور الجمود من فضل ربكم الودود ما نبتت
 ان النار الموقدة في الشجرة المباركة استينائية قد تلتظي
 ليهبها وارتفع زفيرها وتشتع شعاعها وتملأ ضياءها
 واطاطت حرارتها مشرق الارض ومغارها وانك انت

يا ايها المستبشر بهذه التعمه والمبشر بهذه الرحمه فاشرح
 صدرا وغش فديبا بما يتك الله بنسبه التفحات التي
 تعطرت منها الاناق فيغرة ربك ان ملا ملكوت الابحى
 يصليين عنديك من الاق المايه وينجا طوبك طوبك
 يا ايها المنادي باسم الله بشري لك يا ايها المنجز
 الله طوبك يا ايها الناطق بذكر الله بشري لك يا من
 ايدك روح القدس من السموات الطلي فاشرح صدرا
 واستقو خيرا وقربينا وطب نفعا واشرح صدرا بما
 ايدك عن هذه المنحة العليا التي ستسبح وتبني كالزهره
 الزهراء والشمس الهراء في آفاق غرا ومطالع الوجود
 ومشرق الشمود وينبطك الملوك في ساقه الغراء و
 البهائم حديك وعيا الوجوه التوراه التي ترينت بنسرة

الرحمن في تلك العدة العلياء ع

هوائه

ای سالک سبیل بری هر چند از بقعه مبارک که بیاد
 و بکیر مسافرت میمانی ولی از فضل جمال مبارک که شنیدی
 که من الله والی الله باشد در کل احیان بیاد تو مشغول خواهی
 بود هر چند بجهت دور و دور میروشی ولی بفضل حق
 بروج نزدیک و حاضر حضور خواهی بود مشکوک حقرا که بچنین
 موتهی مختصر گشتی و بچنین غنای میمونی لعن الله الشرف
 بهذه الروضة العنقا، والقبه السامیه العلیا موهبه
 یعطک فیها حقائق مقدسه فی عالم الازمان، طوبی
 لک ثم طوبی من هذه الموهبه العظمی والیها، علیک
 وحک کل من ثبت علی نیشا و التبریح

هوائه

ای دو برادر دو پیکر حمد خدا که جبال و دشت
 و صحرا و دریا را طی و قطع نمودید و بمطاف ملاء اعجاز رسیدید
 و رخ باین بستان سودید و کوی موهبت از میدان بودید
 و آیات چند در این بقعه مبارک زیست فرمودید و بمواهبی
 فائز شدید که نبتی از زوی اصغیا بود و غایت آمان اولیا
 پس نیکران این الطاف دامن بکیر بهمت زیند و نعمی
 شدید در خدمت امر الله بکوشید و خدمت امر حق
 باخلاق خجراست و تشبیه عبودة الالهی حضرت
 مطلق و آن ظهور شیم حضرتیه و انصاف بصفتان شمیمه
 و اشتغال ببار الله الموقده و انجذاب بنفحات الله المعطره
 تا در مرتبه که با شید بجمع صفات شهره آن دیار کردید و

الها

البحاء عليك وعكلك ثابت قديم ع ع

اي رب بذا عبد حضر بين يدي عبادك وطلب الحضور
في محفل الذي مياها لاجباتك ليعقوبهم من رحمت ختمه
مسك حبك وذكور حلاوة ذكرك ورائحة طيباتك
دلوزدم سفوح في محبتك سفوك في سبيك اي رب
اجتمع في ذلك المحفل نفوس مستبشرة وجوههم بانوار
محببتك صدورهم منسرحة بذكرك قلوبهم منجذبة الى
جمالك كينوناتهم مستضيئة من انوارك تحائفهم
مستفيضرة في اسرارك ارواحهم لطيفة بايات عزتك
قدمك جادهم مهتررة بنفحات لطفك اي رب
اجعل جمعهم عقدا الثريا في ملكوت الاسماء والايافهم ايلاف

اللأالي النوراء في سمط الخرايد الغراء وقلوبهم متحدة
باياتك الكبرى ونفوسهم منسحرة بنفحات القدس في
هذا المحفل الأسمى واسمهم لسانا واحدا ناطقا بالتنا
وقلوبهم كجرا واحدا متموجا بارياح تهب من ملكوتك الالهية
وسرورهم مشعبا بسامعهم من فردوس جمالك الالهية
اي رب ثبت اقدامهم على ذكرك وتوكلهم على عبادك
وقمهم كرهيم بلطفك وذكركهم باياتك واجعلهم طهار
الربابك ومطالع اثارك ومشارك انوارك ومو
شاك ومشاعل محبتك وسراج معرفتك وبنوم
سماة وجوديتك وكواكب افاق رقيقتك انك انت
الموفق الموقد العزيز الكريم ع ع

از حوادث تازه اینکه در مدینه کسیر و فتنه و فساد و فتنه
و نفاق جمال الدین و شیخ احمد و آقاخان و چند زعمای
دیگرشان واضح و مشهور شد و علی الحجاله بعضی
از آنها را گرفته اند و اوراق فساد از خانه ایشان
بیرون آمد از ترار روایت از هر جوفسادی در آن
اوراق بوده است از جمله نذمت بی نهایت آرد
و اولیا و اموران مسلمان دو سال قبل از این از اینجا
بظهران خبر فرستاده شد که این جمال الدین بمدرسه کبیر
آمده و دو داماد یکی در زاری بسیار و عین او کشاید
این نفوس چون بنای فکر و جمیع صحبت و ذکرشان
فساد و فتنه است جز ولوله و آشوب حالی نمجویند
و بغیر فساد و عناد معانی ندارند در هر مرکز از مرکز

ایران و همچنین از دولت و اولیا و اموران

عالم قدم نهانند علم ضایع بر افراختند و انواع فتن
و فساد انداختند از هر مرز و بومی دور شدند
و از هر خطه مطرود حال در آن نقطه اجتماع کرده
و شبیه آنکه که اساس فساد جدیدی در حق دولتین عظیمین
خواهند گشت و البته ستر نهانشان بر روز کند و راز
در و نشان شیوع باید ما را خوف چنان است که
چون پردشان دریده گردد و فتنه شان کثیر و وضوح
رسیده شود آنوقت خنک و تر بسوزد و مصدق نیز
در دام هبتان افتد چه که آنوقت خواهند گفت که شیخ
احمد و آقاخان بانی بودند دیگر نگویند که این دو به
بخت داماد کجی هستند و با بهائیان دشمنی دارند
خون بهائی بنوشند و در هدم بنیان آلهی بکشند

۲۸۵
عداوت این نفوس با بانیان شهره آفاق گشته
و شهرتش بسج طباق رسیده باری جمال الدنیا
و این اشخاص دست بهم دادند اول در صد و این
او ارکان افتادند و شب و روز در محافل و مجالس
بمدقت و کوشش مایرخواستند و افسرهای بسیا
آبدارزند حتی اوراقی با سر ما خودانش کردند و در
دست هر کسی دادند و در دولت حکومت در هر روزی
حق یافتند و میکنند و اساس فساد برینچند و این
او ارکان بکج سگوت نمودند و ابتدا حتی بمداغ برخواستند
توکل بر خدا نمودیم و از غیر طبا و پناهی نخواستیم و سر
تسلیم گزشتیم و باو پیوستیم و از نادون بریدیم
و در این گوشه آوارگی خریدیم چون از فساد در حق

۲۸۷
این عباد فائده و عمری ندیدند و میوه از شجر امید بخند
در کفر فساد می دیگر در حق دو عالم عظمه افتادند و بار
مخاطره کردند تا آنکه در دام تیر و پیر خویش گرفتار شدند
ولی مبادا که در اینجا باز کار اشتباه کرده و منقض
مصیبت معلوم و ممتاز نکند باز مثل حکایت طرآن
شود شما بچه های لازم این کیفیت را عرض نمایند
و درست تفهیم کنید که این نفوس عداوتشان با ما چون
شقاوت شیطان مشهور جهان است هم بر بیون
تا نعل و کن بر بیون میا عمل از فضل و عون الطبی و
صون صمدان امید داریم که حضرت شهریار عدالت پیر
در جمیع احوال نصرت فرماید و اعدایش را مقهور و
خیر خواهانش را منصور فرماید و روز بروز و دستش را

قوی و صولتش باشد بد فرماید چکر فی الحقیقه در
 این سنین اخیر نهایت عدل و انصاف را بجری فرمود
 و حسن نیت خسروانی و طبیب طینت جهان بینی مثل
 مهر روشن آسمانی ظاهر و اسکار کردید و هم چنین
 در این ایام اخیر و کمال عنایت در مرکز نهایت سلطنت و ربیع
 عظمی آید اله و ششیده اله در شی منظر و ان ظاهر شود
 کردید رباید مرکز السلطنة القاهرة و محور کرة
 الحکومة الباهرة بناید انک الظاهرة و توفیق انک
 الکامله انک انت القوی المقدر العذیر و البهائم
 عا اهل البهائم اجمعین سع
 هوانه
 ای اجبای الهی کور خطیم است و اشراق شدید و

عصر خداوند بچید امکان در حرکت است و اکون
 در وجه و برت است حقائق کائنات در شوق و
 شورند و ذرات موجودات در طرب و سرور ارواح
 در فوز و فلاحند و اجباب رعد و نوحانوار در
 سطوح است و انار روشنی بخش انالیم صیت
 بزرگواری جمال قدم جهانگیر گشته و نیز عظمت کبریت
 آتشش بجمع محافل عالم بذكر اسم عظیم مزین و
 کل مجامع اعم کبریا و نور سیر اکرم مستخبر شرف از
 انوارش متواست و غریب از انفاتش معطر
 بسیط خیر از فیض سماش کلشن است و نسج
 رفیع خضر آرزو از انفاتش روشن حقیقت کل
 شی و حشر و نیر است و کیوننت کل شی در شوق و

شور اشجار طیب در نشو و نماست و اثمار لطیفه بر چنان
 و صفای علم میثاق است که نشور بر آفاق است دریا
 عمد و پیمان است که موجبش به پایان است و
 طوفان شر در نهایت شدت و طغیان و خزلزل ^{کان}
 جمال قدم روحی اختیار از خدا در این کور عظیم بر حج اجبا
 حجت را بالغ و رحمت را سابق و نعمت را سابق و
 برهان را واضح و دلیل را لائح فرمودند در کتاب ذکر
 که اینج همه الواح و زبر است و همین بر کل بنفش
 صحیح واضح همین صراط را معدوم و منبج نجات را مستور
 نمودند و بهیچ سینه جمیع را از زمین ندی ^{شد}
 شیر داده پرورش فرمودند و در جمیع الواح و کتب
 و الواح و صف ذکر عهد و میثاق نمودند و تا تبیین و

۲۹۱
 ممت کین را تحسین و تجید فرمودند و متفر از این را بوی
 و ترزیف بلکه انداز بجهت آئینه و تحریف بنفست ابد
 نمودند و لوح مندر شد که سینه صغیر است تا زکات
 و در جمیع اطراف مندر شد و بیان شدت امتحان و
 کثرت افتدگان را واضح و مشهور فرمودند بعد از قلم
 اعلا کتاب چند مرقوم شد و لوح محفوظ فیما بین سوره
 و کل را بتوجه و انقیاد و اطاعت و اتباع با مر واضح
 صحیح امر فرمودند تا چون در این امتحان و افتدگان
 سینه مندر بود بوج آید نفسی هر گردان مگرد و مضطر
 و حیران نشود صراط استیم و منبج قویم و نور همین
 موضح و مدین و محقق و منصوص باشد و مجال کسی
 برای لغتی نماند و وحدانیت کلمه الهیه محفوظ ماند و

رسولم

اختلافی حاصل نشود حال آنکه سانی چند پیدا شده
 در سمرقند بنام که شتاند و چون مطمئن کردند
 از نفسی واضح نیز ذکر نمایند یکی گوید جمال مبارک گویا
 غنی فرمود احتیاجی باقی نگذاشت مقصد تشریح
 این است که بمقام منصف و احتیاجی نیست دیگری
 گوید که عصمت محمود در جمال مبارک بود دیگر
 کسی محصوم نیست هر دو باطنش این است که من
 اراده الله جانور العظام است و بگویم به نفسی که در نام
 مبارک مقبول بود ^{محقق} یا لوجی گفته اند از آن
 نمیشود که هر دو در مقصد تحقیقش این است که
 اگر مخالفت رخا کند و مخصوص است اجتناب ضرری
 ندارد و از این قبیل اول در شر و چهار ترویج نمایند

و مقصد از این احوال کل نقض عهد و میثاق است
 و این آن لغاتی است که در جمیع الواح مجرب کفاق
 خبر داده است ای اتجای الهی بیدار باشید بسیار
 هوشیار گردید هوشیار چه که امتحان و امتحان بسیار
 شدید است و قناریز این در نهایت تیر و تیر
 بظاهر گویند که ما اول تمسک بنیای هستیم و در بن
 تیشه بر سر شجره عهد و میثاق زنند ع

هو الاهی

ای سرکشه و شت و صحر اور سبیل الهی خوشحال تو
 که با هم سخن نداننی و بشطر اسم غنم دلالت مینماید
 خوشحال تو که حیران جمال قدم گزینی و سرگردان
 بیابان خش سلطان امم تا توانی نهت کن و ما

بنام علی بن ابراهیم
 بن ابراهیم بن ابراهیم
 بن ابراهیم بن ابراهیم

قوتی داری بکوش تا الفطرتی واضح و مشهود چون
 نور آفتاب و توکلی لایح چون سراج عالم آفتاب و بیان
 چون منبع خطاب و ثبوتی چون تامل در تبت لایح
 باری جمیع ماس را بر شربت و رسوخ تام برزهد
 و میشتاق آئینه دلالت کن در برکت بهره
 الوتقی هدایت نما چه که اراج افتنان شدید است
 شدید عقرب بغیب خفیم ظاهر خواهد شد بعضی
 نفوس با آن جهات توجه نموده در سر زفره دارد
 بر سر انار سیادت ملاحظه داشته که زخمه زخمه
 و میثاق نندازد ما ذن سبزان صفحات نبوه
 بسیار این ملاحظه لازم چه که سرام در است بر
 عهد و میثاق میکنند و البها، هدیک ع خ

توالله

ای باران الهی در دوستان تحقیقی برورد کار عالمیان جمیع
 کائنات را بغیض رحمانیت از کم عدم بکیزه وجود آورد و
 از کفر عیب بجزه بشود هر تحقیقی از کائنات را بفصائل
 و کالانی که بمقتضی رتبه و صقع آن شئی است تخصیص داد
 که آن خصائص و فضائل و کمالات سعادت ابدیه و تبت
 حقیقه آن شئی گردد و چون از آن خصائل و فضائل محروم
 شود در اسفل جمیع و معیه مطوم گردد پس معلوم و واضح
 شد که صحن منزل و طرفت کس را چون کحل و ریاضین بزرگ
 کلشن بهشت برین گردد و چون از این فیض خلیه محروم
 شود و از این نعم مقیم منبع کفنی جمیع سیر کرده و تس
 عبادتک سائر کائنات و الموجودات از حجه کمالات

عجزت

حضرت متفلسفان است که این حضرت ملکوتی را
 لاهوت بفضائل و خصائص و خصایب مشرف و ممتاز
 فرموده است که عین احویان موجودات است و روح
 حقایق ممکنات از جمیع خصائص ملکوتی این حقیقت
 معتبره عقل و خویش است و عدل و انصاف و فیض
 سرورش و این قوای الهیه باوغایت شده که در خیر
 مجری دارد نه مصلحت و معطل نگارد مثلاً عقل غایت
 شده است که در ببادی و عواقب امور بکفر تا بقیقت
 نماید و تأمل کند تا اعمال و افعال صحیح و سقیم را امتیاز دهد
 و مضرت و نافع را اوراکت کند و بعدل و انصاف حرکت
 نماید و مظهر لطیف رحمن بشود و مصلحت اوار رحمت
 یزدان و این دو قوه و تسمیه عقل و عدل و آیت کبری

۲۹۷
 رب متان است در این روز ماجر مکرده و حوادث
 ظلم عظیم است که بر اعدا حضرت شهریار کامل و خسر عاقل
 واقع از جمیع اطراف بواسطه روزنامه میسر مدنی انجمنه
 باید جمیع ایران بکلیه جمیع جهانیان بر این پادشاه کمال
 افسوس بگیرند و ناله و زاری و بیقراری نمایند
 اولاً آنکه مدت مدیدی بود که این پادشاه غمخور زمام
 امور را در کف کفایت خویش گرفته و بفریاد شهر نظری
 از بیگانه و خویش رسیده در بدایت سلطنت زمام امور
 جمهور در دست صد و بود آنچه بنحو استند برای خویش
 مجری میداشتند ولی مدت مدیدی بود که پادشاه
 بنفس نفیس خویش بدادری همه پرداخت و کمال
 عدل و انصاف را مجری میفرمود در جمیع تواریخ ایران

۲۹۸
 بفریاد منظومان میرسد و در کل نقاط ممالک محروسه
 سرشک چشم میزدیدگان را پاک مینمود مخابر بچارگان
 بود و ملاذ او ارکان ثانیاً آنکه در دست چنین قوم
 شداری مبتلا شد که باین ظلم شدید بجهان جاوید بریزد
 بر منظر مینیت هر نفسی باید که نسبت علی الخصوص چنین
 سرور شجاع و سوم ثالثاً آنکه بکلیت ایران در بین
 جمیع ملل رسوا و بدنام شد و این یدامی تا جهان
 باقی در صفحات تاریخ عالم نقطه سیاهی و رالجا
 آنکه این ظلم و ستم را چه قدر نتایج مضرت دینی و این
 در زندگی و بانی را چه قدر فاد و فتن در پس نفوس
 جهول پو و فاسد عواقب این امور نبرد و بی نقص
 پوشش با چشم شکار در آن حرق و تاشد سر می

۲۹۹
 سوزد حال آن حال مردود و کتک خورد اگر چه
 عقل و هوشش تا انصاف داشت چگونه باین ظلم
 عظیم اجتناب مینمود الالغنه الله عن العالمین
 اللهم الا غضب الله عن کل من رضی بهذا الظلم
 العظیم ما اخطه فرأیند که اعلم حضرت فاقان
 مغفور عبد العزیز خان مرحوم در دست خانسانی
 گرفتار شد و عاقبت بخلع التفتا نمودند بلکه
 بر قتل آن پادشاه منظوم مکتوبه و هیچ کس نمیبرد
 که این قضیه بحکمت خاتمین صورت منافع عظیم خواهد
 بد نتایج و ثمراتش را ملاحظه نمایند که چگونه هر چه در دست
 و کافر در دست کرده بر آن روزگاری جمله افعال نام
 امروز در دست پادشاه غیر خواهد چه بود بر رفت و جز

۳۰۰
 روس نتیجه یافت و دگر در بنفوس و صد کرد و اموال
 بدر رفت صد هزاران خانواده و خاندان بر یافت
 و هجرت نمود قطعات جسم از ممالک اسلام بدست
 دلال خارج افتاد و عاقبت خود آن نفوس بد بخت
 خانبا ناسرادر طبقات جمیع مقرر یافتند جمیع این
 مضرات از منظر ملت آن شهر بر عالم اسلام وارد
 گشت و اگر چه آنچه کار را از دهمارت سیاسی و دوران
 حضرت پادشاه کامل عبدحمید فان بود تا بحال از
 وقامت و سر و نتیجان نظام و طینان دولت و ملت
 عثمانیان بکجا می و نابود شده بود ولی این بود که فضل
 خدا بعباد استیلا، آن مرض خیرین شریک بر جسم دولت
 و ملت این طبیعت در ما هر پیداست که هنوز بمعا این

۳۰۱
 مرض مهلک متولید و امید از فضل خداوند مجید است
 که موفق بر علاج نام کما کردند و این شخص و همگی است
 قوی الشوکت جسمش از جمیع آلام و حین و امراض
 پاک و بهتر کردد ای استجای الهی اگر چه آن خسرو مهربان
 بدو در این جهان فرمود حمد خدا را که سر تر یا بدارای
 ایران بکوس مینت مانوس شهریار عالم مزین
 گشت و بخت جوانخت شهر یاری این کشور فادری
 استقرار یافت این سرور داد پرورنی الحقیقه است
 رحمت بزدان است و حقیقت مصوره عدل ب
 پایان قلبش رحیم و رقت دلش چون نکست
 نیل است و این مدت حکومت آذربایجان
 خاطر بر این یازد و دلیرانکست خیر خواهان را

نوازش فرمود: و بدخواهان طایغان باغیان مدرا
 کرد چشم از تصویر می پوشید و بعضی وصفی معامله
 میفرمود پس دست بجز و نیاز بلند کنید و بدر
 بی نیاز نماز آری که ای خداوند این شهر را چون
 بخت را در کف حفظ و حمایت خویش محفوظ دار
 و این نامه را در پرور را بعین غایت ملحوظ دار
 بجز در ملکوت نصرت کن و بسپاه آسمانیت باو بی
 قوا شوکتش را افزوده کن و سلطنتش را ثابت
 و مستقر فرما از شر فانیین دولت این سرور بدار
 محفوظ دار و از فساد باغیان طایغان مصون کن
 روز بروز شوکتش بیغیرا و دیده خیرخواهان را روشن
 کن ای اجنبای آبی در جمیع الواح رحمان ملاحظه

نمائید مأمور باطاعت و انقیاد و مجبور بکجاست
 و صداقت و عبودیت سیر بر سلطنت خدا داد پس
 بکمال صدق طوبیت و حسن نیت و اطاعت حکومت
 قیام بر خدمت کنید و در اجراء وظائف عینی
 جانفشان نمائید و هیچ بدانید که عزت این نامه
 عزت محمود اهل ایران است و راحت این شهر یار
 سعادت کاف و اعیان کاری کنید که فراتر آن بر
 شوکت مصیر سررشته محمود همانین کرد رع

هوالی بچی

یا من ایچذب بنجات صدائق التوحید عکبر بر صنف
 و نسخ مستقر او اعلم کیستظفر پاک شاهی و شان کشر زمین
 پیکر نجات در سپاه آبی آن جان گیر و اهل غارت نمایه

تجدید کلمات و کلمات دیگر که در این نامه آمده

و خون بریزد و بنیان دشمنان براندازد این جان
 بخشد و روان ارزان دارد و تربیت نماید و جهان
 بیاراید و بنیان ویران را آبادان نماید مرده زنده کند
 و حیات ابدی میدهد و دل دارد این لشکر جهان دل را فتح
 نماید و این سپاه نجات نفسی هستند که هدایت کبر
 قیام نمایند و در سبیل خدا جانفشانی کنند و از کلو
 اهی عین و نصرت طلبند و کجند و ملاقات مؤمنان کردند
 این صنعت را مشهورت و رسوخ بر عهد و پیمان الهی پو
 شند
 هو الاهی

یا من انجذب بنفحات الله اليوم نهران کرد بشر در
 تراب اخبر مشور و شب و روز کمال جهد در طلب سعادت
 در هر کوفی در مرور و عبور ولی پویم و خیالی و حکم و خطا

سرگرم و مسرور چه که عنقریب این آب را سرب یابند و
 این شراب را طهر از زهر ناب چه که در مدتی قیام این قبیله
 خیمه و خوکاه از روی زمین چون کرم مهین بر نیر خاک برند
 و تحت الطباق تراب سکن و ماوی نمایند اما تو بال و پر
 کشان و از خضر فیض خاک با وج افلاک پرور نماز و از
 جهان عنصری بعالم النوری صعود فرما چه که از جناب
 هدایت الله بال و پیری یافتی و انشاء الله از غیر دوست
 تباختی و مقصد کل را شناختی خوشحال تو خوشحال
 تو حال بشکرا از این نعمت صلیله بر عهد و پیمان الهی ثابت
 شو و چون سرد آرزو از لب جو یار و وفا ببرد و قدری بفرز
 و دل و جان بیاز و الهیاء عا کل ثابت مستقیم رخ
 هو الاهی

بسم الله الرحمن الرحیم

ل

ای مستیضی با نور هدایت ^{۳۶} این جهان عالم ایگاست ^{خطت}
 و نقص از خصائص آن این ظلمت عالم را کاشفی و این
 محنت با کمره را داعی لازم و واجب تاریکی را کاشفی جزو ثنای
 نه و ظلمت شب پرانده را داعی جزو شمع شب افروز نه
 پس سراج هدایت نداده بر فروخت و حرارت نار بوقه
 اش پرده احتجاب طالبان همدان بر وقت ستمش
 بیکت افزیش که تو بان انوار روشن گشتی و از کبر این
 فضا ص شدی و در زمره اهل فضا ص داخل شدی ع
 هوانند ای بنده در کاه آبی چشم بکشت اما شاره آبی
 کبری غمان و کوشش بکشت اما السماع لغات در کاه آبی فرو
 بسیار روشن و منیر است و کوه کبر عزت امر است در شدت
 سطوح چون نیزه ها کثیر بجو اطرافت که مراح است

در کاه آبی
 چشم بکشت
 اما شاره آبی
 کبری غمان
 و کوشش بکشت
 اما السماع لغات
 در کاه آبی
 فرو

و نساکم بزدانست که تنگت از عتبات احسانت این ایام
 غنیمت شمار و این فرصت را از دست نه غنیمت
 طیور رحمت باشیان رب صدیت پرورد عروج نما
 والبهاء علیک ع ع از فضل ملکوت ابی امیدیم
 که اجتناب چون شمع روشن در انجمن عالم بنور می ساطع
 و لامع گردد و بنفحات و کس هم بس نس بسیار اید و بکفایت
 هستایب عنصر حیانه و عنصر روحانده است ایبر اندا باید بگو
 و عنایت درم چنان شود جو ش دولت و مسوق آن که هر
 نفسی ملاقات زمان در بگشتی و جان خطا نما و بروح
 بریکان اری والبهاء علیک ع ع

هوانند

ای متضرع الی اللہ
 نفوسیکه در تحت شیطان نیر

عالم

۴۰۸
عظیم اتفاق داخل و بجزوه الوتقای عهد متک و بر
امر الهی ثابت و راسخ که بجزوم بی دارند و سطوت
رجوم از ترا اعلی اعلام به آیدند و انوار عنایت انوار
بحر خرفانند و افواج مهاجم بر نفس و پیروی اعیان
جاری اند و انهر ساریه سبب راحت و آسایشند
و مساعی در خیر و صلاح جهان آفرینش منظر هر خجسته
و مطالع انوار و مهبت سبحان مفضل و جودند و نسیم
ریاض عنایت رب و دود انجمن عالم اشع روشنند
و گلشن وجود را کل معطر حبه تنان شود با جمیع
مثل عالم بکمال روح و ریگان روشن و سبک نمایند
و بموجب خصوص قاطعه الهیه صادقند و مطیع و منفاد
حکومت هر متک و وطن خویش خیره خواه باید مشاهده

۴۰۹
و نیکو خواه سریر با براری شهر یار عتیت پناه در کل
اهوال توکل بر حق نماید و تشبث بعروه صبر نظر
بملکوت دارند و توجیه سلطان جبروت از مژده بی
آزادند و از هر فکری در کنار اطاعت حکومت را
بامر الهی کنند و انقیاد بر سر سلطنت را بحسب
کتاب آسمانی لهذا بر نوایای خیریه ثابتند و بزهد
لازمه با قدری راسخ نظر را مقید نمایند بمنظر ادر
الهی نظر نمایند ای همیشیا حضرت پروردگار
عالم این نظم ممالک و امنیت مسالک را بهمت حکومت
و سطوت سلطنت کما شرت و راحت رعایا و نعمت
برایار امن و نطفه و اقتدار ملک عالم فرمود و اگر درین
قوه تعظیمی که حافظ حیات و سعادت و راحت و آسایش

جهان آفرینش است ^{۳۱۱} فتوری حاصل کرده سعادت
 حیات عالم انانی مخیل کرده و نیزله و رزله و خذله
 و او باش منتظ و مستولی کردند و بجای راحت عالم
 امکان مبتدل بجزمت و مشقت و خوف و هراس کردند
 پس رحمت بهر قدر اطاعت حکومت بیشتر نماید و تمام
 سریر سلطنت را محترمتر دارد فی الحقیقه محاذیة خویش
 نموده و احترام و رعایت خود کیمه داشته و عزت عموم
 ملت منظور داشته با وجود وضوح این مطلب مثل
 آفتاب جمعی کوران و کران نادانان در ایران پدید آمده
 و بجز خرف چند از احوال سخنی و اراجیف کذب بنیاد است
 و راحت را اراده نموده اند که برانند و مرددم را بخت
 حکومت و بدخواهی دولت دالالت و اخوانمایند

مطربی جویند نامش را جمهوری نهادند اسارت بخوانند
 و عنوانش را ازادی کنند ظلم و ستم روا دارند و
 نام عدالت بر زبان رانند کسبت اهل ایران جویند
 و همش را سعادت گذارند باری جبارت این قوم
 جوار در جبهه رسیده که جبارت تعزین بنفس نفیس
 حضرت شهریار نمودند و ظلم عظیم را بیک کرم پادشاه
 وارد آوردند *اللغة الله على كل ظالم* کتبت تماک
اللغة الله على كل تجاسر فذاع ملاحظه کنید این
 نفوس بدخوب چون بجز سلطنت که در دنیا اعظم مقام
 محترم عالم بشر است چنین فطری و با احترامی روا دارند
 آیا با سائرین چون دست یابند چه بکنند باری
 وقت آنست که بر حال ایران دایرانان کرسیت چه

۳۱۴
 که تخم فساد کشته شد که نتیجه اش صد هزار خرم حضرت است
 و نه مال قدر نشانه کشت که شمرتش صد هزار توده منظر
 کعبت است مگر نطف حضرت پروردگار معین ذاب
 کرد و توفیقات غیبیه برمد و این ریشه فساد منقطع
 شود پس باید اجبای آبی بحال تصحیح و زاری بگفت
 ابی عجز و نیاز آرد و طلب نماید و توفیق اعلی حضرت
 شهر بار جد بنماید که عدل و انصافش مشهور است
 و هر وقت در محبتش معروف نزد جمیع ماس رحم
 محبت است و فضل مشتخص آیت صرح است
 و رایت کرم است تا بحال ازین شهر بار برد بار نسبت این
 طایفه بحال رحمت ظاهر و نور قدرت با هر دعا تجیر
 فرض عین است و صبر و تقوی واجب و لازم

۳۱۳
 من دون تنگ و ریب و هم چنین دعای خیر در
 حق حضرت جلاله آداب صدارت پناه چه فایده تحقیقه
 در این فاجعه عظیمه و مصیبت شدیدیه علی حضرت
 پادشاه مغفرت پناه خدمت عظیم نمودند و نصیحا
 شدیدی فرمودند سریر سلطنت محفوظ ماند و عموم
 رعیت محفوظ و مسمون ماند این چنین کفایت
 و درایت و عدالت و تحقیقه سزاوار وقت و ستایش
 است اللهم اید الملک المنظر المعظم بتاییدت
 الغیبیه و وفقه توفیقات کما تیره و احفظه
 من شر الأعداء فی صون حمائیک و اشلطه بطغات
 اعین رعایتک انک انت کحافظ العظیم

په اوله

ای پروردگار در این کور عظیم سلطان مبین تجلی فرمودی
 و در حشر کبر بحال نور اشراق نمودی این قرن سلطان قرون و
 این عصر نو بهار اعصار در جمیع شئون و چون جمیع جهات
 و مراتب این کور را ممتاز از سایر ایام ظهور منظر اهرام تبت فرمودی
 محض بیداب فزاف و شقاق و قطع ریشه اشقاق و دفع
 شبهات و منع ارتباب در کتاب دست که ما شیخ کل کتب و صحف
 است نبض جلیل قاطع حتی را از باطل و اضح فرمودی و جمیع
 مدعیان محبت را از دشمنی عذرای کتاب دست سه سال این
 عهد و میثاق پرورش دادی و در جمیع الواج و صیغ لغت مستحک
 بعدت را نوازش و ستایش نمودی و متمیزان و ناقض را
 نفرین و نکوهش فرمودی پس بشرق اعلیایت کتاب ^{مردم} ~~مردم~~ ^{مردم}
 و لوح میثاق کاشتی تا بحال آرزوی تمامان و امر و مقرران

چون اقیاب واضح در روشن باشد و هیچ نفسی نتواند
 رخنه نماید و در امر مبارکت که سبب خشم است احاطه عالم و
 دافع اختلاف احکام است را کج فزاف و نفاق اکلند
 و این بنیان عظیم را خراب کند و این جنت ابری را
 خوارستان بجا نماید حال نو نهوسان چند در فکر لطف
 میثاق افتادند و بجز دان چند در صدر وقوع در حق این
 بنیان در سر نیکه ایوم چهار آینه بر ریشه ایمان
 پیمان و امرت زنند و سیف بر مهیکل میثاقت روا
 دارند در هر دقیقه بظلمی بر خیزند و جباران دارند
 و فریاد منطومی بگند کنند الواحت را که بتبس صریحیت
 مبین واضح دشمن بود و هم خویش معتر کنند و بوز
 و بغل زنند در ستم کلال برادرمات و ترکت خود کنند

و بر بنده کل منظر بانست است که نماز تیری نماز که بر تان
 نمودند سهم و سنان نماز که رواند اشتند طغی
 نماز که نزد زخمی نماز که دارد دنیا در دند ای پرورد
 تو اکاهی ای امر کار تو بنای و نیاهی ای کرد کار تو
 کواهی دوستان ثابت گرفتارند تو نجات بخش
 و یاران را سخت بملایند تو را کرده علم نیست را
 بلند کن و شعبان مبین را اجازت بخش تا از آستان
 کلیمت بدر آید فاذا هی ملقفت بالیا کلون و لهما
 علی کل ثابت علی عهد الله الحکم المذتین ع ع
 صل اللهم یا الهی عبادتة و ادراهما و اخصنا و افنا
 و اصولها و فرد عباد و ام اسماء الحسنی و صفاتک
 العلیا ثم احفظنا من شر المعتدین و نفوس الظالمین

۳۱۷
 آنگاه است المقدّر العذیر

هر است ای دوستان آبی وقت اتحاد
 و اتفاقست و هنگام یکا کنی و اختلاف جمال عدم و
 اسم عظم روحی دذاتی و کینوتی لادنی عبده من عبیده
 الفدا جمیع این بلا یا و حن و زرا یا و تیر جناب و زنجیر
 ابتلا و نفی و تبعید و سجن عظم و زندان را تحمل فرمودند
 که آثار خصومت و شقاق و اساس عداوت و نفاق را
 از بنیاد بر اندازند و جمیع من علی الارض در سبک و اهد
 و تمیص و اهد محشر کردند نفسی را تعوض و حتراضی بر
 دیگری ننماند و کسی را از بدست کسی دیگر نیالاید
 تا جهان فانی مطابق عالم با تہ گردد و صفوی ملک صانع
 کشته آینه ملکوت شود حضرت افغان شروع سده

بماند

۳۱۸
 مبارک اند و قصبه بان شجره و درانیت از اصل کرم
 نابت اند و از دوده معتس ظاهر جمیع دوستان
 باید نهایت احترام را ایضاً لا افراتد بایشان مجری
 دارند و این جرمت و رعایت راجع باصل شجر
 معتس است و هر نفسی قصور نماید قاصر ابد
 لسان بطعن نفسی جانز نبوده و نیست حتی ولو
 از اشرار باشد چه جای ابرار و لو اختیار باشد چه با
 یار و اختیار اینست بمقام قدم که درین خویش را
 فرج میدانم بر و من افغان و تو همین بر خویش را
 او من می شمارم از تو همین اجاب اصحاب البته البته
 مراقب باشید نفس جبارتی نماید تا تجارت عظیم
 نیفتد و سبب مغفرت عظیم گردد ربنا حفظ

۳۱۹
 عبادک و صنایعهم کل کلمه مخالف رضاک
 و نزه افواههم عن ذکر دون الخیر فحق اجابتک و
 احسن قلوبهم عن خطور من مرتبه او ذاکک و اجملهم
 آیات الذکر و التمسیس و معالم التوحید و التمزیه
 انک انت القوی القدر ع

هو الله

یا الی کیف اذکرک و انطق ثناک و الفوه بنحو تاک
 و محادک و لم یکن ذکری و ثنائی الا اصوات عرفه من
 فم اشغل بک کبریک منبذ من قلب الی شبنون
 منعه عن جمالک و اشغله بسواک فکیف لیت ان
 یتصاحد الی سماء بهاء احدیک و ینبغی ان یصل الی

ساحتها قدس حضرت الوترينك واتى يا الهى بجزيرة تيميك
 احتجج من ذكرى وثنائى ورسخى من لغتى ببيانى فاذا
 ارى بان اللهوس المقدسة يجررون ثناياك بمرادها
 المسفوخة فى سبيلك عبد الالواح المنشورة فى صحائف
 الافاق و شيتون فمادك و نوكت باقلام اهداهم
 ودموع اناقم عاصفات الخرد و الوجوه الطاشفة
 بشارات يوم المشرق مع ذلك يا الهى بل من الالواح
 ان اشق شفى بحمة من النعمت والادواف لا فو
 حضرة عزاء لا يجوز لى الاله من لادكره لافى ولا شىء
 بين يدك عند توجهى اليك و نوكت عنك اذا يا
 الهى اصدقى و المنع نظمتى عن البسيان و امك لغنان
 فى هذا الميدان و ارجع لى ذكر نوحى من انجبهوا بنجاتهم

و اشتعلوا بنار حببتك و فاضوا فى بحار معرفتك طاروا
 الى اقبى توحيدك و ساحتها فى اوج تمديدك و مستنشقوا
 نفحات ازهار الاسرار من رياض لغزيرتك و فضلوا سماء
 الاسحا من مهب مدائن تجريدك و منهم جوزفاء ايكمة
 تقدريك الذى تغزوه على فروع سدرة رحمتك و ترنم
 بابع الانان فى جنة الرضوان بايقاع منع الطيور
 من الطيران و المياه عن الجريان و صرح بنغم جذب
 بقلوب الماء الاعلى و اطرب حوريات الجنان المقصودا
 فى خيام العرفان و كانت كل نعمة منه كلمة عليا بل فريدة
 نورا و خريدة نورا و تيمية عصماء تهتف بذكره طلع
 النور فى الخدور العليا اى رب انى شرب رجيتى عزفا
 منذ نعومة اطفاه و اشرفت نوار اسراره و استبشر

بنجات رياض الطامك ولبى لندامك واخيتي بنجة
 جك وانشرح صدر الظهور جمالك واخذت نشوة
 صهبا، توحيدك اخذاً لشيء غير وروحة وذاة وطائر
 رياض الى غياض وغزة وصدق وترجم بنجات ايتز
 منها الارواح وحتت الى ملكوت توحيدك يا فالح
 الاصباح ومنتور مصباح وجهه بنور الافراح في يوم
 الميعاد وبلغ احرك ودعي التمسوس المشرق حيك
 وه طلع الهامك ونشر نجاتك واعلى كحمتك وبدي
 الظالمين الى صراطك المستقيم واخذ الكأس الظهور
 فزاجها كافر وسقى المتعطين لزالل عذب معرفتك
 الظالمين المعين تسيم موبيك وهاجر في البلاد وسر
 حتى تمثل بين سلطان احديتك وتشرق بقاء عليك

وحدانيتك وفاز بالاصفا لخطاب جمال بوبتك
 وفاض عليه الجبال اعظم بمواج اشرفته في طمطام فضل
 الوبتيك ثم رجع منك اليك الملقا بذاك منادياً
 باسمك مستبشراً بعطائك محمداً يا بختك بين
 برديك فلما يا التي ايتي بالفراق وشربتم الابدعاد
 حن حنين اهل الغرام الى افحك الاعى وملكوك الابهى
 وناج وبكى وصاح واشتكى وانقطع عن اكير الادي
 وتعلق بالملأ الاسمي وسرح الى ميدان الفداء مؤملاً
 كبراً وفدى روحى سبيك يا مالكت لاخرة وانا دلي
 واستشهد سقطاً منجداً مستعلاً ناطقاً مناجياً فوطاً
 مستبشراً اي ربك اسلك بانقطاعه عن سواك و
 انجذابه بنور جمالك واستغالد بنار عبتك وانسجام

عبرتہ فی جہک وانصرام صبرہ فی شوق جوارک و اضطراب
نار غرامہ فی شکست و فدا کردہ فی سببیک بان تجلفنی
من عبادک الذین یکفونوا الی مشہد الفدا بشوق متال
بروجہ المذا الذی و تہلہل بہ السن الخوربات فی الجنتہ
المادی ثم اثبت اقدام اہل الوفا و عا عہدک و مہامکات
یا خالق اوری و ایدہم عہد التمسک بالعودۃ الوثقی و ثبت
بذیل ردا و الکبریاء ثم احفظہم عن التہمات المنتشرہ
فی بعض الجہات فی حصن التبت و کہف الرسوخ جہت
یا قدیم الذات و اجعلہم سر جوارتہ فی رجا جات الآ
و کجوما زائہ ششعائتہ فی افاق الکر و عا المذیق و
جبالا راسیات عارض الرسوخ و الایقان ای رب
اتی فقیہ اغثنی ببنائک و ذلیل غرق بسلاطک و متضرع

اجرنی فی جوارک و تہلہل ارضعی الیک و تجنی من
زلات المنزلین و مہمات الذاکین انک انت
الکریم الرحیم
ع ع

هو الله

ای فدا کنندہ ان روح مجتہد در سبیل الہی آن دو مرغ
خوش اواز بر شاخسار احدیت چنان نغمہ آغاز کردند کہ
کوش جان در انداز است تا بحال نفوس کثیرہ مست
در راه حق جانفشانی نمودند و با طفا دوازده سالہ باین
خور سالی و باین شوق و سرور شادمانی و باین انقطاع
و وحد و بشارت و منظوم ہنوز شہید شدہ بود این از
معجزات کبری و آیات عظامی حقت قسم بان رموز
و نحوی معطر و موی بعبیر حضرت روح اللہ روحی لہ الفدا

که اهل ملکوت اسی و ملا اعداد درین شهادت آن درخس
مبارک فریاد یا بشری یا بشری برنمایاوند چه که آن دو
منظوم چنان جان فرمودند که آئین جانفشانی را هر
جانفشی می نمودند آن بخل از بد و طفولیت چنان آثار
شعله نارهت اند در جوش ظاهر بود که مایه حیرت بود
چو لسان فصیح و بلیغی داشت چه در شیرین زبان بود
و چه در پر بلاحت بود چه صباحتی داشت چنین طغیال
منراوار جانفشانی در سبیل جمال مبارک اند و چنین نغمه
لائیق فداگشتن در راه اسم عظیم اند یا لیت گشت معمم
فانور فوزاً عظیماً ماری نوشتجات حضرت در قافله
صندوق در نزد جناب سمن در همت با ایشان نوشته
که تسلیم شما نمایند بچه که این میراث عظیم است که بجهت

جناب آقا عزیز الله دست و هم چنین مبلغی که در نزد
حضرت افغان است صد تومان آنرا بجهت توفیق خود
منظومه همیشه حضرت در قافله توفیق است به نیت
و تابعی را شخص بسیار معتبر و اینی بدیدید که با لیاقت
بین او و جناب عزیز الله منفعت را عمت نماید و یا
نوع دیگر که منفعتی بجهت جناب آقا عزیز الله داشته باشد
و الهاماً علیک ع

هوانند

ای ثابت را سخ بر عهد و پیمان خیره مادت حضرت
ملا صادق چون نور بارخ آفاق وجود را روشن و بگیت
آورد و مطلع قدارا انوری ساطع هدید روشن نمود
روح المقرین له القدا از انبوش و خروش او معلوم

و واضح بود که این جام سحر شمار عنایت از دست ساقی
 موجب نوش خواهم نمود چه که آن شعله و آن ناله
 آن انجذاب الهام عاقبتش زنده این شراب است
 طوبی نه شطوبی له بشری نه تم بشری له جمیع طلائع
 و ظهور هدایت ابی بستانش در تجرد او مطلق و حوری
 فردوس خدا در خیام عزت کبری تجسین و توصیف
 او را که چه که آن جوهر وجود و حقیقت منجز بیست و هفت
 حضرت نبود از حقیق مخموم جهان مست و مه بهوش شد
 که در کمال وجد و سرور همین آن فدا شایسته و جان با
 ای کاش آن تیر بر سینه این سیر بود و آن ره صفا
 در قلب این مشتاق داخل می شد ولی نصیب بود
 و سهم مصیبت و طعم هر مرگ انجیر نیست روحی

الفدا قسم کجا قدم که میا کل تقدیس غبطه مقام
 او را می برند و فریاد یالیتی گشت معکم فانوز نور عظیم
 بر آورند ماری در خصوص دعوی قتل ملا خطه نمایند
 اگر سبب بغضای عظیم باشد و شهودی در میان بنام
 و سبب فصل و تفریق گردد تعرض نمایند ولی در
 اوقات او ذکر صائب و شهادت او باید محمول بود
 در نهایت تاثیر باشد آن روح مجرد ان نور چشم
 و ان علم شخیص و آن ایمان مصور از جوهر فیض
 بلکه سالار سپاه جانبا زانست از انروز که جام
 رفیق رحیق محبت اندک نوشید جان و جانان تن
 در سبیل الهی قربان نمود و هر روز از روی نوشید
 این قدح پرسترت را می نیز نمود ای کاش قطره کلام

۲۲۹
 لامیر کجاست و لایق من کاس الکریم نصیب و البها
 علیه یوم ولد و یوم شهادت فی سبیل اللہ ع
 هو الله

ای صادق قم ای صادق قم
 جانم اوله قربان شکا
 علم الیقین در ابتدا
 حق الیقین در انتها
 ای صادق قم ای صادق قم
 جنبستی شکل با سقم
 جانم اوله قربان شکا
 شام و سحر مالان این
 چون عاشق یزدان این

مخفله نور باقم
 کوز لوله کرمان شکا
 عین الیقین در ابتدا
 بونکر اولوب حاصل شکا
 مخفله نور باقم
 کلشنده مرغ ناطقم
 کوز لوله کرمان شکا
 مهرنیر شب کرمان این
 یا نغین بوزک سوزان این

۲۳۰

ای صادق قم ای صادق قم
 جنبستی شکل با سقم
 جانم اوله قربان شکا
 بر شمر ذمی کوشن یزید
 بعض عداوته شدید
 ای صادق قم ای صادق قم
 جنبستی شکل با سقم
 جانم اوله قربان شکا
 اصلا و امید شلی بلید
 تیری سنی ایدی شهید
 مخفله نور باقم
 کلشنده مرغ ناطقم
 کوز لوله کرمان شکا

هو الله

ای ممتک بعمود و بیان
 خسرو خاور در افاق منتشر کردید
 و خبر شهادت بچم بارق شهاب ثاقب جناب صادق

آورد

آورد و آنچه از اهوی در کتوب اخیر که با ایشان
 تسخیر شوند مرقوم شده بود ورا خطبه فرماید اشاره
 بشهادت شده از آنجمله این بیت ترکی دلبر
 جانانده جانانی خدا کیم که ایدر شاه شهیدان اولور
 لاسک بن الدین قتلواکف سبیل الله اموا بل احمیا
 عند ربهم یرزقون باری آن مرغ سحر از این بوم
 بر پرواز نمود و بیبال و پر شهادت کبری قصه شنید
 ملکوت اهی فرمود آن تیر چون صغیر سبب طیران
 گشت و آن زخم مرهم دل آن مشتاق کردید آن
 اسیر تجران و حرمان در حضور نردان مقربانیت
 و آن سوخته اش فراتق بو ثاق رب یشاق راه یا
 مؤمن بنقطه اولی بود و موثق کجبال اهی از پمانده

همانکه آقا الله فرمود
 عیسی بن مریم علیه السلام

پیمان بر سرست بود و از شهید عهد کاهمی شیرین کرد
 و از اشراق نور یشاق رخنی روشن داشت و تا
 نفس اخیر از زوی تیر و شمشیر در راه جمال منیر شد
 فنغم مقام المستشیرین امید از لطف رب مجید
 چنانست که کل این حسن خاتمه موفق کردند و
 البهائم علیک ع

هو الله

یا اجباء الله و ابناء ملکوت الله ان السماء الجدیة
 قدانت وان الارض الجدیة قد جانت والمنة
 المقدسة اور شلم الجدیة قد نزلت من السماء من
 عند الله علی هیئة حوریة حسناء بدیعة فی اجمال
 فریدیة بن ربات اجمال مقصورة فی اکیام مهیاة

لوصول

للوصل و نادى ملائكة الملأ الأعلى بصوت عظيم
 زمان فی آذان اهل الأرض و السماء قائلین هذه بركة
 اللہ و مسكنه مع نفوس زكية مقدسة من عباده
 وهو سيكسك معهم فاتهم شعبههم وهو الهتم وقد
 مسح دموعهم وادق شعوعهم وفتح قلوبهم وشرح
 صدورهم فالموت قد انقطعت اصوله واكلن
 و التضيح و التصريح قد زالت شؤنه وقد جلبت كيك
 الجبروت عا سير الملوك و جد كل صنوع غير
 مسبوق ان هذا هو القول الصدق و من صدق
 من رؤيا يوحنا التوتيس حديثا هذا هو الالف والياء
 و هذا هو الذي يروي العليل من بينوع الكيوة و هذا هو
 الذي شفي العليل من درياق النجاة من يوريفيش

من هذا الملوكوت هم من غنم الوارثين للمسلمين و
 القديسين فالرب له آله و هو له بن عزيز فاستبوا
 يا اتجاء اللہ و شعبه و يا ابناء اللہ و خرب و ارتعوا
 الأصوات بالتهمليل و التسبيح للرب المجيد فان
 الأنوار قد سطعت و ان الأنا قد ظهرت و ان
 البحور قد تموجت و عفت بكل دة ثمين ع ع

هو اللہ

ای دوستان الہی اکھتہ کہ نیر شکار و شمیم غنیمت
 از حدائق قدس در ابتشار است و انوار امید از افق
 ملکوت بر تو افشان است بحر الطافت کہ بر سر
 و موج احسان است کہ رو باوج هست تجلیات
 رحمن است کہ بر تو بخشای افاق جهان هست و فیض

بخشای

بخشایش بزدانست که از جناب رحمت در جریان است
 نغمه و رقعه چو پند راست که حیرت بخش عقل و شعور است
 بوی خوش ریاض حدیقه معانی است که مجی قلوب
 ربانیت و منقح دلهای رحمانی پس ای یاران
 بزدان شکر کنید که این ابواب مفتوح است و این گنجان
 مشروح قسم بجای قدم که الیوم شهود در سوخ بر
 عهد و پیمان الهی مغناطیس کل خیر است و جاذب
 جمیع کمالات روح نامید است و ظهور توحید
 عنقریب کرد باد شبهات جمیع چهار احوط نماید و
 زلزله لرزل بر عهرو و میثاق نفوس را بجهت آورد و افتتان
 و امتحان شده شد اما رش ظاهر گردد اشیا بر خطمه
 منقوع شود و بر کج سوم نقص میثاقی ستم ای یاران

تمتک بعد محکم مستحکم نماید عبدالبهاء عجیبان

هو الله

ای پریشان آن روی تابان صد هزار سکر در هر دنیا
 که هدم عاشقان روی جانان کشتی و کوی و صحا و دریا
 طی نمودی تا بقیعه مبارکه نورا رسیدی و حلال جرم کبریا
 طواف نمودی و بهو مہبت سعایة الحجاج و المسجد الحرام
 فائز شدی اینست فضل عظیم و لطف جلیل و البهائم
 علیک ع

هو الله

ای شفیه نمودی دست اگر چه در بادیه حرمان مدنی
 برگشته و سرگردان شدی ولی شکر که در نهایت سیر
 سیاحت باستان حضرت دو حضرت پی بردی و
 سرعبثه مقدسه گذشتی و نغمه یا لہاب، الاهی بلند

نمودی و باب دیده و سرشک چشم کربان کلهای پو
رحمن را آبدادی و البه آ، ع یک ع ع

هوانند

ای مستمده الهی در جهان جمیع مردمان پریشان
آما هر یک پریشان چیزی یکی پریشان دلبرانست
و دیگری پریشان مال و منال بی پایان و دیگری پریشان
سروری جهان و دیگری پریشان گلستان و بوستان
انگیند تو پریشان آنمالی که تیر افانست و ساقی از
جو بیاری کشتی که چشمه حسیوان ع ع

هوانند

ای بی سر و سامان دوست صد بادیه سپیدی تا
از پیمانده وصل سپودی و سرورخ دموی با سگ تان

دلبر دلجوی سودی تکوینی سبقت بر بردی وقت
باز و نمودی و سپوید و شش شندی در رنگین بالان
می فرزندش کشتی بقعه مبارکه راستای نمودی و در جوی
حال و حرم و مشعر و مقام عظم طواف کردی خوشحال
خوشحال آخ ع ذرا ع هوانند

ای متوجه المی الله ببقعه مبارکه فاکر شتی و در شت
حضرت کبریا حاضر شدی و بشرف طواف سطات
ملا اعلا فاکر شتی ای دیده تو در شن ای قلب تو
کلزار و گلشن حدیقه تقدیس را تقیه نمودی و کلزار
احدیت را آبیاری کردی پس تنهای رب قدیم در حرا
و در ایوانها و طرف جو یا مشغول شو ع ۱۳ ع

هوانند

ای فریخ بقر با نگاه عشق صد هزار شهیدان خون ریز
 رایگان بداند و عدد تصور خود استند که چنانچه باید
 شاید جان نباختند تو هر چه جان خاشاک کن و در نهی
 خسته تیر تیرانی تا صد هزار جان نثار جان نمائی و
 خطه شهید راه یزدان گودی در درگاه احدیت حاضر
 شدی و از کاس عنایت نوشیدی و بیفحاشی
 ایقده مبارکه مشام معطر نمودی و بنبارستان آبی
 منور گودی و باهنک و طرانه و غزلوانی و وجد و شوق
 جذب کلزار و گلشن وادی مودتس را آبیاری نمودی صد
 هزار شکوه نما صد هزار حمد ع
 هو الله
 ای کل رخ بچ ای من ای ربی الاعلای من

آواز
 خاک رهت
 غیبی

۳۴۱
 ای سدره سینیای من جانم فدای روی تو
 ای دلبر طنائی من ای همدم و همراز من
 این ناله و افغان من از حسرت این گوی تو
 این در کمت قبله من است بر خاک ره قبله من است
 در طور حق شعله من است روی دلم زانوی تو
 دلهار غم بزم زده است جانهاز در دافسره است
 از فرقت آزرده است روح میجاوی تو
 انفاق عنبر بار شد مشک خطا ایتار شد
 چون نمکت کلزار شد یک شمه از بوی تو
 ما از غم دلریش بین بیکانه از مهر خویش بین
 بنگر اسپر خویش بین در صفت کیسوی تو
 کر چه پریشان خاطر مگر جمع باران حاضر م

راجان

۳۴۲
 ایجان بسویت ناظمم کو آن رخ دلجوی تو
 این چشم گریانیم به بین این قلب بریانیم به بین
 این آه سوزانیم به بین در حسرت یکموی تو
 این خاک درگاهت بها این تشنه آبت بها
 اندرت و تابت بها یک قطره از جوی تو
 ع ع

هو الله

ای مونس یاران سالنای چند در لبان مستمند
 سرگشته ز کوه و صحرا و گامگشته در دشت و دریا بودی
 و لب تشنه چشمه حیات و بر نشسته باده ثبات کشتی
 تابعین تسبیحی پروردی و از باده الت سرست کردی
 و از نیست و هست گذشتی حال کفچه حی از صهبای

۳۴۳

محبت آتد بدست گیر و بر زندان می پرست صدوزان
 و کج و تا چند گامگشته دشت و بیابانید وقت رست
 این هنگام حصول است این بل اصل اصل است
 این آسوده شو آسوده شو وقت پریشانی گذشت
 آیم نادانی گذشت دشت و بیابانی گذشت آسوده
 شو آسوده شو شمس حقیقت زد علم بر کوه و دشت
 در صبح دم مقصود گل شاد قدم ماه مل میرانم
 آسوده شو آسوده شو حال وقت آن است که درگاه
 احدیت را ملجا و پناه کنیم و بیدار و برانقباه کردیم
 در جهان شوری نکنیم و خسته و نشوری فلان ساریم
 ای مونس امیدوارم که اینس آن دلبران زمین کردی
 و طبع آن یار دلشین ای مونس شکر حضرت

افترتو

اهدیت را که در هستان مقدس وارد و روی را بچاک
 در کشتن بر انوار و موی را بعبار زهشش مبار نمود
 و طوف کفمان و کربان و فالان و سوزان اشعار آید
 خوندی و چشم یاران را از سرشک بریزان چون آب بر آب
 نمودی و کبزار با حول بقعه مبار که را با ترک دیده و
 آب جو بیار تسخیر کردی و حول مطاف ملأ اطراف
 نمودی از فضل آبی استغایمانیم که یک کوفتار حق
 کردی و سر مست جام سرشار او تا سبب شوی آن
 جمع پریشان را جمع نمائی و آن بی سر و سامان را سر
 سامانی دهی و البه آه علیک رع
 هو الله
 اللهم یا الهی اتمم الی ملکوت تقدیک و جبروت تو حید

این دعا را در روز جمعه بخواند

۳۴۵
 مقراً بجزیراتی العظمی و معرفاً بطنیناتی الکبری خاضعاً
 خاشعاً متصدقاً لاطنک العاهر و علی الأشیاء متضرعاً
 الی عظمت جبروتک الی طافت علی عالم الانشاء ان تؤید
 و تشید ارکان بیت دینک البین و صراطک المستقیم
 و طریقک المشی بین الوری و تشدد ظهور احبانتک
 علی امرک الکریم و بنک العظیم یا ربی الایمان و تعالی
 کلینک العلیا و تشرف نجات قدیمک بین الارباب و
 تظهر شرفیک النوراً و تنک البیضاء بین الملکاء
 ای رب قد وهن العظم من احبانتک باشداد البائس
 والضرأ و ضاقت علیهم الارض برحبها و اشتدت
 علیهم الارزمت من کل النحاء و احاطت زواجر البلاء
 و کاد ینقطع الرجاء ای رب لا تأخذهم باعمالهم

دفعه

۳۴۶
 و فخله الجملاء و طيخان البيلاء و شفاق الزنماء
 و نفاق البلاء سيطون بذكرك و يرقون و يدحون
 و يقولون بالايضلون و في سكراتهم يعمون اى
 ربنا شرح صدور الخاضعين بشابهة النور المعين و
 اشف قلوب الموحدين بكاس غنايتك الطامحة
 بالماء المعين و افتح على وجههم ابواب الرخاء و
 اشرق عليهم بانوار السراء و اخض عليهم بغيوث الندى
 و ابد لهم بلميوث الهدى حتى تصدح طيور القدس في
 تلك الرماض الغنا و تنزل اسودا حتى في تلك النعمان
 الغلبا و تقوم جثمان العرفان في تلك الحياض الكبري

ع ع

هواند

۳۴۷
 اى: وستان حضرت باجن صد هزار بشارت از طگرت
 ابي در بره دقیقه آيد و هزاران نجوم في فضات از افق غنايت
 در هر دمى بدرخشد ولى نفس غافله را چون صخره قاسيه
 از فضوات الهية نصيبى و حقائق غيبه را از افاضات
 علويه بهره نيست غراب ذباب عتاب کرده فراغ
 و زغن طوطى شکر شکن نشود پس شما که از اين نقيض بهره
 نصيب برديد و از اين فضل عظيم سهم و فير يا فستيد با
 چون سابقان ابده پرست در بهوش و سرست شده اين
 جام الهى را بدست گرفته طالبان عهد است را صبر نما
 الهى بنوشانيد و شسته افان جمال رحمن را از مزاحمت و صبا
 و جبهه خيزر دميد تا هر يك بديده بصيرت نظر نمايند
 که جمال يوسف الهى در مصر نيزوانى چنان جلوه نموده که در وقت

بار

۳۴۸
 بارار صد هزار یوسف کفانی در شکسته و چنان رخی
 برافروخته که کولوله در شهر نداشتند و حرم فتنه در قطب آفاق
 برافراخته ای دوستان آبی افروزگان در جزعند
 و پیر مردگان در فرج مقصدشان اینست که بگذرد
 جودت خویش آیامی بسربند و او فانی بگذرانند و این کور
 عظیم و دور کریم رانی نور مبین بدانند تعالی هم و تمام ع

هو الله

از نابت نابت سحاب رحمت سایه بر سر افکنده
 انوار فیض عظیم بر شرق و غرب تابیده علم نیاق
 مرتفع شده و حرارت شمس عهد است تابیده و
 محمد دان هنوز چون تلخ ببردت خویش مبتلا مانده بگو
 ای محمود تا چند منجمی و تابع اولم نفس محبوب انوار

۳۴۹
 آفتاب سحاب و لم سستور نماز فرج مشعب بجز عظم
 بترکات ممنوع از قیضان نکردد اگر ابصار استور است
 انوار شهر است و اگر شاهان با از است آفاق از
 نجات قدس معطر است و اگر بنفوس کور و کراست
 البتدی ثمر است چه که نرکوم از شمیم غیر محروم است
 و کفیف از شاهانه نور لطیف محجب و البهائم عاکل
 ثابت راسخ علی میشتاق الله ع ع

هو الله

ای مجزون دلخون از حواصت وارده و اخبار از آله صحیح
 اهل سراق عزت در دریای اخزان مستغرق گشته و در طوق
 ماتم و اندوه بی پایان مشترک چشمتی نماز مکرانکه مصیبت
 تو کرایست و دلی نماز مکرانکه پرتون کردید آه بجز نون

بلند

۳۵۰
 بدندش ذناله و فغان اوچ گرفت اینجود پرست
 نمود که چه واقعه واقع و چه قضیه چون تم نافع حادث
 که سبب این سوز و گداز است و عدلت این حسرت
 و حرقت و رقت و تب و تاب بنوع جواب دادند که
 یگانه فرزند آن بنده مستمند خلق ثیاب نمود و بخت
 رب الارباب شتافت از تنگنای امکان خلاص شد
 و بلا مکان بر پرید ارتن بنمراز شد و کجمان جان بدید
 و بحضرت جانان رسید اگر چه برای آن فرخ هشتی
 آزادی از قفس بود و نجات از هوی و هوس قطره بود
 که بجز شتافت ذره بود با و ج آفتاب بتاخت
 مستاق بود بو تاق مجرب تاق راه یافت و آن
 پدر خیرین را خیرین ماتم شد بنمود و ان مادر نکین را

۳۵۱

۳۵۱
 همدم آه و حنین کرد آن بیکت الواح الهی را از با بنید
 و آن قاصد صحرائی بجزر کرده های اسم عظم را با لب حسرت
 بسوخت و شعله نائره حرقت در قلبش چون علم بر
 افراخت و تی و حیدر بود و در روانه فریدش دریش
 حقیقی بود و رضی صمیمی آیات الهی آن پیر سالخورده بچو
 کشت ذناله آن مادر افزوده چه قدر بلند شد این را
 بگفتند و از سر شکسته بسی در روانه شفته ذناله نمود
 و فغان کردند و حسرت و افسوس خوردند و درین مصیبت
 با تو همدم و همراز گشتند و چون آه و حنین و این گشت
 این خبد گفت که آن پیر دانا در کمال آباء و مصیبت
 طاقت فرسا جوان دبیر است و چون صخره پر فروت
 و توانا چکه بنیاد او است و واقف بر زوال دنیا

بهر برنده و جنبنده از پرواز و حرکت باز ماند و هر
 قفس آهنین بقیقین در هم شکند و مرغ پرواز کند
 در این صورت مکت زمن طویل یا مختصر را چه بایشی
 و امر و زو فرود را چه تفاوت و توغیری علی الخصوص
 که مصیبت گیری و رزید عظمی عظمی بجهت مصائب و
 رزایا کند نهشته و بالاضمن و تو به حال شدیم و
 بیک صفت و سمت موسوم و مشهور ال احوال غصه
 محوز رفیق و به حال منی و انیس و قرین ماه و سال
 آنچه حق بجهت من خواست بجهت تو خواست هم نصیب
 و شریک و سهیمیم و بر خداوند عظیم متوکل و بدرگاه
 اوستجیر از قضای اتفاقی سلمان فارسی که در فرزند
 اهل بیت شمرده شد و از هر قیدی آزاده یک طفل بود

داشت و یک نور دیده بی مثل و فرید یگانه فرزند را
 گاهی زهن خورشیدان بجهت ابا ذر می نمود و گاهی تنها
 بیکس میکند داشت و سیر و سفر میکرد که حجاز بود که
 بمن که میادین بود که در میان تخمان و جبل نجد
 دشت پر محن عاقبت آن طفل یگانه اش در زمانش
 در بستر فاک بخت و آن دردانه اش با ما س اهل
 ید قضا بسفت ولی نه گریان شد نه سوزان نه آه
 پنهان بر آورد و نه داغ نمایان عیان نمود نه زاری
 و نغان نمود و نه بهیاری و ماتم به پالمین راضی بقضا
 شد و تسلیم و رضا نمود عاقبت اگر چه ذریه جیمانه
 نداشت ولی چه قدر زاده عنصر روحانی گذاشت
 جمع غفیری از عنصر جان و دل او تولد نمودند و از

زاده آب و گل بیشتر سبب عزت قدیمه او گشتند پس تو
 نیز غم مخور و گریه و مویه کن صد پسر اگر بجای من تعلیم
 و پیشکش تو میکنم که هر یک پسر روحانی تو باشند و
 سلاله عنصر ربانی سلاله نبی رحمتی گردند و اولاد نبی
 بجان تو که بجان و دل در خدمتت بکشند و بدو آبا
 نفروشند تو بطلب ما من تقدیم تمام غصه مخور غم
 خوار تو من هستم خراج تمام بهدم تو من هستم اشک
 میرز مهربان عزیز تو من هستم از فضل جمال بدم
 امیدوارم که تپا بپا و سکون بجوی و راحت
 بینی و راضی بقتضای شوی و در مصیبت و بلا ما من
 بهدم و همراز گردی ع ع

هوانند

مناجات در مصیبت کبری و زریه عظمی شاد است سهند
 خمس ارض تربیت حضرت آقا میرزا غلامرضا مختار
 حاج صادق حضرت استاد غلام حضرت آقا
 مجید حضرت استاد محمد حسن روحی اهل الفداء
 عرفه کشته اللهم اغفنی بهم یا ارحم الراحمین حضرت
 افغان سدره مبارکه جناب لائمه زهرا ابا علیه السلام

هوانند

ایها الفرح الکریم من السدره الرحیمه قد قصت
 و شهور بل حضرت احتجاب در ظهور و ما رسلت الیک
 فقیصا مع البشیر برید عنایه ربک العفوف استغنی
 ان القلب لفی شجن وان الجسد لفی حزن وان
 الروح لفی اسف وان القلب لفی لهف وان

نعم

الاشياء التي زفرات وان العين التي تجربت و
 ان الائمة التي حشرات من ظلم ادرت الظلام من
 ذناب خضارية وكباب عقورة ساطية على اجزاء الله
 وامانة واوداء الله وحقايقه قد هجموا هجوم اليهود
 وصالوا كما يصلون الذب العقور ولجوا لدرجة الحية
 الرقطاء وعينوا باجتماع الله كالذئب كما مر في جبال
 شمال الغبراء تالله ان عين حوزيات الديرس فافنت
 بالدروع في غرقات الفردوس وارتفعت منهن
 اصوات الرثاء وحينئذ البكاء كالامرأة التكواء
 وضجت قلوب الملأ الانسا وناح وصاح ثم بد بهم
 اهل بيوت الابهي يا سفاها اتبنا الله ويا حيرة
 عين الشقياء بما همتمو احمرته الله وفكروا بامناء الله

واقفروا اغنام الله وتجدوهم في الكنية مظلمة وماء
 ومتوهم لعذاب اليم من سياط ومقارع من حيد
 ملساء ثم اخرجوهم وقطعوهم ربا ربا وجموا عليهم
 بسيوف وسهام ورمح وسمان وسواط فطرطبا
 وجعلوهم منقطعة المفاصل والجوارح والاعضاء و
 حرقوهم بنار البغضاء واضرموا عليهم نيران العدا
 الكبرى واعدموهم في لهيب نار تطفى اى رب ما
 سمع منهم التخب في السجن الاليم ولا صدق منهم
 الحين تحت مقارع من حديد ولا روى منهم الا
 تحت سيوف كل جبار عنيد ولا ارتفع منهم الصيغ
 في اجمع النار الشديده رضاء بقضائك وتسلما
 لرادك واخذوا بالملكوتك واشتعال النار

بند

محببتك وشوقا للقائك اي رب لما اخرجهم
من التجون تحت التلاسل والاعلال في الاغواق
وفي ارجلهم الكبول وشاهد البسوح خصاصة الشؤ
صائلة ساطية بهام وسمان ونصال وطبات
وسيف سلوان طفوت قلوبهم بالسرور وامتلأت
روحاً وريحاناً وجور وناجوا البسائم وجانهم
اي رب لك الحمد بما انعمت علينا بهذه الموهبة الكريمة
واظلت علينا عطيتك العظيمة وشرفتنا بهذا الفوز
العظيم واهرت دماننا في سبيل محبتك يا ربنا
الكريم اي رب ان الارواح مستبشرة بالتمعود
اليك والقلوب طافية بالسرور للوفود عليك
والصدور مشرحة للظهور بين يديك فاقبل منا

الدم المهرلق في فرايتك والثار المسفوك للثوب
في مناهاجك والاجسام المنطروقة على التراب
محببتك والاكباد المستهدفة للسهام في بسليك
والقلوب المشبكة بالثمان في طاعتك والارواح
المقطوعة بالسام في عبوديتك والاعباد الخروقة
بالتيران في غيبتك هذا ما ناجوك به يا ابي عند
صعودنا واحم لنا ملكوت تقديك وعروج نفوسهم
الى جبروت تنزيهك اي رب اخفض عنا طبعنا
فيوضات التقاطع عن ذنوبنا واشرح صدورنا
بنفحات حبيقت من مدائق قلوبهم ولور وجهي ابوا
سطعت من وجوههم طرغيا على التراب شهيدا
بين الوري قتيلاً مجدلاً على الثرى مستقطع

الاضواء

۳۶۰
 الاعضاء اربا اربا لانوز بما فازوا والوذ بما
 لاذوا واشرب الكأس الطافية بالاطاف
 كما شربوا وانال ما نالوا ما اعلی یا الهی سم الرذی
 فی جنبک وما الذم الفناء فی سبیلک کاتة
 فمرا الشمول من یدیدیع الشامل بین حیاض و
 ریاض وجمائل اللهم بارک علی بکرتهم وارزقنی
 تحیتهم واحشرنی معهم تحت لوائک وادخلنی
 فی زمرة من فی جنه لقاک وآنسنی بجمالهم فی
 صدیقہ خطاک امانت الموفق المعطى
 الکرم الرحیم المنان سع ع
 هو الایمی
 ای متشک عبزه وثقی اگر بدانی که بچه لاط غمایتی

جانا کبریا آنا
 صیدنا ابرار الی انصافنا
 بالذکر
 ارضنا
 بالذکر

۳۶۱
 طوطی ویکه الطاف مخصوص البه بر پرویان و پروا
 نمائی و باسروش غنایت هم از کردی ساعتی
 از شب است و این عهد در مقام خضر که دانسته خبل
 کردن در حقیقا واقع نساکن بیاد و ذکر تو مشغول و سرورم
 و بکاش این مسطور مالوف بقوت و قدرت خمد
 یناق کرمیت بر بند تا متوهمین قنر زلین را نایب
 و راسخ نمائی و اهل شهرات و اشارات را رادع کن
 چه که اراج افتدان و امتیاز داشته میجان است
 و عقل حیران که چگونه با وجود این پیمان و ایمان الهی
 که در کل الواح و زبرند کور و با اثر قلم اعلم مخصوص الواح
 تاویل مضح و بد فکرانه چند در صد تو بهین و تضعیف
 مشغول یکا گوید بالواح و آثار باید مر جعت نمود و حال

الی

۲۹۲
 آنکه نفس صحیح را ناقص و مقصودش از این قول توقیر
 کتاب الله نه بلکه مراد باطلش اینکه اقتیاج بتبیین منصوص
 دیگری گوید که جمال مبارک کل اغنی فرمودند یعنی ضیاع
 مقرر امر نه و دیگری گوید که عصمت مخصوص بحال
 مبارکست یعنی مقرر امر جائز است و الطلاست
 دیگری گوید غلو نموده مرادش اینکه تمسک شدید
 لازم نیست بار از این قبیل شبهات و اشارات
 بسیار عنقریب بیان دیا نیز خواهد رسید لوح سنده
 شداد کفایت است و اهل بصیرت را وسیله
 هدایت تا هیچ امری در عهد و میثاق فتور نیارند
 و چون بیان از برودید ثابت و واضح مانند غمخیز
 بید قدرت نفوس خلق نماید که آیت بری کردند و آیت

۲۹۳
 ثبوت در سوخ در عهد و میثاق الله حاجی بیان شوند و
 رادع تملز لیلین الایمان از فضل و عنایت جمال مبارک
 روحی لاجتماع الفدا امیدوارم که تو یکای از آن نفوس
 باشی و الهام و علیک و علی کل ثابت تکالیف الله
 شرح

هو الله

ای آما و الرحمن از الطاف و عنایت جمال قدم روحی
 له الفدا امید است که هر یک از آن آما و الرحمن نبار
 موقده آئینه چنان شعله برزیز که بجزارت محبت الله
 جهان را روشن نماید و بنطق فصیح و لسان بلبل و
 تابدیات روح القدس چنان از جوهر بتیان بیان نماید
 که قضای حکما و عرفای من عا الأرض حیران بمانند
 و میسر در کس علی الله بغیر ذی آما و الله تو جبرئیل کت

ای

ابهی نمائید و انقطاع از ماسوی تشبث بذیل هیت
کنید و توسل بعهد و پیمان رب مجید شما ادران کرده
هدایتید و انمار شجره عنایت در ظل کلمه توحید مستظلیه
و در بحر موهبت حضرت اهدیت عین رحمت ناظر
بنشاست و سحاب رحمت فائز بر شما سخی مغفورا
که چون شعله طور است موج عظیم است که از بحر
قدیم است این عنایت است که از مهتاب لطف
حضرت اهدیت است رشحات ابراهانت
که در زود است طغیات حیاض رحمت است که
در ظهور بر در است پس مهتی نمائید تا از فیض
ملکوت محروم نگردید و در ظل کلمه رحمانیت میخورشید
و در رضای حب و عشق جمال قریم و نور عظیم سب

برایند تا کوی سبقت و پیشی را از میدان بر بایند و
الیهاء علیکن یا آما و الله ع ع
هوانند

ای امه الله محزون مباش دلخون مباش بغیبت
جمال قدم روحی لا آتانه الفدا خوشنود باش آن بنده
در گاه جمال مبارک خوش نخت و سعید بود و خوش
طالع و عبد سنیب در ظل عنایت مدت میات
آرمیده و از جام موهبت نوشیده و بمقصود عالم
رسیده عنایت با کمال تصریح و ابتهال با فنی اعجاز
نمود دیگر چه موهبتی عظم از این است اگر کسی بچنین
حالتی از این عالم بود حتی است نه مرده جان یافته
نه جان باخته روشن شده نه خاموش در خاطر

۳۴۶
 با ز قانده نذرانوش اگر کسی بچین مویستی صعود نماید
 بایدشادی کرد نرسوکاری خنده نمود نزاری
 و اگر چنانچه مجنون شدی که بیدرماندی غصه مخور
 اگر اورفت من بجای او پدرم و انشا الله مهربانم

ع ع

ای پروردگار مهربانم این بنده دیرین و چاکر قدیم
 بعد از بدو طفولیت از پستان محبت شیر خواژد و
 در آغوش جنابت پرورش دادی و در سایه الطاف
 نشو و نما بخشیدی تا ببلوغ رسید و سن رشید
 یافت از جام عرفان سر مست نمودی و بنده ای بنا
 اتا سمعنا و ای نیا دی اللایمان ان امنوا برنگرمتنا
 فانکر کردی پس دشت و صحرا و کوه و بیابان بنماید

۳۴۷
 و بساحت و دس تیر افان در عراق بشناخت و خبر
 لقمانا نکر دید و از صهباء و عنایت نوشید و از جام
 کلام جان بخشست جره بر نشد و محبت چشید و سر
 و ده هوش شد و می پرست و پر جوش بعد در سبیل
 محبت از زور آن نفی بجا باشد و از قدها کشته
 و سرگردان و الودجران بسج عظم شناخت و در خوا
 الطاف متکرر کرد و چون آفتاب رویت در پس پرده
 غیب رخ بر پیشید شب روز چون مرغ سر بریدل
 طپیده صد هزار شقت کشید و آب زدودیده بجا
 و در آتش فراق سوخت تا آنکه در این ایام بدرگاه
 احدیت توجیه نمود و بملکوت الهایت بر پرید
 ای مهربان زندان من این مرغ بال و پر شکسته برادر

ایمان

آشیا ن غنایت لانه بخش و این بنده ضعیف
 در جوار رحمت پناه ده در درای مغفرت مغفرت مغفرت
 فوما و در ظل عفو و مومبت ساکن کن ای کریم
 رحم کنه کاریم اما بدرگاه احدیت پناه آوریم
 و پر قصوریم اما بعفو و غفرانست سروریم بجز
 خطاییم اما بغنیض عطایست امید وارییم ظلمت
 صرغیم اما بسور بهایت روشن و پدیدار پس
 عفو کن و غفران نما چه که سراج عافیت این عبد
 خواوش گشت و شش جهت بر ظلمت کردید و
 صبح نوزاد ملکوت ابایت مشاهده شد و عالم
 آخرت پدیدار گشت در جوار عطایست و محبت
 لغایت او را فائز گردان و با عظمت مومبت برسان

و مظهر احسان بی پایان کن تو ای کریم تویی رحیم بجناب
 لا اعب الیهین نهایت رضایت این عبد را از زحماتش
 برسان و البهائم علیک ع ع

هو الله

جناب بهادر عبد الکریم زحمت شما مقبول خدا قبول نماید
 از خدا می بطلیم که اجر عظیم فنایت نماید ع ع

هو الله

جناب لا عب الیهین فی الحقیقه در این ایام زحمت آن
 متصاعدا لاله را کشیدند عا اجنح و والده اش
 فی الحقیقه نهایت زحمت را تحمل نمود اجرها عا الله
 این خدمات کجی بود ند باد و عند الله محبوب ع ع

هو الله

۳۷۰
 ای سرشته که و نامون و شسته روی و آشفته موی
 دلبر انجن آلی یوم بیخون لوح مسطور لفظ گشت و
 ندای ان قلب مجنون مسوم شد این آه و ناله از فرت
 شاهر و شمع و شهد و باوه آن چه جانکد از است و پزینه
 و آواز است و پرسوز و نیاز است خوشتر و دلگستر
 چه که کاشف راز است مضمون پریمعان و فرخ مشون
 بود هر که دلالت بر قدمت امر الله و سطوع سراج محبت
 الله داشت ای نوجوان هر کجا مشادمانه و جوانیست
 نه فکر خرد و نالوان توجیه بگورت ای کمن و طلب قوت به
 منهنما قسم بافتاب ما اعنا که مؤید بشدید العوی کرب
 و جوانی از سرگیری و نالوان فراموش کنی در گوش و خرد
 آلی جناب بشیر را کجای بشیر از این جهان نام و ننگش بود

جناب بشیر را کجای بشیر از این جهان نام و ننگش بود

۳۷۱
 وزنگ و وصل و جکاش سریش و بشیر بر این بوسه
 آلی کرد جناب منصور را کجی منصور ای نه مقهور در گام
 نه مجبور مذکور ای نه معمول موصولی نه موصول پس
 خاطر از زده مدار پزهرده کرد اگر تائید خواهی تجید کن
 و توجیه برت مجید نما پس بجز می قوی در امور اقدام نما
 ابواب فرخ مفتوح بینی و سحاب عظام کوم و چون
 خوانین مراجعت کردند اگر اصرار زیاد نمودند و بجل ایستاد
 بعد از رفتنشان روی بسیار خوب موافق باری بختنا
 شخص کامهید هر سه محبت بدانید مجری دارید مقصد
 اینست که من امید دارم که کوره آتش پر شعله باشی و
 اشکده دل را پر کل و لاله نمائی که بلکه در آن اطراف نوحی
 موجود کردند که از نونار محبتی برافروزند و رعد و برق کنند

و انا

و نواری بدرخشد و نغمه برسد و نسائی ببرد و معلومی
مهنز بیداشود و آثار حضرت ایضا مشهود شود و آیت
جمال مبارک مشهور گردد چکه حال بدتیت آن ارض بسیار
پژمرده است و افترده و اجباب پریشان و آزرده
ای هیربان بهایی من تو نمائید کن تو توفیق بخش ما
افترده ایم تو در ای آتشی ما پزمرده ایم تو نسائی روح
بخش نسیم عنایتی و شمیم موهبتی برسان رخ

هوانتد

ای بهائی چه پر بهائی که بنام و نشان و پنهان و عیان
منسوب بجانانی و شهره آفاق و شنیدای روی سیراقاف
اگر روی پنهان کنی و موسوی پریشان و صد پده برانگیزی
و بگوه و درشت و مومون گریزی که چاره نه زیر نامت

کامت خیر دهد و شهرت از مقصدت فریاد کند حال که
چنین است بیا یک دفعه ستره جو درادر معرض شهود آورد
در نام و نام و پنهان و عیان و همیکل و جامه و سر و ظهور
و اسکار و بطون و کردار و گفتار و رفتار همه بهائی شو
ای عشق منم از تو سرگشته و سواد و اندر همه عالم

بشیدائی رخ ع

هوانتد

ای بهادر یار و یاورن بهادور بهادری و دلیری
مرد میداننی و شیرگیر دلی ما را امید چنانست که در
میدان عرفان جولانی کنی و سمنند باد پای برانی و بتاری
تادله مراد بکنند آری و در جهان الهی ارجمند کردی
سالمای دراز بادیه پیا بودی حال بیچانه باد و عشق

جانب اناناد در کلبه کلبه

جمال

جمالقدم پیا تا کبیر عظیم مراد و مالیت بر سر احوال
نفوذ نماید و مس سیاه زر سرخ گردد و کیمیا ای
قوتش ظاهر گردد. خون آبی جیش بر صولت و طیش
است و صون رحمان سبب سرور و عیش کویا بر
تبدیل گردد و خریف و خزان بر بیج و بار شتی گردد
غراب فراغ در کلین فذلان بمیرند و بلبل و باز در کلین
و ساعده شهر یار نشیند ع ح

هوانند

ای خدا پرست امام قی یعنی بنده امام چنانم خوش
این نام که سبب پریدن بام آسمانست حضرت امیر
شاه کشور شیر علیه سلام میفرماید الاسماء تنزل من السماء
یعنی نام از آسمان نازل میگردد پس تو که چنین اسم داری

انشاء الله بنده ولی عسکری تا باقبال و عزت فرزند
از حد و حصر سیسی و چون نور شید فداوری در آن
کشور در زبد خشی بحسب نامت قیام نماید در بسته
باز شود و کبوتر تهر از باز کردد سفیر نر نماید در جنگل
انجا کف آرماده شود و کمرگ شبان نماید در آن بوم
بم رو به بنیوا کردد تو فالص شو ناظر شو ع ح

هوانند

ای خادوم قبرستور آن جدت همتش مس مبارک را
ملاحظه نما و ملاحظه دار چکه صد هزار چراغ آن مصباح
طائف و صد هزار شاه بنده آن درگاه مرتفع اگر شبها
حال نور آن مصباح از انظار استوارست و از انظار
مخوب اما خفیه آن نور همان افزون شود و آن شمع طایف

خانی بزرگوار خاتم عالم علیه السلام

۳۷۶
 حرارتش عالم سوز قدر این فضل وجود را بدان و بشکر کن
 قیام نما و الهام علیک و عیالک ثابت علی ما یا الله
 ح ح
 هو الابی
 ای حمامه صدق معانی سبحان الله علیک باشراق انوار
 جمال بهانه الابی اگر چه بظاهری دروادی فرقت و بحرانی
 و مبتلای حرق و حرمان لکن فی الحقیقه در محفل یا الابی
 و دوستان معنوی یادت ذکر و فکر انجمن است و روی
 دلبوی بجان حقیقی حاضر چون شمع روشن پس ای
 یاران بجای سبش باشد و قلب خوش و امیدوار
 که فضل ملکوتی عظیم است عظیم ورد و ابطه بین
 اجزاء الله از فیوضات رب قدیم است و شدید الهام
 علیک مابین اشتعل بنار محبت الله
 ح ح

حبیب الابرار علیهم السلام
 فی البیت لای علیهم السلام

۳۷۷
 هو الابی

ای خادم حرم مطهر انوار اسم اعظم از پیش چیزی مرقوم
 شد حال نیز این نامه کاشته سکر کن حضرت اقدت را
 که باین موهبت مفتخر گشتی و باین عنایت بیشتر خادم
 درگاه ای که فرافغوس مهتر است و مطاف ارواح مجرب
 نجات النقط از ترا بش است تمام میکرد و ساق و
 بخش حیات از غبارش استنفاق میشود مطهر انوار
 حب الی است و مشرق الطاف غیر قنای طوبی
 زار ذلک العام المقبول طوبی لثام تعطر من النجات
 المعطرة المنتشرة من ذلک الموضع الودیس و بشارة
 لغیر قدسندن حوله بقلب فاضح و سهیل فاشع قلب
 محرق و حقا اتمت و دموع تنبسم و کبد مضطرم

عالمک المطاوعه المعتبره التي اخرجت بنا رحمته زهراء
فاهت من شدة حرمة الفرق آنچه منها امان مقربین
وفايت مخصوصه ملائکه علیین هست جناب شیخ ابوالکاس
جری نمود از قبل شاد در رؤیة مبارکه بالنیابة شمعها روشن
کرد و همچنین ماکل در یوم مخصوص بالنیابة از جناب رفیع
رفیع و شام و جمیع دوستان و یاران از رضاشین در رؤیة
منوره زیارت مخصوصی نمودیم فاستبشر و ابهذه الشیخ
العلی و هذه المنزه الحکماء و هذه العظیة النوراء و لهناء
علیک و علی احبائک الله عبد الیهما ع

هو الابی

ای خادم درگاه حق این خادمی تو از شهنشاهی عالم
برتر است و این بندگی تو از سلطنت جهان برتر

صاحب الامر علیه السلام

زیر این شهر را می جهان سرای بقیع است بلکه ستم
نقیع و لکن خادمی تو سلطنت باقیع است و ظهور
سماوات عالیه فنعلم ما قال عبید و لکن الملوک اعینهم
و عهد هم اضحی لا لکون فادما بازی این فادما عبودت
ردا و عزت قدیمه است و این فاک بندگی تاج
افسر شهنشاهی جهان باقی این است که اکلیل جلیل
این عبید ذلیل در درگاه جمال ابی ستام عبودت است
و عظم مباحات قیام بر بندگی این خدیبه علیا است
اللهم و فحقنی عما ذلک و تحقیقنی بذلک انک انت
الموفق القدر رخ

هو الابی

یا من استعمل بالانار الموقدة فی برتیه استیناء هر چند در

کال

صاحب الامر علیه السلام

كمال استعجال مرقوم ملوحه ^{هيكه بهيج و در مجال نيت}
 ولي الخدشات قلبيه بحببت اجتهاد رحمن بخندان در نيت
 فورانت كه امواج كبر خف مشغوليات از ذكر احتساء
 رحمن مانع و حاصل كردد رت ايد عبادك نه اعنا الا
 الي باب صديك والتضرع لاسماء الوهيبك و
 الاشتغال بذكرك والاختيار بنجاتك والتمسك
 بعروك والثبوت على عهدك وقيامك والاسقا
 على صراطك والاستغناء من الوارث والتبليغ
 لامرك والنشر لطيب ذكرك وثناك انك انت
 الكريم الرحيم الوهاب وعبادك رؤف رحمن غرغ
 هو الابهي
 التي رقتي ورجائي وغيه امالي استك بفضلك

يا رحمن
 يا رحيم
 يا رحمن
 يا رحيم

رحمتك التي خصصت بها خيرة خلقك ونزلتها
 على اعزرة عبادك وبموهبتك الكبرى التي استضاء
 بها وجه اجتهادك وبنورك القديم وجمالك الذي
 تجل نعيم الخفي عن ابصار الناظرين ويطوح و
 يضي في الملكوت الاعلى رقيقه الابهي جبروت
 لاهوته الاسمي بان تنزل على عبدك نه اكل رحمتك
 وجودك احسانك وتوحيده على الاستقامة على امر
 والثبوت على كلمتك وتوحيده حسنة الدنيا والاخرة
 وتبارك له في كل شئونه وتجعله محفوظاً مصوناً في
 صون حمايتك وشمولاً لخطات عبيد رحمتك
 انك انت الفضل الجواد الكريم الرحيم رب ثبت قدمي
 واسد اذري على خدمته امرت واصطنعني من عبادك

٣٨٣
الراغبين عبد البهاء وبلغتني بكبرى الى
حضرت رفيع الرفيع وامل رب ان يوفقه على
كلية بين العالمين عبد البهاء

هو الابي

سبحانك اللهم يا ابي انت الذي تجل من انوار اقداسك
اجبت الموجودات وابتدع من مظهر رحمتك
نورت المكنات اسلكك اسلك الاكبرم و نورك
الاقدم وجمالك لا نور وصرطك المستقيم وهدى
القوم ووجهك العظمي ووسيلتك العلماء
وايك بكبرى ان تؤيد عبدك في اعلى التكميل
الوثقي وموهدك الخلاله ومنتجك العلماء ثم
قدره كل خير قدرته بخيرة خلقك وهدية لبره

فانما في قلبه
فانما في قلبه
فانما في قلبه

٣٨٤
عبادك واعطيت لسفرة كرايم لظلمتك واجل باثنا
مستقيما على امرك ومنت انت الكرم ذوالعطاء
والرحيم بالرقاء اتفعل انتا وكنتم ما تريد وانتم
انت الغفور العظيم ع

هو الله

التي محبوبي ترى عبادك المهاجرين حاضرين في محفل
التبطل اليك وارقاتك الجاوبين مهملين الى حضرة
رحمتك بالتوكل عليك واصفياك الراغبين المتوسلين
من الاقطار اسرعة الانفا واصدين ان تورا حول اعنة
نورانيتك والحضرة بين يدك قد اجتمعوا في هذا المحفل
الحافل والجمع الجامع مهملين الى حضرت رحمتك
متقربين الى ملكوت ربانيتك متمسكين الى حيرت

ذاتك

فردايتك مستحلين بنار حبيبتك منقطعين عن دونك
 مستحلين بذكرك وثنائك متمكين بذيلا داء كبريايك
 مشبهين بحبل عبوديتك ناظرين الى ملكوتك الالهى
 وانحك الالعا ليرثوا عباكرك المتصاعدين واتحباك
 المعارضين فى هذا الجمع الرهفانى وليستعوا ذكرك وثنائك
 عليهم فى هذا الخلل الرضائى اى رب نحن عجا خضعت منا
 الاعناق لقررتك انما هرة وذلك منا القواب لظلمتك
 الباهرة وعنت منا الروع لسطنتك الزاهرة ودرجنا
 عن كل الجهات الى جهة بانيتك وانقطعا عن كل من
 فى الافاق موجبين الوجة الى وجهه فردايتك فانطين
 عن كل الخلق المدين عونك وصون حمايتك يا مدين
 عن جميع الجهات موكلين بحمايتك وكل انك غافلين

عن كل الورى مستحلين بذكرك وثنائك اى رب
 نحن ضغفاء اجزائى كلف عرك واقدرارك وفقراء
 اعنتنا بكنوز لطفك واحسانك وعجزة لذناباب
 اهديتك ومرضا قد التجانا الى معدن شفاك اى
 رب ايد باعنا البتليل المرك والتخلص مما لا مرضى به
 نفسك والاستغناء عما ذكرك والانتصاف فى نشر
 نجاتك والارسة نظرا رضى اعلا وكلمتك وازر وجهنا
 بنور قد مدت دينك وعطرتنا منبا بانفاس طيب
 اياك واجل البصارنا بمثابة خلق راياتك ونفص
 ووجهنا لوجهك الكريم واجعل قلوبنا سرسلطنة ذكرك
 البديع وارواحنا سطرالع النوار عظيمة جلالك القويم و
 اهدنا منجذبة باشعة ساطعة من نورك المعظم العظيم

الرب

اي دبت ثبت اور امنها عجايب و ديه عبتك التاميه و
 نور سر كرنا بانوار سراج رقيه حضرتك الرحمانيه و اينا
 مستقرين على هذا المركز العظيم و ما بين هذا المقام
 العالي الذي ذلت كنيوزة العظمة العزوة و منضعت
 الجلال سمو عظيمة و ما ظن ان ملكوك الذي تجلجل
 البتاني غيب لغا و نطل في ظلمة ملكوت الانسا و بك
 انت الكريم الرحيم اللتان اي دبت نور جملنا هذا بذكر
 عبائك الذين امنوا بك و باياك و اليقنوا بطورك
 و سلطتك و عرفوا جمالك و اجرو النوار و جيك و لبوا
 لنداك و باجر و اليك و جاو و اليك و و فدوا
 عليك و سبحوا في هذا السجى العظيم و منهم يا الهى حبه
 الفتح الذي فتحت عليه ابواب العرفان و اعزته في بكر

والاخوان و نورت فواهد بنور الايمان حتى استظل في
 ظل لكره و هذا لندك و روى من بكر ذكره و انك جاو
 بيت ببايتك و رضى بهضاك حتى بعد اليك و ورد
 على باب جودك و مغفرتك و فاز بالقاء و شريك
 الزوا و منهم يا الهى بمرير حبه و مستحبه كيف ذكر
 و سمير ايات ثناك الذي استقل بالنار الموقدة في سد
 محبتك و استضاء بالنور السامع من افواهك و
 استسقى من غاب شمسك الحامل و مستعطي من كثر فدا
 الشامل و ابتلى في موطنه باعظم البلاء و الضراء و ودى
 ماله و در و دره في بديك و وقع تحت خائب صور حائرة
 و ابتاب بر اثن سباع ضارية حتى حبيبت لندك العاهرة
 و اقلصة بقدرتك العاهرة فمر بارا الى مدنيك النور

٣٨٨
 ومقر خور اياك الكبير، واستجار بك متوجهما الى اطلقك
 التوراة، وخدم جمالك في سين متواليات ثم هاجر
 معك الى المدينة الكبرى ماشيا فارة ناعبتلا متضيقا
 متذملا وقام بكتابة عاقدتهك الى ان سافر منك و
 جاورك في هذا السجن العظيم واقطع عن كل مشي
 سوى جهتك الكريم ووقع في هذه القبراق بعد صعودك
 الى ملكوت عنيك يا معطي العطاء، وشعل نبار الال
 ونخل جبره وضعف بوزكاته وهم وحيال واوعس
 ظلال وصعد الى ملكوت غفورك وعرج الى اوق عورك
 واحسانك اى بك كرم متوايها وانزلها في نزل عورك
 في الرقيق الالعا واسمها نغزات طيور البقا، واذقما
 صلاة البقا، وازدتها نغزات شجرة الطوباء واجعلها

حضرت الامير المؤمنين ع في ذي القعدة سنة ١٠٠٠ هـ

٣٨٩
 فانزى باعظم العطاء، انك انت الكريم الرحيم العليم الحكيم
 العفو العفو العفو العفو العظيم ع ع ا
 هو الالهي الالهي

يا من انصا، وجه من افق الثبوت والرسوخ على ميثاق الله
 هنيئا لك هذه الكأس الطاهرة بصبرها، وحيته الله هنيئا لك
 هذا الماء الذي فاض من عمام موهبة الله لعمرق ان الملأ
 الاعيان ينطقون بالثناء، عاك كل ثابت راسخ على ميثاق الله
 ويشكرون كل ناشر لنفحات الله وسبحون بحمد ربهم في
 العشي والاشراق وحمدوه بما بعثت من عباده رجالا لا
 عليهم شئون الممكنات ولا تمنعهم الشبهات ولا تصدقهم
 المتشبهات عن التور البين والقراط المستقيم و
 الالف القديم وانك انت يا ايها المنجز من الاثنته

الالهية

الطاعة من شمس الكمال المتعطف للعذب فرات من ماء
رحمة ربك استبشر بما ايدك مشيد القوي عا علة كلته
ونشر نجات الله وانتات العلوب عا عا عا عا عا عا عا
عليك ملائكة مقربون من الملأ الاعلى وية نك جهنم القصر
من ملكوت الالهى فاشد ازرا وانشرح صدر او استبشر
قلبا وانشعش روحا وافرح فؤادا بما فاضت عليك
ملك السماء المدد راعا عا عا عا عا عا عا عا عا عا عا
لهذا وانا قول الشاكرين ع ع

انچه مردم فرموده بوديد بطوطه كزديد و مضمون مضمون
اكدتد در جميع مواقع منظر و مضمون بوديد تا نريد جهنم ملكوت
ابى بارايات انصاف و متابع و مترادف بود و عنايات
جمال مباركت روحى لاجتابة القدا شامل ملائكة كنيد

که قدرت و سطوت الهیه در غیب امکان چنان نمود
که بنده جمال الهی فرید او و حیدر انطا هر بلا ناصر و معین
با چنان شخص که نوع مکالمه نماید و از غمزه بر می آید و شیر
میفرماید این نیست مگر از قوت خطیله عیان الله و قدرت
کلیه ملکوت الهی و چنان تا نیدی از جمال قدم روحی عبیده
القدا مشاهده نمائی که بکمال و معلوم کرا فراموش نمائی و
ندای سرو شرا بگوش بر سر و سر هر دو شنوی ع ع

هو الله

ای بنده اسم اعظم خوشا جمال نفوسى که چشم را بنده
انوار فیض ربنا عا روشن نمودند و خوشا جمال نفوسى که
دلها را بر یاجین عرفان جمال الهی مگزار و گلشن کردند
جمال اشخاصى که از جام پر زشته عهد است سر مست شدند

خوشا بحال منظار هر کسی که در بسیل دوست حقیقی جانفشانی
 نمودند اکندند جناب صادق جامع این مراتب و آثارش
 این مواهب است و الیوم در جبروت تعدیس با رنجی
 افتاب مشهور و معروف و بیالیت قومی یعلمون باطن
 طوبی له و حسن الثاب والبهاء علیک و عاکل ثابت مستقیم
 ع

هو الله

ای هست صهبای الهی آن کو کبر نورانی اگر خیا نه از رفتی
 امکان انوار نمود ولی از مشرق لامکان طلوع کرد و آن
 سراج رحمانی اگر چه از شکات جسمانی غایب شد در حافظه
 رحمانه برافروخت آن طیر آسمانه اگر چه از لانه ترابی بران
 نمود اکندند در در آشیان الهی متر با وقت خوشا بحال او خوشا
 بحال او جمال قدم واسم عظیم روحی لا تجانه الفدا هر وقت

نظر بروی منورش میفرمودند تبسم میکردند و انار داشتند
 و وجه مبارک ظاهر می شد غزلی در ذکر ماتم او تبرکی مرقوم
 شد در طی مکتوب است ع

هو الله
 اعی ثابت ثابت الیوم طریور صد آن قدیر
 و جوریات فردوس و اهل ملا و اعاد و سکان ملکوت ابهی
 بتجید و ستایش جانفشانه آن مشتاق عالم بالا با بدیع
 الطان مشغول طوبی له و حسن ماب آن مایه شنه لب
 در در یای عذب فرات افلاک و ان بلرغ شعبان مجران
 بدریاق اعظم رسید و آن می پرست سجده آبی بر آورد آن
 حرابی مشتاق در شعاع اقباب متفرق گردید آن علیل
 عشق شفا فانه معشوق در آمد آن طلیل فراق بکیش
 وصال پرید آن طوطی مهنده الهی بگرستان ناهنا همی رفت

طوبی له طوبی له بشری له بشری له ع ع

هو السمع البصیر
اللهم یا الهی قدس قلب اقتدک عن الاشتغال بتغیرک
و طهر نفس اسفیاک عن الشغور التي تخالف رضاک
ای رب تورانا بصرنا بشا هره آیاتک لکبری و متول
الافکار الی مافیة عملا، امرک و سطوع نورک یا موجود
الأشیا، ای رب غفلت القلوب تبهرنا بنذاتک من
غیب الامکان و ذممت العقول عجزها معانی آیاتک
بالبرهان و عمیت الأبصار و البصائر فاکشف الغشا،
بالحیة العاطفة یا ربی الرحمن و صمت الآذان فاسمع منا
نفات عند لیب البتیان ای رب هم ضعفا، وجهلا، و
لبها، و جمعا، ارفهم و لا تؤاخذهم بما کسبوا اذک انت الغفور

صبرت انما ان سوره مودسه الفی جلیه عده المودسه مودسه الجلیه

الغفور ع ع

ای فرج بر فرج سده سیدار که منبیا فاسید میرزا چون
در اینجا شریف داشتند یا دکار آنحضرت بودند نهایت
مرست از ملاقاتشان حاصل و نمایندگان را از تحمل
بوده و هستیم و از حق می طلبیم که جنایات غیره متوقف گردد
و همیشه از انجام عهد است سرست باشند ذکر آنحضرت
دائما در این انجمن مذکور و یادمان مونس قلب مجوز از
غفلت و استکبار اشرا و عظمت و لغتت قبحار معوم و
محزون می شود و دلگیر و دلچون نکردید چه که این ذاب ترین
و آداب قدم غافلین است یا حسره عا العباد یا ایستیم
من رسول آقا که ازا به سسترون بلکه معارضه و مقاوت
جابهان سبب عملا، کلمه است و نشر آثار است اگر قرض

هو اننت

منبرین

مسکبرین و تنگسرخین بنود و فریاد برینا بر و بیاد
 اکابر و اصاغر و کفیر جهلا، و عربده بلها، بنود کی صیت
 ظهور نقطه اولی روحی له الفدا و اوازه مطوع شمس با
 روحی له الفدا بشرق و غرب میرسد و جهان را از کرا
 تا بکرا بچینش و حرکت می آورد و کمانچه ایران را مرکز
 نور تابان میفرمود و اقلیم روم مرکز جمال قیوم میکشت
 چگونه آوازه ظهور بجنوب منتشر میشد و بچه وسیله ندای
 حق باقصی بلاد شمال میرسد کشور امریک و افریک یک
 چگونه ندای الهی می شنید و صباح دیک عمر شی استماع
 می نمود طوطیان همند چگونه شکر خوان میشدند و نغمات
 بلبلان عراق کجا بافاق میرسد شرق و غرب چگونه مهنر
 میشد بقعه مبارک چگونه از کج جمال محمود میشد طور بنای

چگونه لاله نورا، میدید شعشعه ظهور چگونه زینت طومر میکشت
 ارض مقدس چگونه موطا جمال منزله میشد وادی طوی
 چگونه بقعه مبرک میکشت و محل ضلع نعلین موسی شیخ
 نغمات قدس چگونه در وادی مقدس منتشر میشد شمیم نسیم
 صدائق اهل بیت مبارک چگونه خضر را چگونه معطر می نمود
 و عده های انبیا و بشارت اصفا و نوید های منظر ابرقده
 با این بقعه مبارک چگونه تحقق می نمود شجره ایضا چگونه غرض
 می شد و علم شایق چگونه بلند میکشت و جام خلدت
 چگونه سرسبز می نمود این فیوضات و برکات سباب
 ظهور و بردارش کجست نظار است کبار جهلا؟ و لغرض بلها؟
 و لغت نقلآ؟ و تشدد ظلمآ؟ بود و الا صیت ظهور
 حضرت انشا هنوز باقرب بقیع نرسیده بود پس نباید

جمل حبلاء و تعدی زنیاء و خفقت فتماء و کفیر بلایا
 محزون شد ذلک دایم فی القرون الاولی اگر می بینند
 نمی روند ولی نادانند فحان اولاء لا یجادون الفقهون
 صد ثانی پس شما که فرود سدره معده الهیه هستید
 افغان دوحه رحمانیه باید بعون و عنایت جمال قدیم
 روحی لمزده المعتمد صد چنان بنا بر موده زمانه برافز
 و برافزوریم که ما رجبه الله در قطب افان روشن کنیم
 و تاسی بدو رجبه معتمد حضرت انا روحی له الفدائنا
 سینه راه رفتیم بر با کنیم و دل را مانج سهم قضا چون
 شمع برافزوریم چون پروانه یال و پر بسوزیم چون مرغ
 چین بنالیم و چون عنده لیب زار براریم چون ابر بر کنیم
 و چون برق از آواکی در غرب مشرق بچندیم و شب و

روز در فکر نشرفحات الله باشیم نه تنبع در شبها و
 ترویج و تاویل و تشهیر مشابهات فکر خویش را بکنار
 بگذاریم و از کم و بیش چشم پوشیم نه اظهار عالم بنائیم
 نه بهمان تقلم بجا خود را فرمودن بنائیم و از خمر عزایت
 و فناء در جمال ابی بر جوش و خروش شویم ای افغان
 سدره مبارکه باید کل بکشیم تا شاخ بارور بر داریم و میوه
 خوشگوار از بار بار آوریم تا فرج نایب اصل گردد و جزه نایب
 بکل نماید از فضل اسم عظیم و عنایت نعت اولی روحی
 لام الفدا امیدوارم که سبب اعلا کلمه الله در جمیع افان
 گردیم و قدمت باصل امر بنائیم و شراخ غیرت صحیح را
 منتش کنیم و زین حمین عنایت را بوزیدن آریم و
 شمیم صدیق رحمانیت را با شامهار رسانیم و افان را اجنت

۴۰۰
 ابی کسیم و کیهان را فردوس اشیا هر چند کل عبارت و
 آنکه صحران مشعران بنار رشاد مکلف باین عبودیت
 رت عبارت هستند ولی تکلیف ما اعظم از دیگرانست از
 او توفیق میطلبیم و تا سید میجویم صد هزار شکر جمال مبارک را
 که جنود ملکوت ابرایش در هجوم است و عیون و صیور
 متناهی چون طلوع نجوم در جمیع نقاط ارض این تجدد
 فریاد انصرت فرمود و در جمیع اوقات آثار عنایت
 ظاهرت فرمود این شهرات را در آتش درخشاکنند و متمسکین
 بمت ابرار رسوای ناص و حام فرمود نو موسان را
 محل ملام نام و خود پرستان را شتره افاق کرد اجنبی
 تفرز لاین را عبره لکن اطرس فرموده ارکان مذنبین را
 خود پرست در خود بین فرمود و این مرغ بال پرنگه ترا

این ابیات
 جانشینان
 در سوره
 انعام
 آیه ۱۰۲
 و ۱۰۳
 و ۱۰۴
 و ۱۰۵
 و ۱۰۶
 و ۱۰۷
 و ۱۰۸
 و ۱۰۹
 و ۱۱۰
 و ۱۱۱
 و ۱۱۲
 و ۱۱۳
 و ۱۱۴
 و ۱۱۵
 و ۱۱۶
 و ۱۱۷
 و ۱۱۸
 و ۱۱۹
 و ۱۲۰
 و ۱۲۱
 و ۱۲۲
 و ۱۲۳
 و ۱۲۴
 و ۱۲۵
 و ۱۲۶
 و ۱۲۷
 و ۱۲۸
 و ۱۲۹
 و ۱۳۰
 و ۱۳۱
 و ۱۳۲
 و ۱۳۳
 و ۱۳۴
 و ۱۳۵
 و ۱۳۶
 و ۱۳۷
 و ۱۳۸
 و ۱۳۹
 و ۱۴۰
 و ۱۴۱
 و ۱۴۲
 و ۱۴۳
 و ۱۴۴
 و ۱۴۵
 و ۱۴۶
 و ۱۴۷
 و ۱۴۸
 و ۱۴۹
 و ۱۵۰
 و ۱۵۱
 و ۱۵۲
 و ۱۵۳
 و ۱۵۴
 و ۱۵۵
 و ۱۵۶
 و ۱۵۷
 و ۱۵۸
 و ۱۵۹
 و ۱۶۰
 و ۱۶۱
 و ۱۶۲
 و ۱۶۳
 و ۱۶۴
 و ۱۶۵
 و ۱۶۶
 و ۱۶۷
 و ۱۶۸
 و ۱۶۹
 و ۱۷۰
 و ۱۷۱
 و ۱۷۲
 و ۱۷۳
 و ۱۷۴
 و ۱۷۵
 و ۱۷۶
 و ۱۷۷
 و ۱۷۸
 و ۱۷۹
 و ۱۸۰
 و ۱۸۱
 و ۱۸۲
 و ۱۸۳
 و ۱۸۴
 و ۱۸۵
 و ۱۸۶
 و ۱۸۷
 و ۱۸۸
 و ۱۸۹
 و ۱۹۰
 و ۱۹۱
 و ۱۹۲
 و ۱۹۳
 و ۱۹۴
 و ۱۹۵
 و ۱۹۶
 و ۱۹۷
 و ۱۹۸
 و ۱۹۹
 و ۲۰۰

۴۰۱
 معابل جمیع من عا الأرض بقدرت تائیدش قائم فرمود
 صفوف غدا را شکست داد و لشکر کجاست را نصرت
 بخشید و روح حیات در قلوب ثابته بر عهد و میثاق
 دمید حضرت افغان سده مودت مبارک را یک یک
 بگیرد بدع ابی الملاح و تائید و البهائم و عا کمال افغان
 ثبت عا المیثاق ع ع

هو الله
 ای ثابت را رخ بر میان رحمن آنچه قوم نموده بودید
 کردید از مضامین دلنشینش قلوب ثابته بر روح
 ریگان با پایان حاصل و از معاد شکرش مذاق بود
 شیرین گشت سبحان الله آن دل پاک در مدینه عشق
 و این قلوب در قطره سخن چارم باط عظیمی در میان و

ای بهرام سپهرای خوش فرخام نامرات چون نامت
پر شکون و خدمات چون ککاک آسمان مشک بار و پها
چیکه نام دوست گواشت و پیام دوستان ارمغان
داشت یاران با بسی هر یک پیک از جهان بالا ستی
و گشتی داشتند و کیهان از کران تا کران در با ستی
بس پرستی بیان امروز جهان با بسی در جهان نیستی
هستی بخش است و جش جش برزدان بلذ درفش
دش و بخشش برزد بر اینگر که آفتاب جهان آسمان باز
از فادر بار سیان درخشید و اختران تابان در سپهر
ایرانیان نور افشان گشت و فادان و با اختران بر
شد پاک برزدان منزل او استایش و نیایش است

بهرام سپهرای خوش فرخام
بخواند

۱۱

چه لغت قیدی ظاهر دخیان چکه ارواح طاهره ثابت
بشراق الیوم جنود مجنده ملکوت ابی هستند یک تیب
لشکر حیاتند و یک صف جنود کجاست انزاع تیز زین
از میدان بدوانند و اوراق شهبات منتشره را اطاع
بصاحبانش نمایند از ذکر اسم این مظلوم تعظیم کول
نخورند و از شکایت از احباب ثابت بر عهد و بیان بنهند
که این بهانه است و مقصد اصلا شخص دیگر است و چنان
فاین و رکی و پرفر هستند که از شریات و عینک مبتابا
ادراک نمایند که مقصود القای شهبات است و متزلزل
نمودن در عهد و میثاق باری دو مکتوب در جوف است
بصاحبانش برسانید و الهام علیک و عیالک ثابت است

عی میثاق الله ع خ

که چنین بخششی از آن فرمود و چنین مهری را بجان
 داشت امروزه در استان پارس باید از شادمانی پرواز
 نمایند و در استان جهان آغاز کردن را نمایند و
 باین آهنگ و او از دساز کردند روز روز فرود است
 و تابش تابش افتاب گیتی افروز و آتش آتش جهان سوز
 آتشی که همه پرواست نه دود ویزد اینست نه کهمانی
 آسمان است نه زمین تابشش جان بخشند نه جان گیرند
 بر هر چیز سبزی نه گیاه این مهر سپهرشانه آن افتاب
 است و این آتش نشانه از آن اذ در جهان تاب باری
 در شرق و غرب آن باریان شاکانیم و بدوستی آن استان
 همدرد و همدستان از ایزدی مانند خوانیم که همواره همه
 پارسیان را یار و یاور باشد مادران سخن آسمان همه چون

چرا غنای یزدانی برافروزند و پردای پنهان بسوزند و
 باش دوستی و فدا پرستی بسوزند اینست بخششند
 افزیش که امروز روزی یزدان پرستان و پیروزی
 می پرستان و شادمانی مستان و خوشی هوشمند و
 کامرانه در استان یار مشکل پسند رع

هو الاهی الاهی

این
 یا من ثبت علی العهد و الميثاق الیوم نعتی اعظم از
 و ستایشی ابدی از این نه کل حماد و نعت طاعت
 حول این وصف حلیل و جمیع مدائح و مضامین و مناقب
 مساجد این وصف جمیل و رب السموات العزیز
 ملکوت الاهی جمیع ملایک در تحین و تقدیس این
 قدسیه مشغول و بنعت و وصف این هیات کل محمده نام

۴۰۶
 واسخه بالوف چه که ارباب شديده انسان در محبوب
 اليوم ايازي امر دقيقه نبايد آسوده نشينند و خود را با
 از امور آلوده نمايند تا طوفان امتحان مساكن گردد و
 همچنان انسان را كه شود غيوم تر نزل مملاشي شود و
 غير بتل اشعاع تو سئل متباهي گردد خدمات آنحضرت
 در ساحت احدس ثبوت و فذكور و زحمات انجذاب
 در درگاه اقدت معروف و مقبول در فخره باركان
 حقيقت خوب زعمره برآيد و ذلك من تائيدات
 الملكوت الابهى التي اختصتكم بها فاشكر الله على
 هذه الموهبة الكبرى والمنحة العظيمة فشوف يعطيك بركة
 فرضي والطنن بفضل مولاك الذي على العرش استوي
 ثبت الاقدام ودع الاطلام وازل المادلم عن قلوب

۴۰۷
 مترازل الاكان اى ايازي امر مجتمع كريد و متحقق شود
 و يك روح و يك دان و يك جسم و يك دل و يك روان
 كريد و گذاريد كه نفسى در امر الله قلا اندازد و فتورى
 وارد آرد قسم بحال قدم و اسم عظيم كه مقدار ستم ابره
 رخنه اليوم من بعد بقدر فاصله شرق و غرب گردد و
 مقدار رگاهى اختلاف كوه قاف شود اين زحمات بگي
 هر روز و كور مضحكي كردد و دور منغم شود بنيان از
 بنيد بر اقدت و امكان بجا محروم از نور شراد كردد
 صبح هدى اول نمايد و ظلمت ظلمات اعاطه كند طوبى
 ليل سپر و از آيد نفاق بلند شود سده محكم و قلعه
 مستحكم ثبوت در سوزن كل بر ميثاق عظيم است اگر
 احتياى الهى قدم ثبات بنهند و در سوزن دست است

۴۰۸
بنمایند بپیمان و ایمان الهی تمام قوت تثبیت نمیک
نمایند کل در ظل سدره محفوظ مانند و هر غماغی از افاق
امر سلاشی گردد و صبح نورانی لیلظه عاالدین کلمه
رودشن دلایح شود سع

هو انابهی

ای احمای الهی این جهان تیران و خاکدان فانی
اشیان مرغ خاک است و لانه خفاش ظلمانی نظیر
الهی ملاحظه فرمائید که طیسور صدائی قدس و زحرف آرز
اس در هیچ عهدی در این کلین فانی آر میدند و یا از
شاخه آمال کاجیدند و یا درمی راحت و آسایش
دیدند و یا اینکه مسترت جان یافتند و صحت و دیدان
جستند هر صبحی را شام تا یک دیدند و هر شامی را وقت

۴۰۹

سرگردانی و بی سرو سامانی یافتند کاهن غل و بزنجیر بوسی
افندیار نمودند و کاهن تلخی شمشیر چون سینه حصور کجالت
چشیدند دمی اش جانسوز نمود در اکستان یافتند و
کهی صلیب دار یهود را اوج آرزوی دل و جان ملاحظه نمودند
وقتی نشین ستمکاران را نوش یافتند و زمانی نیز در تیغ
بیزیان را مرهم زخم دل ناتوان باری اگر جهان بی عباد
جهانیان بی وفار قدرت و بهائی بود اول این نفوس سعادت
تمتای اسایش و زندگان می نمودند و آرزوی خوشی و کامرا
سپس یقین بدانند و چون نور همین مشاهده کنید و آگاه
و پراستباه گردید که اهل هوش و دانش بلایای سمیل الهی را
راحت جان و مسترت و بدان شمرند و مشقات را صبر
عنایات دانند زحمت را رحمت ببینند و نعمت را نعمت

دانند

دانش طبع ابداع صدام را عذب فرات خوانند و نیکان را
 فحش ایوان یابند حرارت محبت هم با خودت در جو
 جمع نشود و انجذابت جمال الله با ممانت و مسکون جمع
 نگردد و آتش ذبح دست در آغوش نشوند و کوه نارد در
 برف دل خسوف در پنهان گردد ای اجنبای خدا صد اذنه
 و ای بندگان درگاه خفان و آبی و ای عاشقان سوز و کله
 و ای عارفان راز و نیاز می در لواح الهی ذکر کلمت گفته
 و بیان مقصیبات مکان و وقت شده مراد سکون
 روحی دشمن عنصری نبیهم بلکه مراد الهی این جمع کلمت
 در جمع برافزودند در صحرای بایفغ مآذ فیض الهی بر
 ارض طیبیه نازل گردد نه ارض حبره و الا انما اوسنی
 شمر کلمت نتوان گفت و پریشان جمع اعلامت و

نتوان شمر اشرفی حیات و زینک تعبیر نشود و ناتوان و
 در ماند که بهوشندی و زیرکی نگردد ای کم الله یا اجاب الله
 عیالاشتهال بنا رحمة الله ع ج
 هو الابی ای محمودان صهربای الهی نغمه رحمان از
 ریاض باقی میوزد و صبح نورانی از افق محلا سیدید و
 صلای بیداری از ملکوت ابی میرسد و کلبانکت هو
 عند لیب صدق تو کس میرند گلشن توحید و ریاض حشر
 باز و گشوده و کلمهای معنوی و از بار سخنان رضای خدا
 و کشفه اوراد و ریاضین سبز و خرمند و اشجار و اقل
 سجان باور در شکر حکم انهارتین جاری و خسته نبض
 جاد دانه جوئنده و ساری سرو آزاد در بالیدن است
 و قمری مشتاق در نالیدن لیلای حقیقه با ریح از و خسته شود

و مجنونی و بدانی با دلی سوخته مشهور بلبل گلستان الهی
 بنغمات معنوی دماز و هزارستان روحانی با آواز
 گل ربانی همراز از بهر صفت صدای نغمه و آواز است
 و از هر چه دلهای عاشقان در سوز و کداز و از هر شایسته
 صوت رود در ترانه بلند است و از هر کافیه نوازی بیجا
 و پنهان ز فرزند ناز و آواز الهی بشنویید و آواز مشتاق
 و مثالی روحانی استماع کنید عود و بر لب بردارید و
 در این ریاض تقدیس بالجان توحید سنجیده در تب مجید
 بتوازی که طیور این صدای نقد و شئون این حقایق
 مظاهرا لطافت و دودید و مطالع انوار شمس
 وجود عون الهی بانهاست و فیض نافتا بی شامل
 حال شما غمگین تا رعایت حق ظاهر گردد و انوار

الهی شرق و غرب روشن کند و الهما علیکم السلام
 هو الاهی

ای محمود خرم حجت الله قومی از باده خلاری پر نشسته
 و سرورند لکن با باد در رخسار و فتورند حزین از خمر غم
 مخمورند عاقبت مفروز و محرومند جمعی از صیبا
 محبت الله در شور و نشورند و از باده معرفت الله
 سرور و جود این نشسته باقیه است و این سرور
 شادمانی از ورود در صدای الهی پس اگر سرور باید
 آب کشف نشاید و اگر سکونت مطلوب از خمر
 الهی و باده رحمانی مطلوب و مقبول آنچه در خجالت
 نشکند صفای عشق زان شراب معنوی ساقی می
 بیار جمیع نفوس الضیعت نمائید با وجود آنکه جام با

۴۱۴
وخرالهی تیر بهیچ نظرت باکی باین آفتاب زین سبل
مینماید لا والله عجب البها عجب اس
هو الاهی ای مؤمن و مؤمن بآیات الله در این
ایام که جمیع آفاق امکان از آثار قدرت و عظمت امر
حضرت رحمن مشرق و لایح و تائیدات ملکوت اعلی
و جبروت ابی متتابع و متواصل و قطوب مخلصین
از این انوار چون صبح صادق لامع و ساطع و زام
جانبخش از ریاض الطاف در مهبوب و ظاہر و از
جهتی ارباب شدیده افتدان و امتحان در میجان
و امواج بلایا و زریا متواصل با دوح آسمان از جهتی
اعداء الله از جمیع جهات مہاجم و مہامم بعضاً تیر
و آتش ظلم و طغیان ستمکاران شعله انگیز و از

۴۱۵
جهتی دسایر و فساد فتنه جویان متواصل و این سنده
در کاه فرید و وحید سپر جمیع این مہامم گشته و باید
لیلاً و نهاراً بجدافه در جمیع نقاط ارض قیام و مہمان
کل را مقابلہ نماید لهذا باید اجتهاد آبی که در اطراف
و الکاف هسته مشب و روز کمال تشریح و ابتهما لیک
آبی عجز و نیاز آرند و گریه و زاری کنند که جنود ملام ابی
از ملکوت غیب بصوت و یاری فرماید زیرا این شدت
صد ما را قوت ملکوتی متقاومت تواند و این کثرت
مہاجات راستی جبروتی شاید که تقابل ایستد
و ہم چنین نصرت این امر آبی با اعمال فالص الله و
شیم و رضیہ اهل الله و اخلاق و روش و سلوک و خیر
مخلصین در کاه جمال ابی و طلعت نور است با

مشام در کل احیان متوجه در انتظار که نجات و توبی از
شطر ابرار برسد و صبح متوجه که اخبار روح و روح
و اصل گردد لهذا باید انتخاب بصریح هر غافل را که
تصادف نماید بیدار کنید که الیهم ذرّه از اعمال که
نشد نباشد خسران همین و کلام که بد گفته نشود
انگیز است روش و سلوک اهل الله در جمیع الواجبات
نازل بموجب آن عمل شود

هجو الایه

ای در وقت موتنه آیات الله حمد کن خدا را که در ظل سرده
وارد گشتی و از شمار شجره ایقان مرزوق شدی در بحر غم
در آمدی و قطع مراصل نمودی تا بساحت او در فکر گشتی
و صبح خود نصائح آئینه را استماع کردی و روش و سلوک حق

دیدنی و امواج ظلم غمایت مشاهده نمودی ضل سبوس
نیت و جوهر فطرت برابر آبی ثابت و راسخ باش و بعد
و پیمان ربانی تمتک کتاب عهد بچکان و پیمان و ایمان
حق را فکر و تحظر کن این عهد عهد و تین است و این
میان میان غلیظ در جمیع احوال و ادوار منظر هر بقعه
چنین عهدی سبقت نیافته و مماثل نهشته این عهد
که شمس حقیقت الوهیت بدات از سخاوت مقدسه و جوار
وجود و ذرات ممکنات گرفته و حکمش چون روح آبی و
هویت ایجا که نافذ و جاری و ساری ضوف ستمین
نعمات هذا العهد و شهن نعمات هذا الملتان من الملأ
الاعلیٰ و الجبروت الایهی عند ذلک یرتفع منک الضحیح
و قولین سبحان من افده هذا العهد لشدید سبحان من افده

بنا

۴۹۸
هذا الميثاق العليظ سبحان من عهده هذا اللوا المعهود
سبحان من قد هذا الظل الممدود سبحان من اقام هذا
التي هو المشهود ع

هو الله

ای باطن بنکر الهی صبح قدم چون مشرق عالم را روشن
نمود تختانشان پریشان شدند که ای وای ما را مجال و
میدان نماند و در که و بازار در شکست پس چاره باید کرد
چکه محراب و منبر بر هم خورد یکی گفت این صبح کازب
است دیکری گفت کوکب آفل برخی گفتند خورشیدها
است نادر الوقوع کوکب لامع از پس ندارد بعضی گفتند
که شعاع کوره و لکانیت که وقت طغیان آتش افشان
است و چون آفتاب نورد میهد بزوایای طنون و

۴۱۹

دخمای او با هم کونا کون خریدند که این شب است نه روز طلعت
نه شمع و نه روز که آن خسرو گستر شیر کوان برین بهمان
کوان کوی آتشین کوان روی زمین و چون آن تیر
تا بان در وسط آسمان در نقطه محفل النهار خمیر بر افروخت
نوبت سلطنت بنواخت که ای ابنایان وای تختانشان
پر تو اختران است و تخت تیر آفاق لمعه طراست و مشعر برین
چشم مشتاق منور است و مشام عتاق معنیر لغفات
جان پرور است و نسما ریاض حشر کبر نفیض صورت
و نفیض کلشن هرور فیض عنایت است دیوم بشارت
دهشت قیامت است و وحشت دنیا و آخرت خوف
تفضیح کل ذات حمل حملها است و بیم نذل کل موضعه تمام
ارضعت و هراس و تری التماس سکاری و ماهم بکاری

و لکن

۴۲۰
 ولیکن عذاب الله شدید است و ظهور و تفریح القصور و در
 رجح غیر بعد است سرور و جوار است و خشن و نشور
 اصحاب همین در خاک این است و اصحاب شمال در
 شتر و بال ان الابرار لقی نعیم است و ان النجار لعی مجیم
 شمع آهی روشن است و انجن رحمان کلشن خدا
 این و توغات عظیمه سهوشانرا میدار نمود و مدیهوشانرا
 همشیا نکرد حال هنوز دستنظر این یومند و مستحق زجر
 و لوم در زمین خود خضرم بلعبون پس ای اجابای آهی
 شما که صد زشتین این بزیمید و تیغ اتین این زرم
 طیور حدائق توحیدید و ظم و حقایق تجرید در ظل
 کله و حدائیت جمع شوید و تحت لواء حضرت ائمه
 مجتمع التمثل قیام بر اطهار آثار با بهره حشره که بنمائید

۴۲۱
 و در صد شمشیر انوار زاهره این نشر عظیم افتید
 در الفت و محبت بکوشید و با هم بکوشید و با فضل
 آهی نماز از ناس شوید و بر روش و سلوک تک
 الملوک ممالک بین ناس در جمع مثل بکوشید و در
 ترقی در جمع مراتب بین جمع بیکدیگر مهربان باشید
 و با آشنای و بیگانه خیر جوینان نظر بقصود نمائید
 و از فیض ظهور محمد دم نکرید در نظم امور بکوشید
 و در ترقی در جمع شئون بدل مجاهد نمائید و لی شاه
 جمیع این مواهب در انجن یاران پرده براندازد
 چون عهد و پیمان محفوظ و مصون گردد و الا حتی
 علی الوبال حتی علی الضلال حتی علی خبیة الامال حتی
 علی الیاس و الاضحیال حتی علی عذاب شدید الحال
 و البهائم علیکم

ايها الخليل اكليل قد توت آيات شكرك تدرب السما
والارضين بما كشف الغطاء وجزل العطاء وارسل
السما مدرارا وانزل من معصرات الحيات ماء شجا جيا
واحي به بلدة طيبة انبت باذن ربها وامهنت ورت
واحضرت وترينت بكل زوج بهيج ولما كنت شبعي ان
يستبشر بشارت الله فيهمه الايام التي فاضت بطن
ربك القديم تالله ان الاشنة الساطعة قد سطعت
وان تسم رياض المهدية قد هبت وان كورا كيون
قد اجت وينابيع الحكمة قد نبغت وانوار العرفان
قد لمعت ونجوم الهدى قد برزت ومطالع الآيات
قد اضاءت ومشارق البينات قد اشرفت بالبور المبين

وابواب الملكوت مفتوحة على وجه اهل السموات والارضين
وامك انت يا ايها المتمسك بذيل ردا والكبرياء والتمسكت
بالعودة الوثقى روع المترلزين الضعفاء المستغربين
في جور الشبهات الخافلين عن المرجع الوحيد المنصوص بمنيا
من ربك الكريم لانهم في مغفل من هواهم بك في
عظيم تالله ان سوف ترى راية الميثاق تتحقق في
اعاقل الافاق وان تير عهد ربك شرق اشراقا
تتحضر منه الأبصار عند ذلك ترى المترلزين في
خسران مبين والخافلين في حيرة وياس شديد
ار ضليل كسب الخجاب واصل وان نجات رياض
معانيس حيان مفهوم مند لبعضى مستغربة ان عبد
ص مقامير اطالبت معنى قسم بجالدم كما ان عبد ازرا

که بوی اذغانمایه مستنفر و در جمیع مراتب ذره از خود نیست
بجز الوهیت و ربوبیت تبدیل نمایم چو که اهل الوهیت
و ربوبیت بسیاری نمودند حضرت قدوس روحی له
الغذاء یک کتابه تعبیر صد نازل فرمودند از عنوان کتابه
تا نهایتش آنکه انا الله است و جناب ظاهره اتی انا الله
در پرستش تا عنان آسمان باشد لهذا بلند نمود و همچنین
بعضی اجبار در بندشست و جمال مبارک در قصیده در
میفرماید کل الماله من بر شی اسری تا اتمت و کل الربوب
من طلع فکلی تربیت ولی کیفیتش را فرمودند که عبودیت
کجا ای حقرا هیام نمود و اگر چنانچه معامی را بخواهم فدای کند
از برای خویش چه معامی عظیم از فرغ مشعب از اصل قدیم
است تا انداختن ذل رقاب کل معام و خضوع اغناق

کل مقام و رتبه لهذا المقام العظیم

است با همی

ارشد حسین روحی لا اله الا الله من و تو بهمان معام
تو خوشگام و من کنگام تو عبودیت ادعایم و من نهروز
در وادی عصیان و باو کیه نسیان تا تم تو چون موفق بر
عبودیت اوستی دعا علی نیز در حق من نما شاید بعضی
و نیاز و نفس پاک یاران این عهد نیز در میدان عبودیت

حرکتی نماید ع

هو الله
ایده و ستان ربهتان شمس حقیقت چون از افق عالمگان
بر جهان امکان باشد ساطع اشراق فرمود و فیض قدیم
جهان حادث با احاطه نمود اول تجلی و اشراق بر تو نمودند
بود که در نظر شجره انیسای بر افاق درخشید و افتاب عهد

در کتاب
الکبری
ص ۱۸۰
یا
باز
در کتاب
الکبری
ص ۱۸۰
یا
باز

پنان

چنان حرارتی بریدل داشت که حیوانی که کف او بر زمین
 و انبات مستکبره که چون بده ریشور در کون خوب مطبور
 بود از خیزنهانی بعرضه شهود مشهود گردید و سخنهای
 مسورا نبات شد و از پرتو حرارت آن اوقات و هضم
 باران رحمت با پایان و مهبوب ارباب لواتج رحمان نشود
 نما نموده و حقیقت آن کینونات ظاهر و عیان گردید
 یک انبته نمانا حسنا شد دیگری فجد غنماء احوی کشت
 یکی کشتی طینه اصلها نابت و فرعمانی الساء گردید و
 دیگری اجنت من فوق الارض اما فرار پیدا رشد یک
 چون کل مکلف و درواج طینه نشود و دیگری چون گیاه
 بدو اهل کوه و صحرا از را کج و فرا از جرمود یکی در کان نوب
 از حرارت خورشید تربیت شده لعل به خشان گردید و

تجرباتی که در زمان محمد مصطفی صلی الله علیه و آله و سلم
 در کربلا و مدینه و کوفه و غیره شده است

دیگری در معدن خود پرورده شده خرف و صدق از زبان
 کشت پس ای اجتهای الهی بجان بوشید که در این سخن
 کل و ریحان و ضمیران و نکر کلستان گردید تا بوی خوش
 و را کج و دلگشایان مشام باران را معطر نماید و این را کج
 معطره بوی گل شورت و در سوخ برینشاق است ع ع
 هوائه

ای باران حقیقی چند سیت خبری از شما رسید و صبح
 پیامی از آنجنت ندیدم حضرت طیر صدیقیه ملکوت
 جناب رضی روحی له الفدارا ملاحظه فرمائید که چه ناز
 در قطب آفاق برافروخت که شعنه اش تا دامنه ملکوت
 اهی رسید و چنان پرتوی ساطع کرد که آفاق
 کائنات را روشن کرد پس معلوم گردید مانوسری نیز

و تا چون شمع نکلاری حجه را روشن سازی اید و ستان
 انصاف یابید به هم که در چه دوریم و در چه کور در کجای
 آبریه مستغرقیم چرا پریشانت نباشیم و در نقل مسدود غمناک
 آرمیده ایم چرا پر مسرت نگردیم برگزیند چه بودیم چرا
 کیستری نگاریم و در سایه آن سرو سهی در آیم چرا بچای
 و منجی مانیم لطف و عنایت حضرت مقصود ما را بر سر ستان
 زیاد بود و غلطات عین عنایت شامل حال ایشان در
 جمیع احیان اطهار الطاف میفرمودند و غنای لطف میزدند
 میفرمودند دیگر چه غم داریم در چه غصه آنچه را طاعت سرتین
 ارز و می نمودند شما بان فاکر گردیدید و مهر چه را که اهل
 علیتین در حسرتش مردند شما بان مخلوط و مرزوق بودید
 جمیع ملاعقا آرزوی یک خطاب جلاله امرا می نمودند که

شما را در چه غمناک است
 در کجای است

بشرف اصفا فاکر شوند و شما از سدره سینا و این خطا بر
 اصفا نمودید و ندای آبی را بسمع قبول استماع کردید آیا
 میدانید این چه فیضی بود و ساکنید و آیا میدانید این
 چه هویتی بود و صافید مسرور باشید و مستیگر کردید ع

هوائت

امر سینه آسریک از اجاب ذکر ترا در این انجن نمود و
 بتائست لب کشود که بحجت دلیر حقیق گریبانی
 خاک دارد و بجا قرآن سینه چون آینه افلاک این
 سرشته گوی آبی نیز خامه برداشته و نامه نگار شده بلکه نسبی
 از ریاض قلوب بوزد و مشام شتا فایز امعطر نماید پس
 ای طالب بوی حق مشام مستعد نما تا آن بوی جان پز
 در دماغ آید و روح حیات تازه یابد و الهام علیک ع

ای بنده الهی اگر چه صد هزار نعمت و آهنگ در زوایای
 خجرا این دلتنگ مضمر ولی یک ترانه مجال نه و کیناله
 فرصت نیست چکه ز اخراجنا بسبل و فارا احاطه
 نممانند و با چنگ تند و تیز و منهار چون تیر آبار ده
 کمین این مرغ زارند و صد هزار کرک خوگوار مباحم بر
 این آهوی دشت پرور کار و این طیر ذلیل را جری جز
 بدر و چین نه و این غزال صحرای عشق را ذنبی جز آذوق
 مشکبار نه و این باز ساعد شهریار را گنهای جز پرواز در
 محبت که کار نه فاعتر و ای اولی الا انصار ع
 هوانند

من جانی بی نیازم که جان میسرده

ارومست چنانکه سبیل با شیطا غیر با اولاد که
 ای که جو آسین با از غم و آسین

ای خجرا بر نیاز حضرت روح کجور این میفرماید آنا

خبر اندی نزل من السماء من اکل من نهد الخبیر لول محوت
 میفرماید صحت عیسویه با نره سما تیر است و از ان
 سما تیر هر نفسی بهره گیرد کجیات با تیره فایز شود و هم چنین
 شتون رحمتیه که از ان منظر فریضات ربانیه ظاهر شد
 آن شتون نیز مانده سما تیر حضرت سچون است پس تو
 خجرا الهی باش و بسبب حصول و وصول نزل این مانده
 سما تیر کرد ع
 هوانند
 ای خیطا جامه که بر اندام هر کس عالم موافق و موزون و بر
 است خلعت میناست و نشرف عهد محبوب آفاق
 چکه خیطا الهی این جامه را بریده و سلطان حقیقی بکشیده
 حال که نه در زانی چند کمر تمت بر بسته که از قاشتهای متیق
 که مار و پوش او نام صرف است جامه آلوده بجهت هر کس

عالم دوزند و از این علت تقدیس رحمان عاری
بری نمایند فبئس ما هم یفعلون این تمییز از حریر
ملکوتست و دستگاهش در جهان لاهورت و حدش
سلطان جبروت و البهت که عینک ع ع
هوالابی ای درویش تور نام روشن و روشن
است و صون حمایت حضرت احدیت فغان جو
پس محبتضای نام باید چون سراج دلج کردی و چون
اقتاب پرتاب شوی چون ستاره همواره بدرخشی و
چون بدر منیر نور با نیرسانی اجسام منیره یعنی شخص
روشن چنین است ع ع

مجموع درویشی در این عالم

هوالابی

ای دوستان حضرت دوست شمع بهی روشن

و نور افق اعلی جلوه هر انجمن غلام فیض در نیش است
و ملکوت غیب پر بخشش سر و شش در سر و دست
و طیور حدائق در انجمنه بزم امیر آل دادد نیشک با زنجیر
نثار است و شمیم کینار روح بخشش ابرار با و بود
این غافلان هرده اند و جاها ن خفته و متنزل
پزشده و پنجمان افسرده چه که خورشید جلوه در
دیده بینایان کند نه کوران و لغات داودی اهل
سمع را با هم از آرزو نکران و شهد بقالذت مذق
اهل ذوق گردد نه هر دوکان حال کجده شما نصیرا
روشن دارید و قلبی کلشن جای بر می دارید و شما
کل چهره شاد انجمن نظر عنایت جمال قدم و رسم غنیم
با شماست و لحظات عین رحمانیت شامل حال

نما

شما پس بگرانه این فضل و بخشش در نشر نفاش
 کوشید و از جام پر صفایش بنوشید چون شمع
 بر افروزید و چون ناله موقده در وادی ایمین بسوزید
 و آقا قرار روشن نمائید تا افتخار آشیان عتقا
 مشرق بقا گردد و ولایت تفلیس المیش انیس
 جلیس سیمین نفیس شود تا در حدائق تعالی قش
 طیور قدس نغمه و آواز آید و در دشت و کوها
 آهوان وحدت برقرار و کشت و کذار و چون آن
 مرز بوم بنفحات حضرت قیوم زنده گردد جنت

ابهی شود رع

هو الاهی

ای دوستان حقیقی در شب و روز با حراق آشی جان

در دامنه این جبل و این کوه بذر کفر و فکرها مشغول و بیاد
 روی و خوی شما لوف ای پروردگار این یار
 تواند و بندگان آستان تو آشفته روی تواند
 و آواره کوی تو سودانیان محبتتند و شید
 عشق حضرت احدیت ای دلبر زیبا پر تو جلوه
 عنایت بنا تا بشوق و شور آید و اسرار یوم التشر
 بنمایند رخ بر افروزند و جهانی بسوزند پرده بر
 اندازند و جان آزاده سازند دوستان قدیمند
 و یاران و ندیم فضل عظیم بنا و باب لطف قدیم
 بکش تا هر یک اختیاری لورانی کردند و خادوی
 رحمانی ای رب هو الاهی صنفونک الذین اصطفینتم
 نظور حبیب و ارتضیت لهم الاستفاضة من

نورک وانغرفتم فی بحار شهودک و سقیم من الماء
الطهور من ید ساقی مطبخ لهورک ای رب تعظیم
من طواره اشبهات و حوادث اهل المشابهات
واجعلهم آيات حکمات و آیات منشورات و انواراً
سراطه فی کافه ابجیات و حیاضاً متدفقه و ریاضاً
مؤلفه حتی ینتشر بهم نفعات قدسک فی الافاق
و یتضحی کل الارحاء من نور الاشراف انک انت
القادر العزیز المقدر المحبت ارفع

هو الاهی

ای منجذب بشیمیم بنیم عنایت ستریزان و راز
رحمن رادرانیه حقیقت و دریای عهودیت کشف
نما و پرتوجمان افروز بزرگی و آزادگی دستکاری

در مطبخ بندگی و خاکساری استان پروردگار مشاهده
کن در خیزه امکان تاغمان لامکان بلندی و صعود
و ترقی خیزه بال پر عبودیت نتوان و قربتیت حضرت
مقدر نه خیزه تخریک جناح رفیقیت ممکن نه پس بدان
فتمتی آرزوی اینمخ غبی پر وبال پر و از در اوج بندگیست
نه از ادکی و طیران در خصیض چاکر کسیت نه فلک دری
پس تا توانی مرا باین صفت بخوان و باین لغت سمان
کن تا دلم خرم گردد و جانم بنادی همدم جمال قدم اسم
عظم روحی لاجنه الفدا تاج بندگی ابر مارک اینعبه
از اکلیل سروری ترجیح داده چو که باین معتقد و مباحی

بوده و هستم ع

هو الله

ط جانیه از حسنه تا این حضرت اسم تعظیم هو الله الاهی

۴۳۸
 یا من هو ترابیه وحت رب الأبی دو قطعه رسائل
 واصل و جواب ارسال میشود در خصوص حضور یا ستان
 رب غفور مآذونید ولی بهمان شرط معهود و مذاق
 موعود چون جان غزیری احرام کعبه مقصود بندد
 و عزم کوی دوست نماید لا بد از معانی شنایه و هدیه
 باید تا ورود و وفود مبارک و مسعود باشد هدیه نادی
 و اردغان گرانهای شما خبر حسن الفت تحقیق و بنا
 دفع کلفت صمیمی بن حضرت ابوی و ایادی امر است
 این امری است که فرض است و بان توأم امر است
 شما خود ملاحظه کنید که این قضیه چه قدر سبب حصول
 مشکلات و فواید صعوبات است انصاف بدید
 که این فرید و حمید در چه طوفان عظیم گرفتار و در چه

۴۳۹
 مصائب بی مثل و نظیر مبتلا دبی غوار سهام بی ان
 از جمیع اعداء جمال مبارک از جمیع جهات پر تاب و سینه
 ملل مسلول دبی حساب هجوم از هر مرز و بوم اعتراض
 و تعرض چون دایره محیطه بر مرکز احزان و الام چون
 غیث باطل ستم مشکلات و معضلات تجرد و حصر
 مشاغل و تماعب چون امواج بکر تکریر و تفریق مانع
 روز و شب حتی وقت سحر وجود در نهایت ضعف
 تاثیرات فرقت حضرت احدیت منفر استخوانه که راخته
 و حسرت و کدورت در احشای الش افروخته با چشمی
 گریان و جگری سوزان ذال و ذفان محمد با وجودین
 چیستی خاطر دارم مگر آنکه ملاحظه نمایم که رشته
 الفت اگر بسبب پیوسته و اساس محبت بین کل راه

تشت بسته و بساط مختلف منطوی و علائم مخالف
متواری و لوز و حدت نجبی اگر دیگران را بلا یابی این
عبد مستولی گردد الوقت قدر عافیت معلوم شود
قسم بکاهدتم که خاک قدم هر یک از اجانبندم
و ابدانم قولاً نه فقط تعرض بنفسی از قتل زلین نمودم
و ابدان تکلیف جزئی شخصی نکردم و کفتم هر نوع خواهش
و میل شماست مجزی دارید ولی مرا مشغول نمایند و از
اعلام کلمه الله منع ننمائید هر چه میخواهید بگوئید و آنچه
میخواهید بکنید کاری بمن ندهشته باشید چه بجان بکنید
که من ضلوع نشده ام با وجود این ناله و فریاد است و
آواز بیدار باز تحلل میکنم دوری نمی نمایم هر کس از
من دور شود نزد یک می شوم استکبار شما بد خصم و

خبر از انوار کبری

خشوع میکنم راضیم صد هزار تبر بر سینه من خورد و
کسی بخوار نشیند از شدت غصه ناتوان شده ام

هو الله

یا من آخره الله طدمه امره اگر کلام کو بر نشان
ملاحظه کردید حقیقت جمیع حکم و نصاب روحیه و
مواظط لطیفه رو تا تیر بود بهتمیکه صوفه صما تا تر نشید
و جامه و سخت بگرکت می آمد بخوار شدید از ضعف بزرگ
میزدود کاه صافی بود و زلال لطیف روحانی از ارض
جزیره انبات مینمود و از سنک خان لاله بی بزرگ
میر و یانید چشم نابینا بینا میکرد و سمع اصم را شنوا
مینمود ولی چه فایده اگر شرح داده شود فریاد بر آید که
المنت وارد گشته و تحقیر واقع شده و سیله خدیش

ازمان نمایند و سبب تشویش افکار کنند این نامه
 تاثیر بر عکس بخشد و این مضامین قبایح شمرده شود علیل
 از علاج طبیب فرار کند و سقیم از دریا ق غظیم نهرت
 نماید نصیحت در نزد اهل حقیقت مقبول و دلالت نرزد
 ادلی اللباب مطلوب ولی بهانه جوان و قبح گوش نمایند
 که با یوس از تاثیر شبهات شوند و نا امید از نفوذ و ^{سما}
 تشابهات و الا جمیع کتب و صحف اگر القاء کرد شماره
 بخشد و فایده ندهد لعد اسمعت^۲ لونا دیت حیثاً
 ولكن لا حیات لیکن تنادی در هم فیا هم علیه لوقل
 عانت فانت جواد و انرا نه لفی عجمه شدید لاینفقه المضح
 ولا القول السدید ان حضرت از تصور اهل قور طول
 نشوند و مثبت رز در در ثبوت و در سوج و در ستان گویند

و در شرف نجات بدل جهد جهید فرمایند چون سدره پینا
 در ارضی قلوب ممکن یافت کل از فکر القا، شبهات
 فراغت کنند و بذیل میناق تثبت نمایند ولی حال
 تصور چنان مینمایند که بوسایس شبهات و تمکک و
 تاویل تشابهات و تجدیش ازمان سواده لان و نشر
 اقوال دارا، سخیفه میتوان فیضان بجز عظم را از ضلع
 میناق مخرف کرد و در مجرای معاصد جاری نمود ^{فیس}
 ما هم نظرون حامی علم میناق رب میناق است و نما
 جنود عهد رب و دود عنقریب این سحاب مترکم را
 از افق عالم اریل و اقباب عهد را از مشرق میناق در
 نهایت درخشندگی و مابش بابی و الهام، علیک و علی
 کل ثابت علی المیناق رع

يا اسم الله اليوم ميزان كل شئ ومنغنا طيس نائيه
عهد و ميثاق رب مجيد است كل را بايد باين امكان
متين دلالت نمود چكه بنيان رصين جمال مبین است
هر نفسی ثابت تر مؤید تر و موقر تر است و اگر در ح
القه سر مجتهد گردد فرضاً آنی لاف نماید قسم بجا بعین
روح الاجراء الفزا كه جسم معقوف و حرد معطل گردد
چكه اساس بن الله و علمو كلمه الله و سمو امر الله
در این است و بالفرض طفل ضعیف نبات و رسوخ
تمام قیام نماید جنود ملكوت الهی حضرت او نماید و ملكا
اعا امانت اوكند عنقریب بن ستر عجیب اشكار گردد
پس باید ما و شما و جمیع اجباء الله اليوم نظر حضرت این

لطيفة ربانية نمايم تا جميع امور به جور مطوب دوران
نماید و البتة عليك عرع
وانك انت باين ادخرك الله لترويح الميثاق قم
عنا عهد ربك قياماً تيز نزل به فالص المترنزلين في
ميثاق ربك الشديد و اجمع اجباء الله تحت ظل شجرة
الوحدة انية بقوة و سلطان مبین تا الله الحق بركيه
كنا رب الغيب و فيائق الطرة و الاقدار و نبصرت
جنود الملكوت الأبهى و ترى مشارق الأرض و مغاربها
تهتز لفحات الله و انوار التوحيد تلوح من وجوه التوراة
و هو الف الغيب تخاطبك من الملأ الاعلى طوبى لك
ثم طوبى من هذا القيام العظيم الذي بزاد و شاع
امر الله و اسحك و دعائم دين الله و انشر رايات الله

وتعش قلوب الأبرار وهشتم الأتوار ونظر الأبرار
وتلج كبار الأمار وتاجج نيران عرفان ربك المختار
دع مشور الشبهات فانه تملو من المشبهات والق
على الاذان آيات بحكمات من الواح ربك وصحف
مولاك فان كتاب الالهة من المرجع الوحيد وكتاب
العهد باثر من القلم الأعلى هو اكلية الدائمة على كل عنده
والامر المنصوص فيها لا يعارضه جميع الصحائف و
الألواح فان المنزليين ارادوا اثبتت شمل الوعد
وتفريق الكلمة بتاويل وتفسير واجتهاد واستنباط
وقمص بهما رطب الى الآن يا حسة على العباد من
هذا الظلم المبين فاني لعمر الله لفي حزن شديد من هذا
النقع المتار الذي ارتفع في النفا واغتر به وجوه

بعض الضعفاء وغنا عن البصار بعض البلهاء و
به صدور الزنماء وانسرت قلوب اعداء الله يا اسفا
ابيضت باعين الأتقان البكاء وناحوا بحسب النكاح
وتبسم به تغور الاشقياء والبلهات لفي فرح وسرور
البلدات لفي نعيم وجور فسوف ياتيهم نباء ما كانوا
يعلمون وترى العلم المعقود بيده قدرة ربك لا دور
يرتفع على اعلام الشهود وتيموج فوق صروح الوجود
وتشتت الغيوم وتكثف السحاب المكموم عن تير
ميناق ربك القيوم بشعاع ساطع يحرق حجاب
الضباب ويشتت شمل طيور الظلام فالتائبون
يوسد لفي حظ عظيم والمنزلون لفي عذاب الليم
ويقولون يا حسة علينا بما فرطنا في عهد الله وثبتنا

واتخذناه سخرًا والقيناه على عقابنا ناسرين اوراق
 الشبهات متمكين بالمشابهات تاركين الحكيمات
 التي نصوص في الكتاب لا وترس المبدئين وفضوضنا
 العبد العظيم ربنا انا ربنا اليك وانتهنا من قدنا
 متوسلين بذيول عنقوك لذيك ربنا اضلنا قليلا
 من عبك الصغفاء واغوينا شرمه ضعيفه من
 البلهاء فاعف عنا واصف انت الغفار ربنا
 كذبت تحقن القول المحسوم اذ تيرة الذين اتبعوا من
 الذين اتبعوا يقول الصغفاء ربنا انا اطعنا سادتنا
 وكبرانا فاضلونا السبيل ع ع
 اين عبدة بالجمال باوجود اين هجوم از هر متر لزي القا
 اين شبهات و تخديش از جن جهال و تشيت مثل

حضرت فاضل عليه السلام

۴۴۹
 کلمه الله بکلمه تعرض باجری نمودم و بحال کلامم منظم
 و سکوت و سکون معامله نمودم و از هر نفسی هزاره
 شنیدم و صد مرتبه دیدیم که آنکندیم و فریاد
 فغان نمودم که مبارک اگوشی خبردار کرد که در عهد
 و میثاق تمیز لزی هست ولی این بهره شان کمان دیگر
 نمودند بر جبارت افزودند عاقبت بصرف افتراء
 برخو هستند و با وجود ظلم و عددان وجود و طغیان
 آه و این بلند کردند که ما قتل شهیدیم و در ضیق
 شدید جواد با آن التفاهات و ظهور خطا و توبه با ظهور
 نفاق الان از این عبده نظم مینماید فاعبروا یا اولیا
 الأبصار ع ع
 هو الأبهی

ايها الفاضل الخبير واكبر اخطير ان الاسم الام عظم
والنور الاقدم الفخري اليك مقاليد ابواب قلوب العالم
ومحتاج مصاريف افئدة الأمم لتبتهد بالفتوح
الرباني والشرح على المتون الوجداني وشرح صدق
بنور العلوم دنور قلبك بسراج الفنون واصفاء
وجهك بنضرة الرحمن وانطقك بحجج البيان
وحقيقة البيان وشر من همك الغراند النوراء
والغراند الثراء والى التناء واجرى من معين
فطرتك التسنيم وفجر من منابع كينونتك منابع
الحكمة والسبيل حتى في هذا الاوان تجوز الميعة
وتطلق الاعنة وشرع الامتة وتشتت شمل
الظلام وتفرق جمع اللئام وتشرذم في الصفوف

وتبج على الالوف وتوقد سراج الهدى في سكونك المبك
العدوة القصوى وتشر لواء الفلاح في ملكك الام
حتى تبايد بجنود الملكوت الابهي وتخبذ بملائكة الملا
الاعلى ولعبر كفى لوقت حق القيام عما نشره في التمد
لسطعت راحة محبة الله في ملك الارباب وكلما اذع
وشاع آمار الله في ملك الاجمات وحتى ايجات ملك
المعاهد والرؤب والتمزنت وربت ملك انبقة النوراء
وانبت نباتا حسنا باذن ربها وترنيت برأيها
التشمة الاخرى قم حيث اتاناك الله فسبحان
بني الابي والهباء عليك وعنا كل ثابت راسخ
عنا شياق الله ع
هو الابهي

حضرت شيخ الفاضل الخبير

رامن

يا من تعظم شامئ من نجات القدس انى اذ اطبكت
 من هذه البهجة المباركة نش الانوار مطلع الابرار
 مشرق الآيات يا اية الحقيقة المستفيضة من فض
 القدم في يوم ظهور الامم الا عظم قد جاء يوم خلق
 الغدار في حبه محبوب الابرار والنشر لحيث المكث
 وعبير الذكر وشرب رحيق الانجذاب وكشف الغنم
 وجرل العطاء واشراق الانوار وهتك الستار
 وظهر الابرار وبروز الاحرار ينبغي فملاك ان
 يسابق الابرار ويسبق في اعلاء كلمة الله ونشه
 نجات الله وتعظيم شام اجزاء الله وادجيا
 النفوس الميتة بنفي الحيات واطهار الآيات
 البليات لعرك ليؤفك ربك باليد البيضاء

ويؤيدك شعبان بهين قد قضت الايام ومضت
 الاعوام وضاعت الاوقات ولعلت كاس
 الحيات فاغتم الفرصة في هذه الايام واشرق
 في زجاجة الابرار بالانوار الهداية الكبرى والضربة
 العظمى ليحكك الله آية ما بهرة ساطعة في اق التوحيد
 وراية شاهرة على جبل التوحيد والبهاء عليك مع ع

هو الله

اين مناجاة ربه نفسي بكل تقريع وابهال نجواند سبب
 روح وريحان قلب اين عبد كردد وحكم طافات وارد

هو الابهى

اللى الهى انى ابط اليك كلف التصنع والتبتل و
 الابهال واعقر وجهي تبرا بمتبته ففدت عن ادرا

اهل التحائف والنغوت من اولى الالباب ان تنظر الى
 عبدك الخاضع الخاشع باب احد نيتك بلطحات عين
 رحمانيتك وتغفره في كبار رحمة صمدانيتك اي رب
 انه عبدك المبائس الفقير ورقيعتك السائل المضطرب
 الالسير بهتل اليك ومتوكل عليك مستضع بين يديك
 يناديك ويناجيك ويقول رب ايدني عاذرة اجابتك
 وقوني عا عبودية حضرت احديتك وتورجيني باؤر
 التعبد في ساحة قدسك والتبلى الملكوت عظمتك
 وحققني بالفناء في فنا، باب الوهيتك وحقني على
 المراطبة على الانعام في رحمة ربوبيتك اي رب
 اسقني كأس الفناء والبسني ثوب الفناء واغفرني
 في بحر الفناء واجعلني عباراة صحر الاجزاء واجعلني

فداء للارض التي وطنتها اقدام الاصفاة في سبيلك
 يارب الغرة والعا امكن انت الكريم الرحيم المتعال
 هذا ما نيا ديكيت به ذكيت العبد في البكر والاصال اي
 رب حقق آماله وتور اسرار واسرح صدق واوقد صبا
 في فذرة امرك وعبادك امكن انت الكريم الرحيم الوهاب
 واكنك انت العزيز الرؤف الرحمن سع

الله ابي

اي منادي شياق وانك نفعي هذا النعام الكريم
 تانتد احن يفتباك من هذا المقام الرفيع والشان العظيم
 الملائكة المقربين بقوت قدسيك وامر مد عظمة
 وافرح شفيتك وفاد ليعبودتي للعبية المقدسة التي
 خرت لها الوجوه والشموس والنجوم والملوك والملوك

الله جليل
 كريم
 عظيم
 الله اعلم
 ما لا يعلمون

علا الوجه والاذقان فان العبودية المحضة العارية عن
 لكل تغير وما يدل كما امتلكت بها اوراق وصحائف هي
 كل بصيرى وقوة قلبى وحيات روى وباب فتوحى و
 اهنر از فر دى و نور دى بين العالمين يا ايتها الناطق
 القائل اطلن اللسان وارن الغنان فى هذا المبدأ
 وعطر المشام بنكر الاسم الاغيار روى لاجبانه الفداغ
 مجامع اهل الظاهرت و صوامع اهل الملكوت و محافل اهل
 البهائى فى هذا اليوم المشهور والبهاء و حكيك و عاك كل
 ثابت على الميت ساق سرح حمد فدارا كه كو بهر
 رضا فاكبرى و در سبيل دلبر كيا سر كشته در ما و صحرا
 كاهى كوه قفقاز و البرز صعود نمان و كهي بگريه شرق
 و غرب طي نمان و كهي بحر ابيض و تخم احمر و قلزم عثمان

بجانب
 جابى
 ميرزا محمد تقى
 صاحب
 تفسیر
 اربع ابهى

و عن سبى قطع نمائى على العباده در سبيل رب بلبل
 ساج افاق كشتى و ساج بحار هند و ضلع عراق
 و نبت الله فلكت سير اشراق شوى و كو كبطالع
 از مطلع انوار تمانيت كوين جمال مبین كردى و علم
 ذكر اقداب عليتين جميع اجباى الكبر افردا فردا ككبير
 اربع ابهى البلاغ فماسيد سع

الله ابهى

اى ناشر ثبات سباه ملكوت ابهى و جنود جبروت
 اعلى تدبیر از عالم بالا در هجوم هست صفوف الوف
 ملل عالم ادنى سوالى مدحور و ندموم و كمسور افراج خون
 امواج متواصل و جوشش پر خروش سرادت بالين
 سطوت قاهره و شوكت باهره و قوت غالبه و قدرت

لكم

کامله الیه عمق سبب خضعت الاعناق وذلّت الرقاب
 و خضعت الاصوات تخفّح باید قل سید وان الارض
 فانظر و کیف کان عاقبة الملکذبتین صد هزار مرتبه تجرید
 کتبه و مشهود و واضح برنده با وجود این باز سهود خطا
 مینمایند و ضبط و نسیان میکنند قدری باید اهل فنور
 قرآن تلاوت نمایند و در وقت در حصص قرون اولی کنند
 و در آیه مبارکه جند منها که مهزوم من الاخراب فکر
 نمایند تا منظر عقل تیزتر او بخشی کرده اند آنکه الله آن شیخ
 روشن محبت الله در شبستان هندوستان بانوار نبوت
 در سوخ چنان بلازدخت که آن جمعا عمبا شیخ شد
 خضر تیب بارقه تا نیک را چون انوار سحر شتر بینی و
 آیات نصرت جمال غیبی را شروع و شهرت شاهه

کنی آهنگ ملکوت اهی سنوی و لغزه یا بشری بر آری
 و ناله و حنین و تحجین شنوی و امتیاز ذالیه الیه الهم ایاها المجرنون
 ملاحظه کنی باری کمر بهتر ابراعا و کلمه الله بر بند و خضر
 تقدیس امر الله و نوشتن و جمع رویان راد و
 سامان جهان کرم کن که صوت کبیر و تهللیس مجامع
 طاروا و انا رسد و آهنگ آویدش مسامع اهل ملکوت
 اهی و اصل کرده و الهی که علیک و کلمه است عا
 المیثاق بقوه نیر الاناق سع ع

هو الابی

قد اشرق الافاق من انوار الاشراق طوبی للفقاه
 قد ارتفع السد آمن شجرة المبارکة فی طوبی سماء
 طوبی للسامعین قد تعطرت الارابع من نفاثات اللذات

سوره لوح مبارک حضرت مولا نور ارواح
 الهی من له القدر بحجة ارمغان اجدر امر کما
 در فتوح عرف تخفّح فر مؤثر

۴۶۵
 فی البعد البیضاء طوبی المس مسخس قد تجید نور
 فی هیکل القدر طوبی للمشرقین قد کثر الفضا
 عن وجه البهاء طوبی للمبتدین قد دارت کاش
 العطاء الطافیه بصبره الوفاء طوبی للثابین
 قد تجلی مکتوبه الابهی وعلی الملائحه طوبی
 للفاخرین قد غاض سحاب الکریم بالقیض الاغظم
 ان هذا القیض عظیم قد تنورت القلوب من انوار
 وجه المحبوب ان هذا النور ساین قد تردی عبدا
 برداء العبودیه لاجتباء البهاء وان هذا
 لغور عظیم ع
 هو الابهی ایها الفرع الخادم للشجره خدمات
 انجذاب در اباده مقبول و محبوب و ممدوح البتة

الابهی ایها الفرع الخادم للشجره خدمات

۴۶۴
 نایه از ملک و جوه است بهایک توحید در این سبیل
 نشانی غیامید و نظایر تجرید بقربانگاه میناسند اعظم
 نعمت قدرت امر الی است و الحامل موهبت شریعت
 در سبیل الله از عون و غیایت حضرت خدایجلال
 امید و اهل جنین است که افغان در کل آن و جن
 چون نورسین از افق یقین بدرخشند و بکمال جده
 در تر و کج امر الله و اعلاء کلمه الله کوشند و در
 مقابل سهام شجاعت ناقصین چند سدا این مقام
 نمایند و شیاطین خشوم را چون بجوم هجوم کردند
 طفل جدید را نام خاور و خجید و البهاء علیک و
 علی کل اجزاء الله هناك الذین یتنوا معی مشاق
 الله العلی العظیم
 ع خ

خ خ

۴۹۲
براند جناب زائر کعبه اکبر علیه بهاء الله علیه السلام
برالله

ای طائف مطاف ملاء اعلا دست نیاز بدرگاه
خداوند بلندکن مشاجات نما که ای بلانند پریش
دستایش تو شایان و سزاوار گزشتی خاک را
پرورش دادی و بر پریش نیان عنایت چون لؤلؤ
النساء در آن خوش صدف رحمت تربیت فرمودی و
بر شد و بلوغ رساندی و سجع و بهر کشیدی و
بش براه هدایت کبری دلالت فرمودی و در ظل سجد
منتهی ماوی دادی و بر عهد و میثاق الهی ثابت
و راسخ در گشتی و بلواق مطاف ملاء اعلا فائز فرمودی
جسیع این الطاف را من هن استحقاق شایان

در این کعبه اکبر علیه بهاء الله علیه السلام

۴۹۳

در ایکن نمودی ای یزدان مهربان حال آن
اشارات حفظ نما و از وجود شهبات صیانت فرما
از تند باد امتحان و قایه کن و از طوفان آفتابان
حمایه فرما چه که حقیقت وجود بی خون و عنایت
منفقو در کرد و روح غظیم بلطف عیبت تراب
سقیم شود رحمت نامو بهت بخش صیانت کن
انکانت الحافظ الکریم
ع ع

هو الالبهی

ای اسمعیل حبیب جمع یاران الهی باید فریج
الهی باشند یعنی جسیع شتون نموش را خدا و
قربان جمال یزدان نمایند تا بمقام فناء و اله
که قربانان کلاما است فائز گردند و آن ترک

هو الالبهر نجف ابو جناب اسمعیل علیه السلام
عیه بهاء الله الایس

اراده و رضا و خواهش خود و عبودیت بندگان
 جمال ایمنی روحی لاجبانه الفداست چه که ذات
 احدیش معشوق از عبودیت عالم بشریت است
 و غنی از رفقت مادی است پس باید عبودیت
 بندگانش بر داخبت که عین عبودیت است
 چون نشاهد این مقام در محفل یاران جلوه نماید اتحاد
 و اتفاق و یگانگی و وحدت اصیل چون محبوب
 یکتایع کشاید و عرض خیال نماید پس بگو ای یاران
 رحمن وقت اتحاد و اتفاق است و زمان
 یگانگی و آزادگی بیکدیگر مهربان باشید و بخت
 همدیگر بر دازید اول خادم شما منم اول غلام
 شما من قسم بحال قدم روحی و ذاتی و کسینتی

لا جانه الفدا که رویم بنور خدمت هستان حق
 روشن و مشام نجات محبت یاران معطر نهان
 آمان و آرزویم این است که بخدمت یک یک
 از دوستان پر دازم این است میران و اب
 علیکم ع ع